

GROOVE

Nummer 2 • 2004 Sveriges största musiktidning

**Eskobar-Daniel & Elin Sigvardsson
om texter på engelska**

Air

The Von Bondies

Franz Ferdinand

Teddybears STHLM

**Her Majesty • Tiger Lou • Throbbing Gristle • Johnny Bråttom • E-Type
J's Plain Band • Laurel Music • Andra Generationen • Similou • New Born Soul**

Groove 2 • 2004

Throbbing Gristle	sidan 5
Tre frågor till E-Type	sidan 5
The soundtrack of my life	sidan 5
Franz Ferdinand	sidan 6
Vart tog Dolly Parton vägen?	sidan 6
Johnny Bråttom Records	sidan 7
Ett subjektivt alfabet	sidan 7
Tiger Lou	sidan 8
Andra Generationen	sidan 10
J's Plain Band	sidan 10
Laurel Music	sidan 11
New Born Soul	sidan 11
Similou	sidan 11
Air	sidan 13
Her Majesty	sidan 14
Engelska texter	sidan 16
The Von Bondies	sidan 19
Teddybears STHLM	sidan 20
Albumrecensioner	sidan 23
Egenrecensioner	sidan 28
Vinyl/DVD-recensioner	sidan 30
Groove CD 2 • 2004	sidan 31

Iedare

Dåtid, nutid och lite framtid

Det var ett tag sedan vi förde samman artister för att prata om texter och deras tillkomst. Senast var det Petter och Pst/Q, innan dess Bo Kaspers Orkester och Fattaru, och år 2000 var det Håkan Hellström och Mikael Wiehe som satte sig ned tillsammans. Detta är, tycker vi, ett bra sätt att komma lite närmre artisterna, att få veta lite mer än bara hur den nya plattan låter. Som läsare så är det sådana artiklar jag själv vill dyka ner i. Också. I detta nummer sammanförde vi därför Daniel Bellqvist från albumaktuella Eskobar och stjärnskottet Elin Sigvardsson.

Ett annat sätt att hitta spännande saker att berätta är att hälsa på i studion. Det har vi på sistone gjort hos The Mo och Division of Laura Lee, denna gång knackade vi på hos poprockbandet Her Majesty. Läs vad Timo och Måns hade att

säga i detta nummer av Groove, plattan ligger inom kort färdig i din lokala skivaffär.

Om du förresten vill kolla på gamla Grooveartiklar finns de på www.groove.se. Där kan man också hitta livrecensioner, tävlingar och ett stort antal överblivna skrivrecensioner, men även läsa exklusiva artiklar om Laakso, Tim Owens, Granada och Last Days of April.

Vi hörs igen den 14 april då Groove #3 bland annat innehåller artiklar med The Streets, Crystal Method, Tribeca och ett spännande turnéreportage med Weeping Willows (Whyte Seeds-reportaget finns på hemsidan).

Gary Andersson
chefred@groove.se

Omslag
Mia Olsson

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

Telefon 031-833 855
Elpost info@groove.se
<http://www.groove.se>

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Andersson, chefred@groove.se

Redaktör
Niklas Simonsson, info@groove.se

Layout
Henrik Strömberg, hs@groove.se

Redigering
Gary Andersson, Henrik Strömberg

Annonser
Per Lundberg G.B., per@groove.se
0706-44 13 79

Groove-CD & web
Ann-Sofie Henriksson, ash@groove.se
031-13 91 70

Praktikant Cecilia Lönn

För icke beställt material ansvaras ej.
Citera oss gärna, men ange då källa.
Tryckt på miljömärkt papper.

Tryck Adargo Press AB

ISSN 1401-7091

Groovearbetare
Kristofer Ahlström
Mats Almegård
Gary Andersson
Daniel Axelsson
Mikael Barani
Roger Bengtsson
Jonas Elgemark
Mattias Elgemark
Andreas Eriksson
Fredrik Eriksson
Moa Eriksson
Johannes Giotas
Torbjörn Hallgren
Annica Henriksson
Johan Joelsson
Robert Lagerström
Elin Liljero
Per Lundberg G.B.
Thomas Nilson
Mia Olsson
Daniel Severinsson
Niklas Simonsson
Magnus Sjöberg
Mathias Skeppstedt
Henrik Strömberg

Groove görs i samarbete med:

Bostream

GROUND CONTROL

CMM GROUP

Nu finns det en **hel drös** med saker du kan
vinna på **www.groove.se**

Du kan vinna album med
Eskobar Kelis
Weeping Willows
och biljetter till årets
Arvikafestival

Vi lottar ut en bunt singlar med
**Belle & Sebastian, Her Majesty &
Bring Me the Fucking Riot... Man**
Samt skivor, pins och t-shirts med
Kingston Air Force
Last Days of April
The Untamed
och en **Definitivt DVD**

Rea på Groovekläder!

I vår exklusiva web-shop kan du skaffa snygga t-shirts och jackor med Groove-tryck i bästa Ground Control-kvalitet.

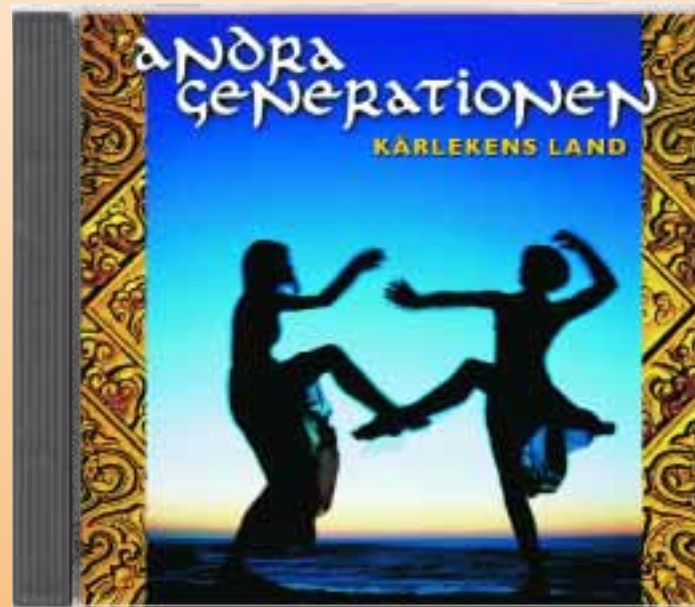
T-shirt
99:–
+frakt,
finns i flera färger

Till Grooveprenumeranter
lottar vi även ut skivor med:
Iced Earth
Tiger Lou
Counting Crows

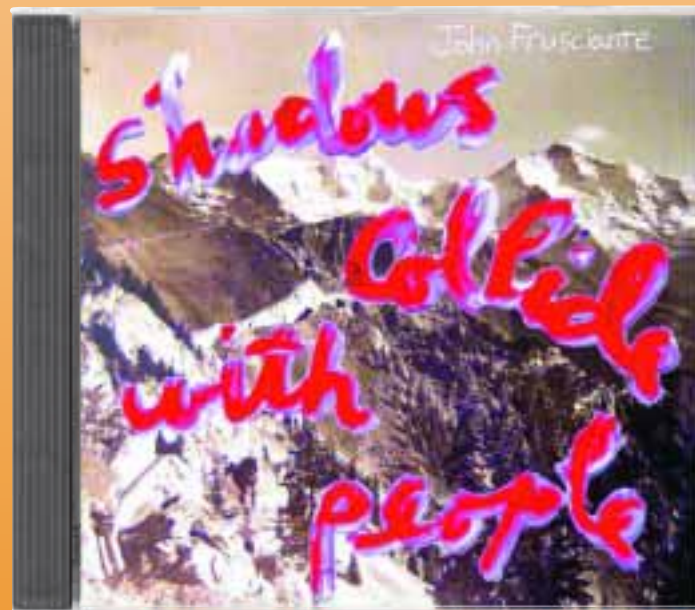
Zero 7
When It Falls. CD **175:-**

Andra Generationen
Kärlekens land. CD **169:-**

Von Bondies
Pawn Shoppe Heart. CD **175:-**

John Frusciante
Shadows Collide With People. CD **175:-**

Just nu på Åhléns! Välkommen in.

ANA NYA SINGEL LIFE UTE NU!
ALBUM I BUTIK DEN 7 APRIL.

1978

2002

För många elektroniska musikkapare är Throbbing Gristle en av de stora inspirationskällorna. Under våren gör den kontroversiella gruppen comeback. Om än bara för en spelning.

Under sin korta karriär hann Throbbing Gristle göra sig ett namn som ett av de mest kompromisslösa banden i brittisk musikhistoria. De bildades 1975 av Genesis P-Orridge, Cosey Fanni Tutti, Chris Carter och Peter "Sleazy" Christopherson och blev snabbt kända för sina utmanande och vilda liveuppträdanden. Genesis och Cosey, som då var ett par, hade flertalet gånger sex på scenen och i sina texter väjde de inte för ämnen som sex, sadism, nazism och uniformsfetischism. Självklart satte det konservativa Storbritannien i halsen och en politiker kallade dem för "förstörarna av den mänskliga civilisationen". Cosey skrattar åt minnena.

– Vi träffade en öm punkt antar jag. Vi var öppna med det vi gjorde och ryggade inte tillbaka för nakenhet och våld utan använde dessa teman i vår musik och undersökte dom, skrattar hon.

Det var dock inte bara dessa teman som var kontroversiella, musiken var

extremt svårsmält för sjuttitalpubliken. Vid den tiden var det inte många som betraktade vitt brus som naturliga inslag i musik.

– Vi utforskade vårt sound på ett nästintill vetenskapligt sätt: gjorde ljudexperiment med olika frekvenser som vi provade på oss själva innan vi spelade live. Det var väldigt roligt. En av oss stod nära strömbrytaren hela tiden om allt skulle gå fel, för det hände att vi kräcktes, fick tunnelseende och andra märkliga fysiska reaktioner, säger Cosey och skrattar högt igen.

1981 hade de kommit till vägs ände. Cosey hade övergivit Genesis för Chris Carter och spänningarna det medförde gjorde att det var omöjligt att fortsätta. I intervjuer sparade de inte på sina bittra känslor gentemot varandra.

I dagarna är Throbbing Gristle dock åter aktuella. Ett remixalbum betitlat *Mutant TG* släpps. På detta album har artister som Simon Ratcliffe från Basement Jaxx, Carl Craig och Two Lone Swordsman remixat originalmaterialet. Dessutom kommer de att göra en återföreningsspelning på festivalen *RE~TG* i mitten av maj. Festivalen är tänkt som

en hyllning till industrimusik och förutom TG-spelningen kommer de fyras nuvarande projekt att uppträda: Chris och Cosey med Carter Tutti, Genesis med Thee Majesty och Peter med Coil. Förutom detta kommer andra akter som valts ut av TG att uppträda, exempelvis Merzbow, Scanner och Matmos. En riktig julafton för industrifans helt enkelt.

Hur känns det att återförenas?

– Det är intressant. Vi har gått i så olika riktningar med våra individuella projekt. Det kommer att bli en utmaning att samlas för denna enda spelning och göra något intressant som är TG.

Är du och Genesis P-Orridge vänner igen?

– Jag tror inte att man kan definiera det här som vänskap. Vi har insett att TG är en viktig del av musikhistorien och att vi måste skydda TG mot alla rykten och materialet mot bootlegging. Jag föreslog därför att vi skulle starta vårt bolag Industrial Records igen för att ta kontrollen över allt. Det är detta som är viktigt, inte om vi är vänner.

Mats Almegård

The soundtrack of my life

STUDIO

Att ha många soundtrack i sin skivsamling anses nästan lika illa som att köpa *Absolut* Music-skivor eller beställa musik från TV-shop. En del av musikhjälpernas elitister ser det som ett tecken på att man egentligen inte är särskilt musikintresserad. Själv faller jag ofta för den här genren. Ett bra soundtrack kan få en bra film att bli ännu bättre och en halvdålig film att bli okej. På samma sätt kan en bra film göra musiken bättre än vad den egentligen är. Filmen och musiken berikar varandra och tillsammans skapar de soundtracket: en symbios mellan film och musik.

Om jag hade hört *Airs* soundtrack till Sofia Coppolas *Virgin Suicides* utan att först ha sett filmen hade jag förmodligen inte tyckt att musiken var lika fantastiskt bra som jag tycker nu. Omvänt sett så är *Airs* musik en stor anled-

ning till varför *Virgin Suicides* är en av mina favoritfilmer. När jag lyssnar på albumet får jag samma bitterljuvt romantisktragiska känsla som när jag ser filmen.

En regissör som i likhet med Coppola verkligen förstår sig på det här med filmmusik är David Lynch. Musiken i hans filmer fyller alltså en meningsbärande funktion. Det är nästan som om musiken innehåller en av filmens huvudroller. Angelo Badalamenti's musik är så starkt förknippad med Lynch att det skulle kännas märkligt att höra den i något annat sammanhang. Chris Isaaks *Wicked Game* spelar en huvudroll i *Wild at Heart*, Linda Scotts *I've Told Every Little Star* spelar en huvudroll i *Mulholland Drive* och Bobby Vintons *Blue Velvet* spelar en obestridligt stor roll i filmen med samma namn. Det räcker snart med att jag

hör någonting från femtiotalet för att jag ska förflyttas till David Lynch värld full av blonda girl-next-doors, dvärgar och avskurna öron. En annan regissör som skapat sin egen värld är Quentin Tarantino. Hans soundtrack till *Pulp Fiction* spelades sönder under nittiotalet och blev något av ett mainstreamsoundtrack. Det är fortfarande helt omöjligt att höra Dusty Springfields *Son of a Preacher Man* eller Chuck Berrys *You Never Can Tell* utan att tänka på Tarantinos våldsfixerade, men ack så coola värld. Den sistnämnda låten förstördes av alla tontiga Svenssonbrudar som skulle leka Uma Thurman på vartenda disco (det kallades disco på den tiden). Men trots att jag ännu inte hämtat mig riktigt från detta är det ingen tvekan om att *Pulp Fiction* är ett klassiskt soundtrack. Om det inte vore för de idiotiska

replikerna på skivan hade det varit ett av mina favoritsoundtrack. Det här med att skjuta in repliker från filmen mellan låtarna är överhuvudtaget ett problem inom soundtrackgenren. "Tuffa repliker" är bara kul att höra en gång, sen blir de olidliga.

PS. Gå in på Grooves hemsida och se min lista på tio av världens bästa soundtrack.

Moa Eriksson
moa@groove.se

3 frågor till...

...Martin "E-Type" Eriksson, som släpper nya skivan *Loud Pipes Save Lives* i slutet av mars.

Eurotechnons formkurva har gått upp och ner senaste tio åren – men du har överlevt. Vad är hemligheten?

– Det har den alltid gjort och jag är tacksam över att det gått så pass bra för mig. Men är en låt en dålig euro-låt är det oftast en dålig låt från början. Men är den bra kan man klä den i rock, pop, euro eller som man vill. Min låt *Paradise* från Schlagerfestivalen kunde lika gärna varit en ballad. Hemligheten är att göra en bra låt i botten, så det måste alltid finnas en ordentlig idé bakom, tycker jag.

I fjol gjorde du turnén Euro Metal Tour 2003, där du gjorde hårdrockversioner av dina låtar. Du funderade aldrig på att överge eurotechnon?

– Nä, det var egot som var ute och spelade då. Mikkey Dee från Motörhead och jag ville turnera tillsammans men han ville inte spela discotrumtakt. Så vi gjorde om låtarna. Han ville spela med mig för han tycker dom nästan är uppbyggda som hårdrockslåtar, med refränger som Iron Maidens *Run to the Hills* ungefär. Jag tror man utvecklades av det också. Det blev mycket mer sång då. Musikaliskt var det skitkul – dessutom var det trumsolo under konserterna så jag kunde ta en whisky (skratt).

Om du vinner hela Eurovision Song Contest i Istanbul i maj – vad är det första du gör då?

– Då måste jag ju åka direkt hem till Sverige och gå på striptklubben Chat Noir i Göteborg igen. Då får vi nästa hyra hela stället och visa kvinnosakskvinnorna att det inte förknippas med synd och kriminalitet att gå på en lättklädd bar. Men jag bryr mig inte så mycket om att vinna allting – att gå vidare från delfinalen ser jag som en helseger.

Niklas Simonsson

Frans Ferdinand

– Pop har blivit ett fult ord. Pop representerar musik som produceras av stora bolag. Men det borde inte vara så. Popmusik borde vara musik som är rättfram och populär. Så musik vill vi göra, säger Alex Kapranos, sångare i Glasgows för tillfället hetaste kvartett.

Franz Ferdinand är på Sverigebesök. De ska spela i *Sen kväll med Luuk*. Alex bär ett par snygga silverskor i handen som han ska ha på sig under tv-framträdandet. De börjar bli nötta i tåspetsen och får vila på en stol bredvid honom i konferensrummet.

Trumslagaren Paul Thomson har fattat tycke för ett blått skulpturägg, förmodligen gjort i någon form av sten. Han ställer det framför sig på bordet bland kaffekopparna och lutar sig mot det. Paul är den enda riktiga skotten i bandet. Han är från Edinburgh och har en fantastisk vacker dialekt. Men när han pratar med kinden mot ägget blir han svärbegriplig. Karl pratar tyst dessutom. Paul har tidigare gått konstkola precis som yngste medlemmen Bob Hardy, som kommer från Bradford, England.

Hur kommer det sig att så många popstjärnor har ett förflutet på konstkola?

– Jag tror att dom flesta som spelar i band letar upp livsstilar som tillåter dom att fortsätta med musiken, exempelvis gå konstkola, ha ett deltidsjobb eller att få a-kassa, menar Alex men får protester från Bob som tog sin utbildning seriöst.

Bob blev istället tvingad med i bandet efter att han fått en bas av Alex. "Jag är konstnär, inte musiker" hade Bob svarat. "Det är samma sak" replikerade Alex. Gitarristen Nick McCarthy blev en del av bandet efter ett bråk med Alex om en flaska vodka. Nick växte upp i Tyskland men flyttade till Glasgow när flickvännen kom

in på konstkola. Ursprungligen är han från Blackpool, England.

– När du lär känna mig kommer du att märka att jag inte kan någonting om Englands historia eller kultur, menar Nick.

Bandet bildades 2001 och gjorde sina första spelningarna på privata fester utan att då ännu ha ett namn. En dag såg de en travhäst på tv som hette The Archduke, vilket ledde till en diskussion om den österrikiske ärkehertigen vars död blev den omedelbara orsaken till första världskrigets utbrott. Franz Ferdinand smakade bra i munnen och så fick det bli. Nästa steg var att hitta en replokal, vilket de gjorde i ett gammalt lagerhus som de döpte till The Chateau. De sjasade iväg duvorna, fixade fönstrena och plötsligt förvandlades lagerlokalen till ett Warholianskt Factory. Femte våningen blev ett tillhåll för unga konstnärer och deras utställningar. På sjätte våningen anordnades spelningar med olika Glasgow-band där

scenen lystes upp av det blåa ljuset från gamla solariebäddar de hittat i byggnaden. Ryktet spred sig runt stan, alla ville besöka The Chateau. Även Farbror Blå som inte alls gillade idén med illegala fester med alkoholförsäljning.

Så medan konstnärerna stannade kvar flyttade Franz Ferdinand till en bättre lokal i ett gammalt viktorianskt fängelse på Tobago Street där kunde de föra mer oväsen. Flera av låtarna på debutalbumet har bandet skrivit och arrangerat nere i cellerna. Paul bodde i en av dem under en tid och berättar att de faktiskt är större än flera av de lägenheter han har sett i London. Men Alex varnar mig för att gå dit eftersom det inte är ett bra kvarter.

– Fan, vi borde kanske inte berättat adresserna till dom här ställena, vi kommer få så mycket skit av polisen. Nu vet dom precis var vi håller hus, skrattar Alex. Förhoppningsvis har dom viktigare saker att göra än klaga på ljudnivån hos oss.

Skottarnas dansanta gitarrmusik känns helt rätt för de nya millenniet. De jämförs med band som The Rapture, The Strokes och Interpol och influenserna kommer från sent sjuttioal å la Gang of Four och tidigt åttiotal.

Ser ni er som trendiga?

– Neej, flämtar Alex. Men det är en konstig situation. Vi har inte följt något mode, vi följde vår egen smak och den råkar vara inne just nu, så på sätt och vis blir vi väl trendiga då. Jag gillar inte det ordet. Ett magasin har använt delar av våra texter i modereportagen, exempelvis "Come and dance with me Michael". Bisarrt. Vi kanske har en inverkan på modet, vad vet jag.

– Jag läste i en tidning där dom hade radat upp dom hundra viktigaste personerna inom "fashion" och vi kom på plats 61, fnittrar Paul. Jag har glömt vem vinnaren var. Men det borde ha varit Vivienne Westwood.

Annica Henriksson

Franz Ferdinand listar sina favoritpoplåtar på www.groove.se

Mia Olsson

Vart tog Dolly Parton vägen?

krönika

Nyligen skrev den gamle sextiotalssikonen Scott Walker på ett skivkontrakt med klassiska indiebolaget 4AD. Vad är det som hänt med de gamla gubbarna på sista tiden?

Efter att under största delen av åttio- och nittioalet harvat omkring i någon slags limbotillvaro med usla bolag som inte brydde sig och en talang som istället fick självdö, så har plötsligt indiebolagen tagit sig an dessa legender. Johnny Cash låg på Rick Rubins American Recordings, Joe Strummer och Tom Waits på punkbolaget Epitaph, Lee Hazlewood ligger numera på Sonic Youth-Steve Shelleys bolag Smells Like Records, och sen då Scott Walker på 4AD. Det finns säkert fler exempel, men jag tycker dessa räcker för diskussionens skull.

Visst är det intressant – hur hamnar de på små oberoende bolag med massor av cred, medan alla unga indieband desperat

försöker hamna på en av jättarna? Ett svar är ju givetvis att gubbarna inte blivit erbjudna några kontrakt hos multmiljonbolagen, ett annat att de under ganska lång tid harvat i skuggorna (givetvis inte alla, men vi generaliserar glatt här). Men saken är ju fortfarande den att så fort de hamnar på det lilla bolaget så fick de inspiration tillbaka och släppte riktigt, riktigt bra album, blev allmänt hyllade och fick en karriär igen.

Jag tror en stor anledning är att många av de oberoende bolagen drivs av musiker, av redan etablerade artister som vill hjälpa nya unga band. Detta medför att de troligtvis är fan själva och skriver kontrakt med sin idol för att de vill jobba med honom, för att de tycker han blivit illa behandlad de senaste tio åren eller helt enkelt för att de tror på dem. Joe Strummer låg till exempel på Epitaphs lilla etikett Hell Cat som drivs av Ran-

cids Tim Armstrong. Och alla som lyssnat på Rancid vet ju hur mycket Joe Strummer influerat honom.

Att sedan dessa gamla gubbar fick uppbackning av någon som såg upp till dem, gav dem total frihet och stödde dem måste ha hjälpt något otroligt. Det måste ha känts som om de var unga och arga igen. Vi vet ju alla vad det gjorde med Johnny Cash, han släppte några av sina bästa plattor under hela sin karriär, och jag tror det till 90 % berodde på att han hade någon bakom sig som respekterade och stöttade honom.

Och ändå har vi detta faktum att de flesta nya, unga band vill ligga på storbolagen. Men det är väl dit oerfarenheten leder dig – pengar, kändisskap, stor uppbackning, att se dig själv på TV samt chansen att hängla med Big Brothers-Linda på Spy Bar. Och på tal om Linda, vart tog Dolly Parton vägen? Jo, ni gis-

sade rätt, hon ligger numera på bluegrassens eget indiebolag Sugar Hill och är givetvis bättre än någonsin.

Nu får man väl bara hoppas att de mindre bolagen har omdöme nog att inte ge alla gamla avdankade artister kontrakt. För då sitter vi snart med en Paul McCartney-platta från Matador och en Elton John från Touch & Go. Och jag tror inte vare sig publiken eller giganternas ömtåliga jätte-ego kommer att klara det.

Mathias Skeppstedt
mas@groove.se

Johnny Bråttom Records **Med ångan uppe**

2003 var året då den smala popen blev bred.

Men det bolag som släppt några av landets mest intressanta indie-fynd reser ragg om man kallar dem oberoende.

– Man är aldrig självständig så länge man är beroende av att någon köper ens skivor, säger Viktor Banke på Johnny Bråttom Records.

”Molto pericoloso”.

Det är italienska och betyder ungefär ”väldigt farlig”. Fabio Capello, AC Milans dåvarande tränare, använde de orden för att beskriva Johnny ”Bråttom” Ekström inför deras möte med IFK Göteborg i Europacupen 1992.

Ett minst sagt tungt arv att förvalta. – Namnet Johnny Bråttom tog vi mest för att självironi och lama saker är roligt, säger Viktor Banke, en av eldsjälarna bakom det göteborgsstationerade indiebolaget.

Delägare Adam Svanell fyller i med ett stycke obehaglig verklighet:

– Tyvärr är det sorgligt få som verkar veta vem Johnny Bråttom är. En hel del tror att det är en dålig ordvits som syftar på Johnny Rotten.

Johnny Bråttom bildades över en knastrig telefonlinje mellan Kristianstad och Göteborg i början av år 2002. Björn Kleinhenz harvade med att få ut det material som skulle bli hans första EP och Adam var mitt uppe i att, tillsammans med Viktor, sammanställa en samlingsskiva.

Svårare än så behöver det inte vara. – Vi hade inte ens någon lokal från början, berättar Adam. När jag och Björn bosatte oss i det som redan var en replokal och hemmastudio blev det automatiskt vårt högkvarter.

I dagarna har bolaget dock upplevt några, ska vi säga logistiska, problem. Den kombinerade replokalen, studion och skivlagret beläget i Ringöns industriområde i Göteborg gick – bokstavligen talat – upp i rök.

– Längre bort i samma byggnad bodde en hemlös kille som misstänks ha startat

branden, berättar Viktor. Under mycket dramatiska förhållanden lyckades Björn och Werner Windbeutel, från funkdisco-plutonen Bremen Brotröster GmbH, rädda sig genom att klättra ut genom ett fönster, upp på taket.

Har ni hittat någon ny lokal ännu?

– Björn har hittat en ny replokal, och vi bedriver den mesta verksamheten hemifrån.

Liksom sin vindsnabbe namne strävar Johnny Bråttom hela tiden efter att göra det oväntade, man eftertraktar ett tänkande som kanske inte alltid är profitmässigt, men som kittlar såväl innovation som kreativitet. Utan att för den skull anta för stora proportioner.

Vårt senaste projekt är att göra en serie spelningar i folks vardagsrum, vi kallar det *Vardagsrumsturnén*. Jag kommer med Björn Kleinhenz och Pete Thompson åka runt i landet och så spelar vi hemma hos folk mot ersättning för mat och bensin, berättar Viktor.

Kan vem som helst boka er?

– Visst, vi åker över hela landet. Det är bara att skicka ett mail till oss, så fixar vi det.

Förutom ovan nämnda spelningar har man även initierat vad man kallar *Johnny Bråttoms Prenumerationsserie*. Principen är enkel: man ger ut fyra skivor per år, en för varje årstid, som bara skickas till prenumeranter och – här kommer det fina i kråksången – att bli helårsprenumerant kostar inte mycket mer än en Big Mac & Co.

– Man får fyra CD-R-skivor med åtta låtar per skiva. Vi ville göra det så billigt som möjligt, så det kostar 60 kronor. Varje skivas omslag har dessutom en

gästskribent. På första skivan var det Magnus Bjerkert från David & The Citizens/Adrian Recordings.

Trots att man jobbar i små, intima format som dessa och trots att man aldrig lär häva in några Berry Gordy-summor på sin flit, så är Viktor försiktig med att använda ordet ”oberoende”.

– Egentligen är vi inte ett dugg oberoende, menar han. På den här nivån är man än mer beroende av att någon köper skivorna. Jämför det med till exempel Ryan Adams, som, bevisligen, kan släppa vilka skitskivor som helst och hela tiden komma undan med det. Där kan vi snacka oberoende.

Att 2003 var ett bra popår lär inte ha undgått någon, men framförallt var det året då den smala popen så sakteliga assimilerades i de kommersiella medierna. Den artist som gick i bräsch för denna utveckling kan tveklöst sägas vara José Gonzáles. Johnny Bråttom var ett av de bolag som var framme och nosade på biokemisten – man diskuterade att släppa en splitsjua med honom och Woody i fjol – redan innan han nådde ZTV och Grammisnomineringar.

– Visst hade det kunnat bli hos oss han hamnade, säger Adam. Den sorgliga sanningen är nog att om han hade legat på Johnny Bråttom tror jag inte att han hade varit lika stor.

Han tänker efter ett tag och tillägger sedan:

– Ätminstone inte än.

Men vänta bara.

Kristofer Ahlström

ett subjektivt alfabet

TATU

Julia Olegovna Volkova och Elena Sergeevna Katina – två tjejer från Moskva som skrev in sig i musikhistorien genom att hängla upp varandra i videon till *All the Things She Said*. Detta visade sig vara ett genialiskt drag. Att låta två tjejer i skoluniform plaska omkring i regnet framför kameran och samtidigt kyssa varandra frenetiskt. Kontroversiellt inte minst i Ryssland. Det hela gick så långt att arrangörerna för *Eurovision Song Contest* blev skräjda och förbjöd de båda flickorna att hängla under direktsändning. Att damerna vare sig kan sjunga eller dansa spelade liksom ingen roll. Dessutom har de gjort en *Jon Voight*. Stått uppe på ett skenande tåg. Men det är en annan historia. PLGB

THUNDERCLAP NEWMAN

På bild såg Thunderclap Newman udda ut, vilket de också var. **Andy Newman** påminde om en posttjänsteman, vilket han också var. **Jimmy McCullough** såg ut som en busig tonåring, vilket han också var. En charmig rockgitarist som senare följde med *Wings* på turné men dog ung av den på den tiden populära kombinationen piller och sprit. Och så den inte alltför bildsköne **John ”Speedy” Keene** som var mest känd för att ha skrivit låtar åt *The Who*. Och så den hemlige fjärde medlemmen. Inte svårt att räkna ut att det var producenten **Pete Townshend** som stod för det imponerande basspelet. Tyvärr blev det bara en platta. *Hollywood Dream* från 1970 är en av mina absoluta favoritplattor. Allt stämmer liksom. Låtar, sväng och så något alldeles eget. JE

TJEJBAND

Från början kallades till exempel *Spice Girls* och *All Saints* för tjejband. Detta på samma sätt som *Take That* och *Backstreet Boys* var pojkband. I pojkarnas fall befann de sig även i samma genre. I början spelade även tjejbanden besläktad musik. Men när band som *Sahara Hotnights* fick prefixet tjejband rasade logiken. Var det ett tjejband så fort det var tjejer i bandet? Oavsett om det är tuggummipop eller hårdrock? Nu har dock de flesta, både i musikbranschen och bland lyssnare förstått att det inte spelar någon roll vilket kön musikerna i ett band har. Fattas bara att sportvärlden förstår att fotboll är fotboll oavsett vem som spelar det. CL

Hip Hop Reggae
Soul Funk Techno
Elektro House Pop
på 7" LP & 12"
Skivspelare Mixers
Skivväskor T-shirts

Allt levereras första
vardagen efter
beställning.

Blenda
WWW.BLENDACOM

CHILDREN WITHIN

FREEDOM OF CHOICE (CD)

Nya albumet med dansant elektronisk popmusik. En bra kombination av Depeche Mode och Shamen. Limited Edition i snygg digipak.

SLAGSMÅLS KLUBBEN

HIT ME HARD (CD-SINGEL)

Manifest och SAMA-nominerade instrumentalsyntharna slänger här ut populäraste låten från deras album "Den Svenske Disco" tillsammans med fyra nya låtar till lägsta singelpris, C-64, punkattityd med pop-melodier och stora leendet på läpparna.

SISTA MANNEN PÅ JORDEN

THE LOST TAPES - LIMITED EDITION (CD)

Samling med "bortglömda" synthparlor från Sveriges svar på Vince Clarke. Elektronisk pop med melodier som stannar kvar och varar länge. Släpps endast som en limited digipak i 1000 exemplar. Låtar som "Aldrig har själsomflykt så klart" och "Radiofyren" kommer bli klassiker.

BORDER MUSIC

www.energy-rekords.se
Hot Stuff Mailorder & Distribution
Exklusiva vinylter/releaserWEEPING WILLOWS - PRESCENCE - LP
Begränsad upplaga 500 ex.
Snyggt utvikomslag.NICOLAI DUNGER - HERE'S MY SONG... LP
Hyllat album. Begränsad upplaga 500 ex.
Snyggt utvikomslag med låttexter etc.

Sveriges största utbud
av nya vinylter, T-shirts, import CD's
och mycket mer.

KOLLA IN VÅR NYA WEBSHOP!

www.hotstuff.se

Box 147, 343 22 Älmhult, Tel. 0476-10449
mailorder@hotstuff.se

Tiger Lou

Ambulans till pophimlen

Rasmus Kellerman vill göra enkel popmusik. Koppla bort hjärnan och gå efter känslan i magen. På debutalbumet som Tiger Lou frågar han sig till och med: *Is My Head Still On?*

Några meter framför sig ser Rasmus Kellerman sin flickvän hoppa ner från en av Londons trottoarkanter på sina rollerblades. Hon drattar på andan och Rasmus tycker att det ser lite roligt ut. Fallet visar sig dock vara lite värre än det ser ut. När Rasmus rullar fram till flickvännen sitter hon med uppspärade ögon och en arm som är bruten på två ställen. Det blir pling-plongtaxi till plåsterhuset.

– Jag var med när dom sövde ner henne och drog armen på plats, minns Rasmus.

Det har gått ett par år sedan händelsen. Tjejen är numera hans fru, och Rasmus tar ambulansen igen. Den här gången i Tiger Lous video *Sam, as in Samantha* från EP:n *Trouble and Desire* som kom ut i slutet av förra året. Med en desperat längtan i rösten sjunger vår "svårt skadade" huvudperson under hela resan till akuten.

Det är långt ifrån Rasmus Kellermans första färd mot pophimlen. I tonåren hade han bandet Music by EM, som faktiskt signerades till Sony. Under skivinspelningen började dock problemen.

– Alla ville dra skivan åt olika håll, säger Rasmus. När den till slut blev klar så sköt skivbolaget upp utgivningen gång på gång. Det sista beslutet dom tog var att vi var tvungna att ha en hitsingel för att få släppa skivan överhuvudtaget. Allt var bara skittrist.

Music By EM orkade inte fortsätta. Istället blev Rasmus Kellerman soloartist under namnet Tiger Lou. Tog ett steg tillbaka. Släppte ett par vinyl singlar på små indiebolag, och ett album i liten upplaga under sitt andra alter ego Araki. Turnerade lite i Tyskland. Där stötte han på en herre vid namn Kadd Stevens, som ville ta med Tiger Lou på en månads lång USA-turné. Rasmus trodde först att det var ett skämt, men numera kan han lägga 20 USA-gigs till meritlistan.

– Det var en väldigt punkig turné. Vi spelade hos kollektiv som kanske hade en stor källare, ett stort vardagsrum eller en stor vind där de ganska frekvent hade spelningar. Med någon slags donationsprincip där folk gav vad dom kunde till dom som spelade. Ibland var det fantastiskt, men ibland var det kanske inte så där jättekul att köra 25 timmar i sträck och sedan spela för tolv personer.

Det där steget tillbaka blev snabbt två steg framåt. Startracks bad om att få Tiger Lous signatur på ett skivkontrakt, och nu i mars släpps albumet *Is My Head Still On?*. Förutom hjälp av pro-

ducenten och basspelande bollplanket Rolf Klinth gör Rasmus allt själv.

– Allt blir mycket enklare, säger han. Jag vill gärna göra allt själv. Göra skivomslagen, hemsidan, musiken och spela alla instrument. Så att det blir en personlig röd tråd genom det hela.

Även musiken vill Tiger Lou hålla enkel och okomplicerad.

– Jag tycker inte om att tänka och analysera, utan går gärna på magkänslan, säger han. Sedan är jag ganska dålig på att spela instrument, så det blir ofta väldigt enkla melodier.

Resultatet blir varmt och luftigt. Lugnt och behagligt. En skiva som betytt mycket för Tiger Lou är Nebraskasonen Josh Rouse förra utgåva *Under Cold Blue Stars*.

– Den inspirerade mig väldigt mycket. Under en lång period innan dess lyssnade jag nästan bara på instrumental musik och sån där "matterock". Men när Josh Rouse-skivan kom så kändes den melodiskt perfekt. Det var väl då jag drog igång mycket med Tiger Lou.

Sedan dess har det rullat på för 23-åringen. Från hemstaden Nyköping, och till Söder i Stockholm som är den nya hemadressen. Ut till en allt större publik. Men inte till vilket pris som helst.

– Jag fick faktiskt sätt ner foten när Café ville intervjua mig. Då fick jag säga nej. Det hade känts fel, och som att jag ville nå ut oavsett vad.

Tiger Lou låter den där magen vara med och bestämma.

Daniel Axelsson

Mattias Elgemark

Bergman Rock

Jim

Ny singel "Jim" + video
ny B-sida "I'm In Great Shape"

Eminem

Eminem Is Back

En hel platta, med osläppt Eminem!
Gäster på plattan är bl.a. Royce DA
5.9", Domingo, Outsidaz och Bad
meets Evil.

Mattias Hellberg

Mattias Hellberg

En sträv röst och vacker musik från
ena halvan av Hederos & Hellberg.

Now It's Overhead

Fall Back Open

Nytt, andra, album med Athens, GA
bandet Now It's Overhead. Gäst-
vokalist på "Fall Back Open" är
bl. a. REMs Michael Stipe.

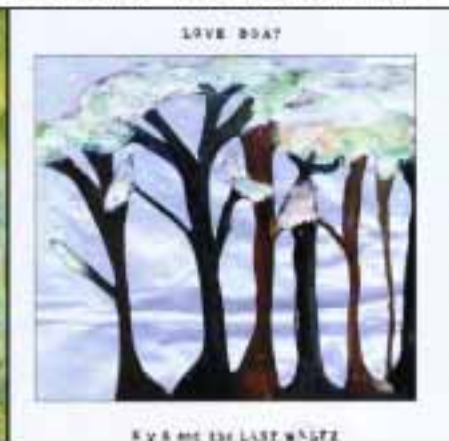
Turid

I Retur

70-talets svenska svar på Joni
Mitchell. Ensamling med 21 låtar
som saknar motstycke idag.

Eve And The Last Waltz

Love Boat

Spännande debut album som rör sig
nånstans mellan samma spruckna
countryland som Victoria Williams &
Velvet Underground & Nico's deprave-
rade New York.

Maria Solheim

Frail

Nytt album med Maria Solheim,
Norges egen Sophie Zelmani som
redan slagit i England och Japan.

Quant

Getting Out

Som alltid finns Herbie Hancocks
electrosound med i bilden, men fram-
förallt i dem vokala spåren lyser nu
inflansen ifrån Stevie Wonders 70-tal
igenom.

Andra Generationen

Andra Generationen har funnits i 15 år. Namnet kommer sig naturligt av att grundmedlemmarna alla har föräldrar som invandrat till Sverige på femtiotalet. Till en början spelade de mest på jugoslaviska föreningar och privata fester, men efter att kriget på Balkan bröt ut i början av 1990-talet kom spelandet att i stort äga rum på makedoniska föreningar i Västsverige. Sedan dess har man nått fler och fler, blivit större och större; bandet har blivit ett av den balkanska musikens, festkänslans och svängets varumärke i Sverige med sin partymusik och svenska texter.

Vlatko Gicarevski, basist sedan 1995, säger att bandets långa historia till trots så har musiken inte ändrats speciellt mycket. Det har handlat om balkansk festmusik hela tiden, trots att en del medlemmar både kommit och gått.

– Den största förändringen har väl varit sedan Jonas Åkerblom kom med. Bland annat med hans bakgrund i jazz har gjort att vi tar ut svängarna mer och improviserar kanske mer än vi gjorde tidigare.

Andra Generationen har genom åren samlat på sig en repertoar som spänner över omkring 400 låtar, ett måste när man ofta spelar på bröllopsfester som kan hålla på i över tolv timmar. Trots det blev det inte någon stor diskussion om vilka låtar som skulle med på skivan.

– Vi gick bara in och någon sa ”vi kör den här”, och så gjorde vi det. Det funkade rätt bra, och vi tycker att skivan också gör oss rättvisa även om det naturligtvis är annorlunda och mer levande när vi spelar live. Jag har fortfarande inte varit med om ett ökengig.

– När det till exempel kommer fram inbitna hårdrockare efter en spelning och säger att det är något av det bästa dom sett, då mår man bra.

Vad är det då som ligger bakom att ett band efter 15 år till slut släpper en skiva? Vlatko säger att det egentligen inte var tänkt så, utan att de själva skulle bekosta inspelningen för att ha något att presentera för spelställen och eventuellt kunna sälja vid konserter.

– Men när vi hade spelat in låtarna skickade vi iväg dom till ett par skivbolag, och ett par nappade direkt.

Bandet fick i princip fria händer att spela in skivan, bestämma vad som skulle vara med och hur det skulle låta. Det enda som de inte fick bestämma var omslaget.

– Vi var faktiskt nyfikna på om dom skulle ha med några bilder på oss, om dom ville skylta med gamla gubbar på omslaget. Men vi finns där.

Magnus Sjöberg

J's Plain Band

Mor Kerstins gata i Kinna – det var där allt började. I samma hus på den gatan bodde Jörgen Hallberg och Sven Karlsson när de började spela i unga år. *Mother Kerstin Street* var också första låten de spelade in i studion de alltid drömt om att skaffa många år senare. Det var då de fann sin stil och förstod vad de ville göra.

– Vi hittade nåt speciellt soundmässigt och ett sätt att jobba tillsammans, säger Sven.

Och grabbarna hittade här en lugnare rock med stora inslag av country. 2002 gavs debutskivan *Colour of Today* ut. Resten av medlemmarna i bandet hade funnits i bakgrunden hela tiden eftersom de alla var vänner sedan tidigare. Stommen är förutom Sven och Jörgen också Daniel Blomqvist gitarr, Kristoffer Nydén bas och Marcus Persson keyboard och piano. Trummisar har bandet alltid haft problem med. Den senaste hoppade av när bara fem låtar av senaste skivan *Boulder Dash* var inspelad. Efter erfarenheter från första skivan då de haft studiotrummis, axlade Jörgen och Sven trummisrollen själva.

– Allt är inspelat med glädje, säger Jörgen.

– Ja, det var överlag en positiv stämning den här gången, fyller Sven i.

Den här gången fick de ta tid på sig, både med inspelning och mixning. Förra skivan stressades fram.

– Den nya låter heller inte som *Colour of Today* vilket vi tycker är bra, säger Jörgen.

Låtmakarduon jobbar båda på samma sätt. De spelar in låten direkt när den kommit till, spelar upp den för bandet där dess öde avgörs.

– Antingen känner man att det här kan bli bra, eller så skiter man i det, säger Sven.

– Det beror väl på otålighet, man vill ju ha resultat snabbt, förklarar Jörgen.

Något småpill läggs inte ner på låtar de inte känner för på en gång. Ändå fanns ett trettiotal låtar att välja på till *Boulder Dash*.

I slutet av januari släpptes *Colour of Today* även i Tyskland. Men ändå har bandet inte fått komma ut och spela så mycket.

– Jag tror att vi är skitbra live, men vi har inte fått chansen att visa det, säger Sven.

Grabbarna som är 28 och 29 år gamla är annars ödmjuka. Men det beror kanske på att skivkontraktet inte kom när de var unga och gröna.

– Det är jävligt skönt att det hänt på senare tid. Nu känns det som att man är mogen, säger Sven.

Cecilia Lönn

Laurel Music

Laurel Music började spela in i sin debutskiva för mer än ett år sedan. Det mesta skrevs redan våren dessförinnan. Torbjörn Isaksson, som länge var Laurel Music, tycker att det känns skönt att lämna det gamla bakom sig och skriva nya låtar som inte handlar om "the great break up" längre.

– Det var mitt enda långa förhållande jag haft, vi bodde ihop och sådär. Sedan tenderar jag att ta saker på lite för stort allvar.

Sångerskan Malin Dahlberg, som också sjunger i bolagskollegorna på Labrador, Douglas Heart, avbryter med ett skratt och tillägget att han fortfarande gör det.

– Jag lyssnade bara på Scott Walker i två år. Sedan åkte jag jorden runt mitt uppe i det. När jag kom hem var jag riktigt galen, jag var helt socialt borta. Sakta men säkert har jag sedan försökt komma tillbaka till den jag var när jag gick i gymnasiet. Det var ju den där flickvännen som fick mig att bli normal igen. Stack hon blev jag galen, inom gränsen för vad som är medicinskt sunt. Samtidigt finns det ju en viss humor i texterna.

– För vi har ju roligt, säger trumslagaren Max Sjöholm. Vi är ju ett muntert gäng med bittra låtar. Man skulle inte kunna skriva sådan musik utan att ha humor, då skulle man bli helt sjuk i huvudet.

De som influerar textmässigt är fortfarande Morrissey och Nick Cave. Tobias beskriver dem som tokmörka texter som plötsligt är jätteroliga, så att man fnissar åt dem. Drastisk humor trots skenbar distanslöshet. Extra skruv tycker Tobias att hans texter får när Malin sjunger dem.

– Hon låter ju väldigt ung när hon sjunger, ibland kan hon ju låta väldigt kvinnlig, men när hon låter så ung kan man tänka så: den bittraste femtonåringen i världen. Och det är ju allas dröm: den morbida femtonåringen.

Att Malin sjunger i Laurel Music är egentligen frukten av Labradors kärlek till Tobias musik, men att hans "fulsnygga" röst inte gjorde den rättvisa.

– Jag skulle tycka det var skitjobbigt att höra någon annan sjunga mina grejer, säger Malin. Fast jag tycker inte att det är jobbigt alls att sjunga andras. Ingeting är ju på det viset jag skulle uttrycka det, men eftersom det är Tobbe som skrivit det kopplar jag liksom bort det. Jag tänker inte att jag känner det jag sjunger om. Jag representerar mer det jag sjunger.

– Om vi får göra en skiva till så tror jag den kommer vara mycket mer bandkänsla i, och mycket poppigare, säger Tobias. Jag är så himla less på mig själv för att jag skriver alla dessa Nick Cave-iga och tungrodda valstaktsballader. Och att göra det i tio år skulle vara ganska traumatiskt.

Fredrik Eriksson

New Born Soul

Första gången jag såg New Born Soul var de iklädda färgglada sjuttitalskläder och blå cowboyhattar, dansade discodans och spelade Brand New Heavies-grooves. Det var för fem år sedan. En hel del har hänt sedan dess.

Nu har de lagt ner det mesta av flower power-sväng, fått influenser från modern soul och r'n'b, Nashville-country och rock och komponerat ett mångsmakligt, men ändå unikt, debutalbum. Ett album som är svårt att likna med något annat i modern tid, men som garanterat kommer få varje envist stillasittande själ att vilja dansa.

– Alla i bandet har egentligen så olika musiksmak, det har gjort att vår musik spretar lite åt varje håll, lite rock, soul och pop. Men discofunken är en tydlig röd tråd och speglas i nästan varje låt, säger keyboardisten Martin Börjesson.

– Ja, producenten ville, precis som vi, dra vår musik åt klubbssoundet och r'n'b-hållet, men en del av discofunken kommer nog alltid finnas kvar, säger Hannah Westin som sjunger.

Bandet, som har förankringar både i Skåne, Småland och Göteborg, träffades för sex år sedan och har spelat tillsammans sedan dess, bortsett från en kort period då Hannah Westin flyttade till Skara och blev ett populärt ansikte då hon gav Berts artistmakerisåpa *Fame Factory* en chans.

– Det var en jättebra skola och något som jag absolut inte ångrar. Men det är inte tack vare *Fame Factory* som vi har kunnat göra den här skivan, den var redan inspelad innan, säger Hannah Westin.

– Jag har ett kontrakt med Mariann, men det påverkar inte min medverkan i NBS. Det är för mig två helt skilda saker och just nu har jag fullt fokus på mitt band.

Deras mål är inte bara att slå med sin musik, utan även att vara ett utstickande exempel i den krävande och omtalade flummiga musikbranschen.

– Jag brinner så sjukt mycket för att få bort den här utsendefixeringen som finns hos tjejer idag. Jag kommer aldrig ansela på sex, det finns så mycket mer häftigt hos en kvinna än det, säger Hannah Westin.

– Sen tror jag att alla är så vana, och kanske trötta på att se halvnakna tjejer i videorna. Vi sticker nog ut genom att vi inte skriver om sådant som finns i varenda låt i dag. Vi skriver om vardagliga situationer som alla kan känna igen sig i.

Elin Liljero

Similou

Organisk klubbmusik fortsätter att svepa över Sverige med avsändare Göteborg. I Gonkyburgkollektivets högborg vid Redbergssplatsen sitter Erik Niklasson och Joel Eriksson. Tillsammans utgör de Similou och har spelat ihop i ett och ett halvt år. Samarbetet kallar de själva för väldigt tätt, och de betonar hur väl de kompletterar varandra.

– Man känner intuitivt av vad den andra vill göra och enda gången det kan bli jobbigt är om vi arbetat hårt på en grej och tröttheten smittar av sig på vad man tycker om den andra, säger Joel när jag besöker dem i studion.

Det låter som en kärleksrelation.

– Det är extremt likt faktiskt, säger Joel och ler.

Annars är det Erik som pratar mest. Det är han som svarar först och spontant. Joel verkar vara den mer eftertänksamme – han klarar sig i håret, vänder och vrider på orden. Och de verkar ha samma relation när de gör musik. Erik är den som lägger grunden till en ny låt, men sen tröttnar han och vill vidare. I det läget tar Joel över: filar, polerar och utvecklar. Sen säger Erik "stopp, nu är det klart!".

Det är ett arbetssätt som ibland kan vara tidskrävande. Jag får höra en låt som de arbetar på för tillfället och de berättar att de jobbat på den i snart tre månader. Och när jag frågar om den är klar, får jag ett talande svar. Exakt samtidigt säger Erik "ja" och Joel "nej". Sen skrattar de och tittar på varandra.

Just nu är Similou aktuella med en maxi innehållande två sköna låtar som sveper in lyssnaren i lyxiga ljud, snygga melodier och avslappnade rytmer. På *Supernova Sky* sjunger Yukimi Nagano, medan sången på *Dream-walk* framförs av Emelie Nilsson. På fullängdaren som är beräknad att släppas till hösten arbetar de även med andra vokalist, men på något spår kommer de att sjunga själva.

Om ni skulle få välja vilken sångare som helst att jobba med, vilken skulle det bli?

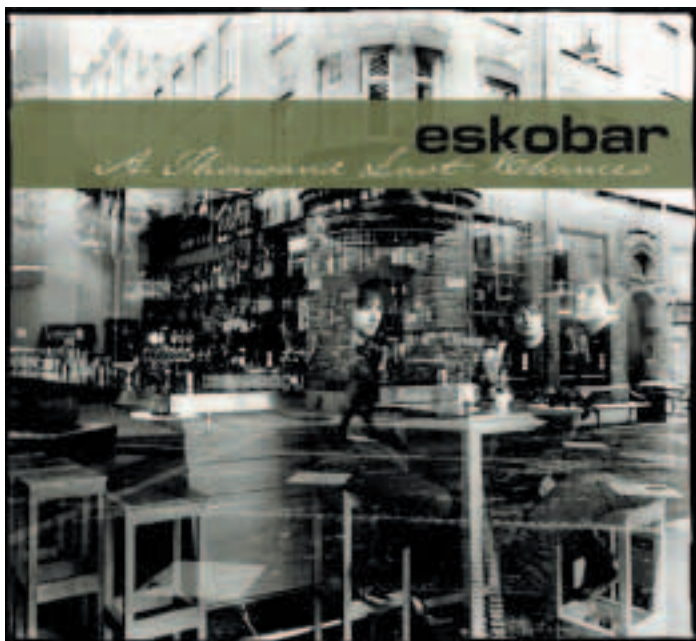
– Björk eller Missy Elliott, säger Erik, Joel nickar och lägger till:

– Eller Michael Jackson, trots alla rykten.

Och nu är det Eriks tur att nicka. I sättet att jobba kompletterar deras olikheter varandra. Men när det handlar om musikaliska referenser och saker de diggar verkar de vara helt överens.

Mats Almegård

eskobar

A THOUSAND LAST CHANCES

Uppföljaren till succé albumet "There's Only Now" är här. innehåller singlarna **"Love Strikes"** och **"Bring The Action"**.

15.04 Stockholm, Nalen
16.04 Göteborg, Storan
17.04 Nybro, Folkets Hus
21.04 Karlskrona, Kino
22.04 Gislaved, Gisleparken
23.04 Malmö, KB
24.04 Helsingborg, The Tivoli
28.04 Uppsala, Katalin
01.05 Sandviken, Dinos

Fler datum tillkommer. Med reservation för ändringar.

www.eskobar.com

TIGR LOU

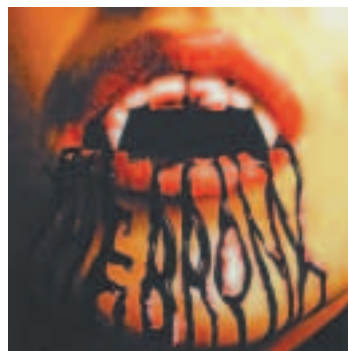
TIGER LOU - IS MY HEAD STILL ON?

Startracks är stolt att presentera svenske Tiger Lou aka Rasmus Kellerman. Tiger Lou har under det gångna året fått mycket positiva reaktioner för sin EP "Trouble & Desire". Debutalbumet "Is My Head Still On?" spelades in av Tiger Lou tillsammans med sin vapendragare producenten Rolf Klinth. Tiger Lou kommer att synas live mycket under 2004.

På turné med Weeping Willows. www.tigerlou.com

HULTSFREDS AKTUELLA! THE BRONX

"As furious, thrilling and essential as punk rock gets"
KKKKK KERRANG!

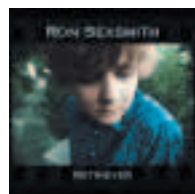
The Bronx kommer att ligga bra till i årsummeringen.
Calle Granehult, Close Up

Andreas Nordström, Expressen

8/10 NME

AKTUELLT I APRIL!

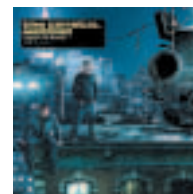
RON SEXSMITH
RETRIEVER

ICARUS LINE
PENANCE SOIREE

SYD MATTERS
A WHISPER AND A SIGH

THE CRYSTAL METHOD
LEGION OF BOOM

Air

Science fiction och social-realistiska porrvideoer? Den franska duon vars namn betyder luft har kommit ner på marken.

Rymden är inne igen. Det kommer mycket snack om resor till Mars och månen från röstfiskande politiker. I popvärlden har Pharrell Williams visat att även coola killar kan vara Star Trek-nördar. Killarna i Air har länge haft science fiction som tema, från genom-brottsalbumet *Moon Safari* till kommande singeln *Surfing on a Rocket*.

– Att vi har så mycket science fiction i vår musik beror på att vi vill fly från världen, säger Jean-Benoît Dunckel, som presenterar sig som "JB".

– Vi snackar i science fiction-termer bara för att få folk att inse att vi bor på en liten planet i universum, och att våra liv inte är viktiga för vi kommer dö väldigt snart. Så det är bäst att vara positiv och göra det bästa av livet. Tid och rum är så enorma att vi är vilse bland dimensionerna, och jag tror att vi glömmer det ibland. Livet är kort och vi måste fokusera på viktiga problem.

Givetvis är våra oftast mindre än hundra år på jorden inte mycket i jämförelse med universums ålder, men det känns som en rätt mörk syn på livet.

– Jag tycker inte min bild är mörk, du måste förstå att i livet äger ingen någonting. Ägodelar existerar inte. Inte ens våra kroppar tillhör oss. Så när du inser det kan du slappna av.

JB verkar fullt tillfreds med denna livsfilosofin. I Douglas Adams *Lifarens guide till galaxen*-böcker finns apparaten Total Perspective Vortex, som visar relationen mellan en människa och resten av universum, något som gör människan i fråga katatonisk av mindervärdeskomplex. Frågan är om apparaten skulle funka på JB.

I rymden kan ingen höra dig sjunga

Har du några favoritförfattare inom science fiction?

– Jag älskar Ray Bradbury, särskilt hans *The Martian Chronicles* [*Invasion på Mars*]. Det finns så många... Jag gillar René Barjavel. Och Maurice Dantec, fast jag vet inte om det han skriver verkligen kallas science fiction. Men det är i alla fall en fransk kille som skrivit någon slags förutseende romaner, vi kallar det *série noire*, mörka historier om den nära framtiden, med riktiga moderna saker som genteknik, internet och datorer, och om det mörka i det framtida mänskliga samhället. Det är jättebra.

Om videon till *Radio #1* (med ett par perfekta robotar i ett perfekt hus) känns lite som en Ray Bradbury-historia, så är Airs senaste video till *Cherry Blossom Girl* en betydligt mörkare och smutsigare sak om en tjej som fastnat i porrträsket. Det är rätt stor kontrast mellan *10,000 Hz Legends* opersonliga futuristiska bildspråk och det senaste albumets stora omslagsbild på killarna i bandet.

– *10,000 Hz* var ett sorts experimentellt album, vi ville låta konstigt och annor-

lunda, vi ville slå sönder musikens väggar och gå åt ett väldigt extremt håll. Men med *Talkie Walkie* är det helt annorlunda, vi ville vara i förgrunden för vi var trötta på alla de här designade albumomslagen, vi ville ha något mer brutalt, något mer på riktigt. Det var därför vi gjorde en porrvideo, för vi ville visa något verkligt. Alla de här sista sångerna är sanna, de handlar om saker vi upplevt, saker vi ville få säga, till folk, till våra flickvänner.

Den socialrealistiska videon till *Cherry Blossom Girl* passar inte in i MTV:s pastellfärgade utbud, men ZTV har visat den någon gång. Man kan också ladda hem den från Airs hemsida, intairnet.org.

– Vi visste att inte många kanaler skulle visa videon för den är för hård, men det struntar vi i. Skivbolagsfolket är sura, men...

JB avslutar inte meningen, men det är uppenbart att skivbolagets önsksningar är ett av de problemen som han inte lägger tid på.

Henrik Strömberg

Woody West

ALTERNATIV ROCK, POP & COUNTRY

SOPHIA (US/UK)

14 mars Pusterviksbaren kl 21.

DJs: the Woody Crew

LAURA VEIRS (US)

16 mars Pusterviksbaren kl 21.

DJs: the Woody Crew

LÖRDAGSKLUBB!

JAY FARRAR (US)

with **MARK SPENCER (US)**

20 mars Pusterviksbaren kl 22.

DJ: Jens (club Stereo)

Releasefest!

SPRING IN PARIS (GBG)

24 mars Jord. Fri entré! DJ:

Karin Forsmark (Musikjournalen P3)

JOHNNY DOWD (US)

9 april Pusterviksbaren kl 22.

i samarbete med Playground.

LÖRDAGSKLUBB!

THE TRAVELING END (GBG)

WOODRAFT (Lund)

17 april Pusterviksbaren kl 22.

DJ: Magnus Wellander (Loosegoats)

JUNE PANIC (US)

THE IMPOSSIBLE SHAPES (US)

25 april Pusterviksbaren kl 21.

DJ: Jens Lekman (Rocky Dennis)

HANDSOME FAMILY (US)

5 maj Pusterviksbaren kl 21.

DJs: the Woody Crew

FINISHING SCHOOL (US)

7 maj Pusterviksbaren kl 22.

i samarbete med Playground.

LÖRDAGSKLUBB!

GOLDRUSH (UK)

BLACK NIELSON (UK)

15 maj Pusterviksbaren kl 22.

DJ: Johan Lindblom (Cirkus Miramar)

THE LADYBUG TRANSISTOR

(US)

20 maj Pusterviksbaren kl 22.

DJ: Johan Lindblom (Cirkus Miramar)

Förköp:

Pusterviks biljetter 031-13 06 80

www.pusterviksbiljetter.com

www.woodynet.nu

www.pusterviksbaren.com

De fick aldrig släppt någon fullängdare under namnet Sludge Nation. Som Her Majesty är de i vår aktuella med *The Past is Not a Good Idea*, uppföljaren till förra årets debut. När det väl lossnar så lossnar det. Ordentligt.

Album ska svettas fram

Musik-A-Matic är Henryk Lipp och Sators studio. Här inne på den sunkiga gården på 2:a Långgatan i Göteborg har Radiumklassiker med Blue For Two, Sator, Union Carbide Productions, Cortex, Psychotic Youth och Stillborn spelats in. På väggarna sitter signerade foton, bland annat ett från Mick Jones i The Clash, och utanför toaletten ett på en skrattande Thåström, som gjorde sin senaste platta här. Man känner hur mycket historia som skapats här och hur viktig studion varit för Sveriges musikliv.

Det är alltså klassisk rockmark vi trampar när vi träffar sångaren Måns Jälevik och Timo Räisänen i studion där vokalisterna lägger på sina sångpålägg. Det ser ut som om ingenting har ändrats sedan början på åttiotalet, utrustningen är av den gamla skolan och det ligger instrument och olika syntar överallt.

– Det är inte ett speciellt ljud här, säger Timo, men det är enklare att leta fram det ljud som vi är ute efter.

– Så är man hemma i Göteborg också, fyller Måns i. Annars måste man åka upp till Stockholm, inte kunna sova och äta som man brukar. Och så har vi replokalen på samma gård här.

– Det finns så mycket analoga grejer här så man kan verkligen ta i en grej och skruva och fixa. Det gör jävligt mycket, fortsätter Timo.

Bandet är väldigt nöjda med nya skivan och när de spelar upp ett par låtar för oss så riktigt lyser de av stolthet. Och det låter riktigt bra, produktionen är lite varmare, lite rundare och flera analog ljud ploppar konstant upp.

Vad är skillnaden jämfört med förra plattan?
– Mycket mera live. Det är mera organiskt, mera driv och sedan gjorde vi plattan

väldigt fort också. Allt var klart när vi gick in i studion, förklarar Timo

– Färre pålägg fast mer ändå, filosoferar Måns. Den är mer klassisk och det är en större helhet i den.

– Vi känner mer för dom här låtarna och dom har kommit fram på ett bättre sätt, fyller Timo i. Vi är ett band nu. Första skivan var lite väl snabbt jobbat.

– Vi har spelat ihop mycket mer, innan första plattan hade vi bara gjort två spelningar. Nu har vi ett helt år av turnerande bakom oss.

Hur går det till då, hur skriver ni låtar?

– I replokalen, fast vi jammar inte.

– Vi är ett väldigt dåligt jamband. Det tar inte lång tid innan någon börjar fåna sig och då fånar fler sig och till slut spelar vi nån slags funkrock, säger Måns.

– Det blir väldigt mycket funk när vi försöker jamma, skrattar Timo.

– Och sen skriver jag texterna medan de andra spelar in i studion, fortsätter Måns. Vi skrev 22 låtar, valde elva, gjorde en demo på dom, spelade den för skivbolaget och sa: "här har ni skivan".

Demoinspelningarna gjordes i en stuga som var så liten att bara två medlemmar i taget fick plats.

– Det var ute på Olles Nääs, säger Måns medan han ritar små figurer på ett papper.

– Jag tog ut en i bandet åt gången till den lilla stugan mitt ute i skogen vid en liten sjö, det finns inget rinnande vatten, ingenting, säger Timo. Det är en liten vedeldad bastu och ett utedass. Så åkte vi ut dit varje dag i en och en halv månad och bara satt där och bollade idéer. Hade man ingen inspiration just den dagen så gick vi ner och bastade istället. Och badade också, då kanske man fick lite inspiration.

HER MAJESTY STARTADE SOM Sludge Nation i mitten på nittiotalet och slet hund över hela landet innan de flyttade till Tucson, Arizona för en internationell karriär.

– Ja, mycket hände där, men inget som hade med musiken att göra. Fast jag ångar ingenting, allt är en bra upplevelse, fastslår Måns.

Så bandet vittrade så sakta sönder och 2002 träffades de igen, den här gången med trummisen som manager och med två nya medlemmar, Timo Räisänen och Patrik Herrström på gitarr respektive trummor. Timo hade till och med spelat i ett band som var ett Sludge Nation-coverband.

– Skillnaden den här gången är att vi har ett skivbolag bakom oss som hjälper och stödjer oss, säger Måns.

– Det är en jävla skillnad, fortsätter Timo och sträcker på sig i stolen. För Sludge skrev ju och spelade in massor, fast bara demos. Nu med skivkontrakt är det en helt annan sak.

Finns det några planer på en internationell karriär igen?

– Jag skulle ju inte ha något emot att spela på lite fler ställen, det är ju spela man vill. Men det är inget jag tänker aktivt försöka, det får andra göra. Händer det så händer det. Jag har ju redan provat på det och inget blev ju av det, förklarar Måns.

EN ANNAN INTRESSANT SAK med Her Majesty är att de inte slösar bort sina singel-B-sidor på livelåtar och remixar. På alla singlar hittills har andra sidan var en mycket intressant cover. Det har varit Todd Rundgren, The Cure, Cardigans, Morphine och nu till nästa två Guided By Voices låtar som sitter ihop. När de spelar upp låtarna för oss förvånas man lite. Det går fort, låter väldigt live och gitarrerna är mer i

förgrunden än man är van vid med Her Majesty. Det är tajt, vasst och väldigt, väldigt bra.

– Det är inga låtar som man gått omkring och tänkt på, säger Timo. När vi gör covers är det oftast bara saker som dyker upp just den stunden. Det är aldrig dom låtar man gått och tryckt på halva livet och velat göra versioner på.

– Vissa covers är första gången som en del medlemmar hör dom, fortsätter Timo. Vi gör det mest för att det är så förbannat kul att spela dom. Och sen tycker jag att platsar inte en låt på en platta så platsar den inte som B-sida på en singel heller. Därför är det bättre att göra saker specifikt för singeln. Det blir ju roligare så också. För alla.

HER MAJESTY ÄR ETT BAND som tar musiken på allvar. Allt måste vara en helhet – omslag, B-sidor, konserter och inställningen. Ingenting får lämnas åt slumpen.

– Vi har medvetet inget kopieringsskydd på nya skivan och kommer inte att ha på nästa heller. För vi tycker att det är principiellt fel att ha det. Jag tycker också att det principiellt är fel att ladda ner och bränna skivor, men det är ju mer en moralisk aspekt, säger Måns.

– Jag tror att vi är ett av dom enda banden som inte har det i år. Killen som ska mastra skivan hade aldrig hört talas om ett band som inte ville ha det, säger Timo.

Det pratas mycket om Fugazi och Dischord Records sätt att sköta konserter och skivutgivning. Hur man ska få ner biljettpreiser och sälja billigare t-shirts. Her Majesty vill också göra fler all ages-konserter, de vill få tillbaka allt på en mer lättillgänglig nivå.

– Man ska inte vara portad från musiken och upplevelsen bara för att man inte fyllt

den lagliga åldern för att dricka alkohol, fastslår Måns.

I USA har flera rockklubbar två konserter per kväll, en "all ages" på eftermiddagen och en med åldersgräns på kvällen där de kan sälja alkohol.

– Vi har snackat om att vi vill göra det mer, det kostar ju inte mycket för dom att ha en snubbe där som står och säljer lite läsk, säger Timo.

– Sedan har dom ju inte samma vaktproblem om folk inte håller i sig alkohol heller, fyller Måns i med ett skratt.

Det är mycket punkmentalitet i det de säger, det känns ärligt och det känns viktigt för dem – något de återkommer till. Att musik ska vara för alla.

– Musik ska inte vara exklusivt. Musik är ju globalt och dom allra flesta människor har nån sorts relation till musik, filosoferar Måns. Jag blir alltid lika förvånad när man kommer hem till folk som man har pratat med, träffat och tycker om, någon som är helt normal men har 25 skivor i den totala skivsamlingen. Dom lyssnar på musik på ett annat sätt. Musik måste beröra på olika sätt.

– Det är farligt att basera musik på nån slags idé, så att idén blir viktigare än känslan, fortsätter Timo.

Och just idéer verkar vara ett ämne som engagerar båda. Timo snurrar in på ett långt resonemang om att vem som helst kan tända eld på en kundvagn och kalla det en idé, men att det inte betyder att den är bra eller värd att basera en karriär på. Och båda verkar känna att ju krångligare en idé är desto tråkigare blir den.

– Man har ju haft skitmycket dåliga idéer och det har man ju till och från – och det ska man ha. Och man ska pröva dåliga

idéer också. Annars kommer man ingenstans.

– Men det är ju viktigt att idén inte tar över från musiken.

Kan ni försörja er på musiken?

– Alla jobbar på vanliga jobb utom Timo. Jag tycker det är bra med att man har annat också, både för jobbet och för musiken – när man är på jobbet är man på jobbet och tvärtom. Det tar från båda. Fördelen är ju att man kan betala hyra och äta mat. Man måste ju leva samtidigt som man gör musik, även om musiken är en stor del av livet så är det ju fortfarande praktiska saker som måste tas om hand. Sen är det också skönt att kunna koppla bort något helt och hållet.

NÄR VI BÖRJAR PRATA OM Göteborg slår båda ifrån sig. De vill inte veta av något Göteborgs-sound eller att det finns någon speciell scen här. Det bara råkar vara så att de bor i staden, det är allt.

– Visst är Göteborg viktigt för vem man är, men något sound tycker jag inte att staden har. Men det är viktigt att det är en hamnstad tycker jag, säger Måns. Att det alltid finns en väg ut. Jag tror det formar människorna här. Stockholm är ju mer intryckt där det ligger, det blir ju en helt annan stämning där.

Skall ni ut och turnera efter det här?

– Jo, det är tänkt så. Vi är ju ett band som spelar ute mycket. Förra året spelade vi över 70 konserter. Det är mycket i Sverige, säger Måns.

– När man är i slutfasen på en turné så längtar man in i studion för att använda hjärnan på ett annat sätt och skapa, och i slutfasen på studion så längtar man ut på vägen. Och det är så jädra skönt. Det blir räddningen för att kunna fortsätta, avslutar Timo.

INTERVJUN ÄR SLUT OCH ALLA är hungriga, Måns vill ha köttfärslimpa och det är dags att lämna studios värme för Göteborgs blåsiga gator. Vi skiljs med ett handslag och ett lycka till. Her Majesty har bara några sångpålägg kvar samt mixningen, sen är det dags igen. Dags att ännu en gång bevisa för sig själva och alla andra att de har något att säga, att de är ett rockband som bryr sig. Och ännu ett försök att nå en större publik, helst även de som inte får dricka alkohol ännu. För även saft är rock'n'roll, det har Måns sagt.

*Mathias Skeppstedt
bild: Johannes Giotas*

När modersmålet inte räcker till

Det svenska exportundret fortsätter skeppa musik till hyllorna i utlandet. Och majoriteten av den svenska artisteliten sjunger på engelska.

Groove förde samman två svenska artister som skriver engelska texter, Elin Sigvardsson och Eskobars Daniel Bellqvist, för att ställa frågan: handlar det om pengar?

Skyll på Abba.

Det har alltid funkat.

För de av er som minns sjuttioalet – i alla fall dess rödvinsfläckiga solidaritetsera – så fanns det inga som var mer populära att lägga skuld på än just Abba och Stickan Andersson. De stod för allt som var rakt igenom ytligt, deras utstyrselar var modevärldens motsvarighet till azurblå paraplydrinkar och deras texter var simplifierade bagateller – på engelska dessutom – just när proggen gjort det okej att sjunga på svenska igen.

Det var att förråda det svenska kulturarvet, sa man.

Man sa många saker på den tiden.

Idag är Abba en minst lika stor – troligen större – del av det svenska kulturarvet än proggrörelsen och för alltid dömda att representera bilden av Sverige utomlands. Men framförallt blev Abba ett riktmärke inom vad som idag får Leif Pagrotsky att gnugga händerna av förtjusning: Det Svenska Exportundret.

Kort sagt: skriver du på engelska så ökar chansen avsevärt att kulorna trillar in. – Att jag skriver texter på engelska beror på att jag vill nå ut till så många som möjligt, säger Daniel Bellqvist, sångare och låtskrivare i mjukpopbandet Eskobar. Om dom sen tycker att vår musik är bra eller dålig är upp till dom, men man vill i alla

fall ge dom möjligheten. I Sverige bor det nio miljoner människor, i Tokyo kanske 20 miljoner. Men vi har inget genomtänkt kommersiellt motiv bakom det, vi är inte i ett band för att bli rika på det. Så länge vi kan betala hyran och leva på snabbmakaroner så har vi nått vårt mål.

– Ofta får man höra, ”det skulle vara så kul om du kunde sjunga på svenska”, berättar Elin Sigvardsson, men det kommer aldrig naturligt för mig. Jag har alltid lyssnat mer på engelskspråkiga artister och då känns det som ett logiskt steg att istället bearbeta dom influenserna.

Elin Sigvardsson ville bli körtje åt Lars Winnerbäck. Det fick hon inte – i stället ville Winnerbäck spela in och producera hennes debutalbum. Resultatet blev gram-misnominerade *Saturday Light Naive*, en fint hopsnickrad samling lågmälda poplåtar.

Att påstå att Sigvardsson och Bellqvist rör sig i snarlika fåror på den popmusikaliska åkern är alltså ingen överdrift.

Skulle ert musikaliska uttryck bli annorlunda om ni sjöng på svenska?

Daniel: Jag har faktiskt försökt skriva lite på svenska. Det lät ungefär som The Smiths på svenska, kanske åt Magnus Carlsson-hållet när jag tänker på det. Men inte tillräckligt bra för att någonsin hamna utanför hemmets väggar. Det är svårt, det går liksom inte bara att vrida om en växel mellan engelska och svenska. Uttrycket blir lätt lite högrävande, kanske för nära inpå en själv.

Varför är det så?

Daniel: Jag vet inte riktigt, kanske kan man dra paralleller till film. Svensk film som liknar, eller försöker likna, engelskspråkig film känns lätt väldigt pinsam, det går ju aldrig att direktöversätta ett format till ett annat. Band som sjungit på svenska och sedan försökt överföra det till engelska – Imperiet, Kent, bob hund – lyckas väldigt sällan.

Elin: Anledningen att just Kent och bob hund blivit så stora i Sverige är för att Jocke Berg och Thomas Öberg skriver texter som inte liknar några andra i det svenska språket. Dom kan fånga stämningar och meningar som är väldigt typiska för just dom. Sådant är förmodligen väldigt svårt att förflytta till ett annat språk och folk i till exempel England kan nog tycka att det är knepigt att förstå vad som är så speciellt med just dom banden.

Dina texter handlar ofta om lek med uttryck och termer på engelska, albumtiteln *Saturday Light Naive*, till exempel.

Skulle du kunna göra något liknande på svenska?

Elin: Det finns en risk att om man tar sig an sitt material på ett så lekfullt sätt på svenska så är det väldigt lätt att det istället tappar över i det humoristiska. Till exempel åt Povel Ramel-hållet.

Det är förvånansvärt få kvinnliga artister i Sverige som faktiskt sjunger på svenska.

Elin: Det har nog att göra med att svenska rock- och vissångare, till exempel Lasse Winnerbäck eller Stefan Sundström, ofta inspirerats till sitt val av musik genom att snegla på sina föregångare. Vissångare har ju i svensk musikhistoria nästan alltid varit män. Med gitarrer. Kvinnliga sångerskor har inte riktigt samma motsvarighet, historiskt sett.

Vilka är era influenser?

Daniel: Dom jag inspirerats mest av är helt klart Bob

Marley och, givetvis, Bob Dylan. Men under en period i mitt liv lyssnade jag väldigt mycket på hip-hop och kom att influeras av Chuck D i Public Enemy. Jag skrev aldrig politiska grejer, men ärligheten och uppriktigheten hos Chuck D inspirerade mig.

Elin: Jag har aldrig haft någon uttalad idol, utan mina förebilder har alltid varit personer i min närhet. Jag har nog lyssnat på för många olika artister för att ha något speciellt band till en specifik sångare eller grupp. Men Bob Dylan måste jag nämna, hans texter kan vara allt från rena berättelser till mer ogripbara saker.

Hur skriver ni?

Elin: Något dyker upp, man får en känsla, kanske en rad poppar upp i huvudet. Sedan försöker man bygga någonting av det. Man nynnär fram några rader för att få melodin och sedan skriver man allteftersom. Dom bästa låtarna är dom man skriver då allt bara flyter på. Det händer att man känner att, ”ja, det där blev så jäkla bra att jag måste spara det till nästa gång jag känner mig vass”, men då blir det aldrig av, eftersom man hela tiden skjuter det framför sig och har förlorat känslan av här och nu. Därför går det i mitt fall inte att säga att melodin är viktigare än texten eller tvärtom, eftersom dom två hänger samman så pass mycket.

Daniel: Jag skriver ofta på morgonen, precis när jag vaknat. Eller om jag vaknar mitt i natten. När man har något som hänger kvar från en dröm. När jag mår dåligt. Mitt skrivande är ett sätt att behandla hur jag mår, att må lite bättre. När jag skrev låten *Imaginary Gun* så var det precis så, någon hade sagt något som gjorde mig förbannad och då ville jag få fram känslan av att, ”fan, nu skulle man haft en pistol”.

Den lidande konstnären?

Elin: Om någon sagt till mig, ”här får du en massa pengar, nu har du ett helt år till att bara spela in en ny skiva”, så hade jag nog fått kramp. Jag kan inte sätta mig ner och bara skriva rakt av, låtskrivande är ofta en terapeutisk process för mig.

Daniel: Jag gillar egentligen inte att prata om mina texter, jag vill inte skriva folk på näsan vad dom handlar om. Ofta är dom inte tillräckligt konkreta för att bara ha en betydelse, utan att man ska kunna tolka dom olika.

Elin: Precis, jag jobbar lite åt samma håll. Jag gillar att bygga en text kring vackra ord, att svepa in betydelser i det abstrakta och att

låta folk tycka och känna själva. Adam Duritz i Counting Crows är väldigt bra på det, han kan förmedla en stämning eller en känsla i en sång utan att behöva bli övertydlig i sina texter.

Hur pass självutlämnande är ni?

Elin: Inför mig själv kan jag vara väldigt självutlätnande, men ofta använder man dom känslorna som grund för att skapa en text som sedan blandas upp med kanske två, tre andra teman och blir något helt annat än vad jag tänkte från början. Ibland kan man vrida det ett varv för långt också, jag skrev till exempel en låt som heter *You're Killing Me*, där jag mest ville skildra någon som kan gå en på nerverna, men allt bara rann på och det slutade med en låt där jag tog i mer än vad jag egentligen kände.

Daniel: Eftersom jag skriver om mina tankar, mina känslor, så blir det väldigt blottande. Men det är klart, eftersom jag skrivit dom så teoretiskt så är det ofta rätt förtäcka meningar.

Hur har ni utvecklats som textförfattare?

Daniel: Jag har blivit mycket tydligare. På vår nya skiva, som är i mixningen nu, så har jag blivit modigare. Mycket mer rakt på. Det är lustigt, men jag har inte ens tänkt på det själv. I en intervju vi gjorde inför denna skivan sa vår trummis att den största skillnaden är att texterna blivit mycket mer direkta. Och det stämmer ju.

Har ni några pinsamma texter liggande i garderoben?

Daniel: Jag var med i en rapgrupp en gång i tiden, en svensk rapgrupp som rappade på svenska. Min uppgift i gruppen var att vara den goofiga killen med de knasiga rimmen, medan dom andra två var dom hårda. Mitt starkaste minne är en textrad som lyder: ”Om det var diar-rea i en bajsaffär/hade ni kunnat köpa vår sketna skiva där”.

Fantastiskt!

Elin: Jag kan inte ge något faktiskt exempel, men ibland går man ju tillbaka till gamla texter man kastat och läser något som man skrev för länge sedan och tänker, ”herregud, tyckte jag verkligen att det här var genialt”?

När blir en text klar?

Elin: Så snart man skrivit klart den. Jag skriver aldrig om mina texter eller försöker putsa till dom. Ibland kan det hända att man sjunger fel ord i studion och tänker, ”det där var ju mycket bättre än det ursprungliga” och så kör man på det istället. Risken finns att man överarbetar sina texter om man går tillbaka till dom och då är det lätt hänt att dom förlorar sin ursprungliga laddning.

Daniel: Jag skriver alltid så tätt inpå inspelningstiden som möjligt, eftersom man fortfarande måste ha kvar känslan för texten när man sjunger den, att det ska kännas äkta och att man ska kunna tro på det. Ibland skriver jag ner alternativa texter i parentes bredvid texten, men brukar väldigt sällan avvika från den första versionen.

Svenska artister som sjunger på knagglig engelska – charmigt eller genant?

Elin: Det är väl inte så att man direkt skäms å någons vägnar, men jag hör hellre någon sjunga som behärskar uttalet än dom som inte gör det.

Daniel: Å andra sidan kan det vara väldigt vackert ibland, Stina Nordenstam har till exempel ett sätt att göra betoningar som är helt uppåt väggarna. Men då är det ju förmodligen en medveten grej och ingen brist.

Kristofer Ahlström
bild: Mia Olsson

NIKOLA SARCEVIC

LOCK-SPORT-KROCK

Solo album från sångaren i Millencolin, ett av Sveriges absolut största rockband. "LOCK-SPORT-KROCK" är en finstämd samling intima rocklåtar, där Nikola bryter musikalisk mark. Här finns influenser som sträcker sig från klassisk amerikansk Roots och Country till klassisk popmusik.

DEBUTALBUM UTE 31/3 !

www.burningheart.com

PROMOE

PROMOE • The Long Distance Runner CD/LP
Efterlängtat uppföljaren till 2007 års "Government Music".
PromoE rappar om krig, kärlek, matindustrin och graffiti över produktioner från
Breakmeapix, John John, Chilly Perry Roman, Embee och Dj Large, med gästerna
Anthony B, Bushman, Chords, Cosdac, Ghost, Rantoboko, Timbuktu och galningarna
Ward 21. Alla dessa artister, producenter, ämnen och länder ger en summa av tolv
(tretton om man räknar Embees stämningsfulla intro) grymma låtar som i sina egna
tempo och stilar strävar åt samma håll - världsherravälde... UTE 24/3

26/03 Göteborg • Kompaniet
27/03 Umeå • Umeå Open
28/03 Stockholm • Kågeplanen

C.Aarmé - S/T CD

C.Aarmé är inte ännu ett i raden av dagens svenska fashion punk-band. Visst, det finns andra band som rör sig i trakterna kring metallisk, skräpig punkrock, men där det ofta känns som andra poserar sätter C.Aarmé fyr på grejerna på riktigt. Tänk Born Against, Bad Brains och The Addicts!

03.03 Hultsfred - Metropoli
20.03 Stockholm - Eldorado, Alcazar
24.03 Tampere - Klubi - FI
25.03 Turku - Klubi - FI
26.03 Jyväskylä - Lutakko - FI
27.03 Helsinki - Semifinal - FI
01-03.04 Göteborg - City Sound
03.04 Avesta - Star Hotel
10.04 Örebro - Contan
29.04 Visby - Shinding
17-19.06 Hultsfredsfestivalen
08-10.07 Borlänge - Peace and Love

C.AARMÉ

IN CLOSE-UP WE TRUST RANDY • VOICE OF 2 GENERATION BETWEEN US

6.03 Halmstad - 035 Festivalen, 11.03 Stockholm - Debaser, 12.03 Göteborg - Sticky Fingers
13.03 Linköping - The Rock, 17.03 Uppsala - Ungdomens Hus, 18.03 Strängnäs - Club 35
19.03 Mariestad - Klubb Kaliber, 20.03 Oslo - Garage, 24.03 Helsinki - Tavastia
25.03 Östersund - Tingshuset, 01.04 Malmö - Inkonet 02.04 Hålsjöholm - Perrong 23
03.04 Köpenhamn - Slengade 30

DIVISION OF LAURALEE

DASNOTCOMPUTE

ALBUM UTE 13/4 !

The Von Bondies

Det är bara rock'n'roll

Med en flyfotad och färsk platta i bagaget kan det stora genombrottet vara nära. Så The Von Bondies är jättenöjda med livet. – Vi har nog gjort en bra platta tror jag, konstaterar bandets basist.

Enda orosmolnen är konsertskador och rätttegången mot Jack White.

– Hallå, det är Carrie Smith.

Rösten kvittrar från rum 303 i hotellet The Paramount.

Hej, hur är läget?

– Det är jättebra! Vi är tillbaka i USA igen och spelade på Bowery Ballroom här i New York igår. Så det blev lite fest efteråt.

The Von Bondies-basisten låter oförskämt fräsch trots att det fortfarande är tidigt på morgonen. Hon skrattar ofta och varmt, men snart bär det av mot nya spelningar. Turnébussen är riktad mot Philadelphia.

Inga skandaler eller folk som skadade sig igår?

– Nej, haha.

Jag hörde att du råkade illa ut i Cardiff för ett par veckor sedan...

– Ja, det blev lite onödigt festligt. Det var sista kvällen på en miniturné tillsammans med en massa andra band och vi var alla uppe på scenen. Men i sista låten hade någon spillt champagne på golvet som jag självklart slant i, och jag slog upp ett djupt sår i huvudet så att blodet sprutade. Resultatet blev tolv stygn på lokala sjukhuset. Men det är inget farligt, det är bara rock'n'roll.

Javisst, det är bara rock'n'roll och jag älskar det. Sångaren Jason Stollsteimer råkade dessutom i handgemäng med White Stripes- och Detroit-gurun Jack White strax innan nyår på lokala klubben The Magic Stick. Samme White som för några år sedan "upptäckte" och producerade The Von Bondies. Spottloskor och knytnävar ska ha flugit genom den alkoholstinn luften. Jason fick vårdas av specialister för skador på ena ögat med en polisanmälan som följd. Och med rätttegång i början av mars så väljer bandet (på inrådan av advokat) att inte kommentera incidenten.

Istället har Detroitkvartetten nyligen slagit sitt andra album *Pawn Shoppe Heart* i huvudet på alla skivhandlare och ingen verkar gnälla. Snarare hyllas de till höger och vänster för den gnista och intensitet de levererar på fartiga spår som singeln *C'mon C'mon* och *No Regrets*. Det som är häpnadsväckande är snarast

att plattan fullständigt regerar. Rakt igenom. Detta inser man snabbt om man överhuvudtaget är lagd åt gitarrlarmhållet. Spår som *Broken Man*, *Been Swank* och avslutande titelspåret är alla låtar med flames utmed sidorna. De sneglar åt hörnan där Gun Club, Sonic Youth och ibland till och med The Cult samlas. De är tuffa helt enkelt.

– När vi turnerade efter vår första platta tyckte folk att konserterna var grymma men att plattan sög, säger Carrie Smith utan att låta bitter. Men *Lack of Communication* spelades in på två dagar och jag hade bara spelat bas i två månader, så vi var ett ungt band som inte visste någonting. Vi trodde att alla spelade in skivor på så kort tid. Vår gitarrist Marcie Bolen sa "Vi spelar in ett trettio-minuters-set rätt av bara!"

Det blev annorlunda nu när andra plattan skulle spelas in med ett storbolag som pyntade räkningarna, men de kände

ändå att de ville vara trogna mot sina rockideal och få till en väldigt rå känsla i studion. Inspelningen tog fyra veckor, producenten var gamle Talking Heads-medlemmen Jerry Harrison.

– Vi var under en annan sorts tryck denna gång, men Jerry var skön och sa att vi kunde göra vad vi ville eftersom ingen hört vår första skiva ändå, haha.

Carries pappa som länge varit ett stort Talking Heads-fan tog dessutom ledigt en dag från jobbet för att hälsa på i studion. – Ja, han tittade runt lite och pratade en del med Jerry. Efteråt försökte han verka som om det inte var nåt speciellt med det, men han lös på insidan. Det är jag säker på!

Annars verkar turnerande vara en favoritsysselsättning.

– Jag älskar att turnera och jag älskar att gå på konsert och bara dansa hela kvällen. Jag vill ha kul när jag går ut. Jag kommer från en punkbakgrund där energin från bandet och publiken är viktigt. Dessutom

är folk från Detroit inte rädda för att visa känslor och dansa när de är ute.

Favoriterna från förr heter The Green Horns, ett femmannaband som kunde få vilket ställe som helst att gunga med sin soul/r'n'b-show. Men bandet som fick Carrie Smith att börja spela musik själv var Bikini Kill.

– Jag var helt omtumlad efter att jag sett dem live. Jag var väl 15 år och fattade först då att man inte måste vara jättebra musiker för att starta ett band. Dessutom insåg jag att man faktiskt kunde göra det som tjej också. Jag och lillasysteran startade ett band direkt efter det, vi spelade dålig punk men det var väldigt terapeutiskt.

Ja, ibland önskar man att alla får/tar chansen att spela i ett band.

– Ja, alla borde i alla fall plocka upp ett instrument nån gång. George W. Bush borde definitivt spela lite för att rensa sitt system!

Gary Andersson

Fyra år efter förra albumsuccén har Teddybears Sthlm lämnat *Rock'n'Roll Highschool* och blivit vanliga, fräscha gubbar. På schemat står barnpassning, nytt skivsläpp och kanske lite familjeterapi.

Året är 2000. Teddybears Sthlm har släppt sitt tredje album *Rock'n'Roll Highschool* och överraskat med en skiva fylld av lättillgängligt och dansant partysväng. Det var många som ville hänga med på festen. Svenska skivköparna såg till att plattan hamnade överst på försäljningslistan och sålde platina. Lika förtjusta var Grammisjuryn som fullkomligt överöste Stockholmsgänget med priser.

Men, tiden har varit obeveklig mot *Rock'n'Roll Highschool*. Nu är det 2004 och på årets skivrea hittar jag skivan längst bak i hyllan. Pris: 33 kronor.

– Jaså, det var billigt. Men det är inte värt det, flinar Joakim Åhlund.

Han sitter i hotellbaren på flotta Radisson Hotel i Göteborg, och beställer in dagens första öl. Det är fredag och klockan är runt lunch.

Sedan förra Teddybears-albumet har Joakim Åhlund jobbat med videoproduktion, spelat med sitt andra band Caesars Palace och "bara levt ett vanlig liv".

– Jag har varit en vanlig gubbe, säger han. Umgåtts med familj och barn. Åkt skridskor på Zinkensdamm och varit på födelsedagskalas på helgerna.

Även Patrik Arve, som sitter bredvid, har blivit pappa sedan sist. Han har en dotter på lite drygt ett år. Därutöver har gubbarna förstås tillbringat en hel del tid i studion, och i vår släpps nya albumet *Fresh*. Precis som förra gången lånar en rad artister ut sin sångröst till Teddybears. Däribland Daddy Boastin', Swing, gatumusikanten Lord of Lightning och jamaicanske Mad Cobra. Den sistnämnde sjunger singeln *Cobrastyle*, ett medryckande möte mellan dancehall och rock. Joakim Åhlund sjunger också en del låtar på skivan och bandets egentliga sångare Patrik Arve några.

– Och så är det en robotröst också, berättar Arve.

– Men det är ju jag varenda gång, säger Åhlund. Det kanske kommer som en

nyhet för dig, men den där roboten vi kallar "Plåtniklas" är egentligen jag.

– Det tror jag inte på, säger Arve.

Teddybearssångaren har fått en lite märklig roll i bandet just därför att han... tja, inte sjunger så där jättemycket längre. Själv är han lite osäker på sin funktion i bandet.

– Men, det är jävligt skönt att slippa sjunga i alla fall, menar han.

Joakim Åhlund har mer att säga om saken.

– Om man får göra en liknelse, så är han lite som det femte hjulet. Onödig... Eller lite som Bez i Happy Mondays fast utan maracas. Och utan att dansa också!

Tonen är rå, men lite hjärtlig också.

Det är förstås inte bara Patrik Arves roll som har förändrats i Teddybears Sthlm sedan de släppte sin första skråniga punksingel 1991. Det mesta är annorlunda. Sättningen. Arbetssättet. Musiken. Namnet är i princip det enda som är kvar. Förändringsprocessen har varit löpande från

den tekniskt funkiga hardcoren på 1993 års albumdebut *You are Teddybears* via 1996 års Christian Falk-producerade *I Can't Believe it's Teddybears Sthlm* till dagens löst sammansatta upplaga av bandet.

– Det är en helt annan grej nu, säger Joakim Åhlund. Fast jag är glad att det åtminstone inte är *samma* grej som bara blivit sämre. Det hade varit jävligt patetiskt.

I hotellbaren kryllar det av kända pop- och rockansikten. The Hives sitter i en soffgrupp lite längre bort och vinkar mot Teddybearsgubbarna. Ett par av killarna i Randy skyndar genom entrén och ut i ett snöigt Göteborg. The Ark letar efter ackrediteringspassen till kvällens firmafest. Det ska nämligen hållas P3 Guld-gala och "alla" är i stan. Men inte Klas Åhlund, bror till Joakim och gitarrist i Teddybears sedan starten. Han förväntas dyka upp till kvällens gala. Hoppas man. Någon fast trummis har Teddybears däremot inte längre. Man använder sig av olika. Under kvällens framträdande på P3 Guld-galan har man till och med två stycken som slår på samma trumset. Och ja, Klas Åhlund dyker upp. Tillsammans med den svenskamerikanske rapparen Swing framför Teddybears låten *Hey Boy* från kommande albumet. Med stöddigt hiphop-stomp och en glad, klämmig refräng har låten minst lika mycket hitpotential som singeln *Cobrastyle*. Om inte mer.

Teddybears Sthlm verkar på alla sätt och vis vilja röra sig bort ifrån det klassiska bandkonceptet. Ytterligare ett steg är att aldrig repa.

– Efter många års forskningsarbete har vi hittat ett sätt att slippa den grejen, säger Joakim. Det finns jävligt många baksidor med att vara med i ett band, och att stå i en replokal är en av dom värsta.

Vilken är den allra värsta?

– Dom andra medlemmarna. No contest, flinar Åhlund.

– All väntan, tycker Arve.

– Hela livet är ju fan en enda väntan på döden, säger Åhlund. Om du tycker att det är jobbigt att vara med i ett band för att du får vänta hela tiden, vad fan gör du om du jobbar på Pressbyrån? Väntar på att dagen ska ta slut så att du får gå hem. Väntar på att veckan ska ta slut så att det blir helg.

Joakim Åhlund funderar vidare på livets stora frågor:

– Att vara med i Teddybears är lite som att leva i filmen *Scener ur ett äktenskap*. Vi skulle behöva familjeterapi ibland. Men, det är nyttigt för man lär sig. Man blir vuxen. Även om det tar lång tid.

Daniel Axelsson

Johannes Grotas

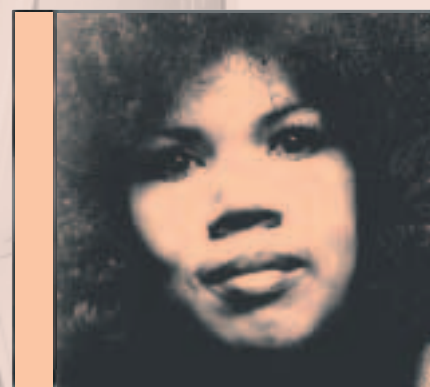
JUKEBOX

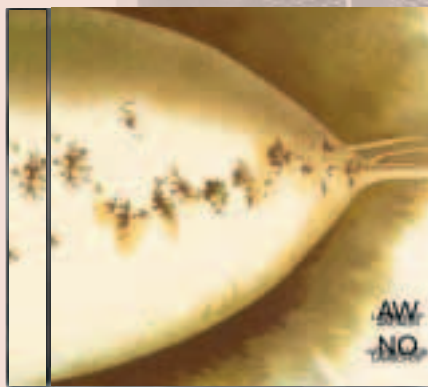
COURTNEY LOVE America's Sweetheart
Första soloalbumet ifrån Courtney Love- utrustad med världens längsta "Fuck You-finger". Singeln "Mono", som fått lysande mottagande i pressen ingår!
Album 11/2!

AUF DER MAUR Auf Der Maur
Melissa Auf Der Maur – ex-bassist i både HOLE och SMASHING PUMPKINS nu på egna ben. Melissas debut är svart rock-album med melodier och feta riff.
Allt till Introduktionspris!
Release 18/2!

CANDI STATON Candi Staton
Hur självfull kan soul bli, egentligen? 5+++++ i Expressen av Andres Lokko. Bättre än så här blir det inte... 26 låtar att vända ut och in på själen till.

LAMBCHOP Aw'CMON / No'You CMON
Det finns få band som hyllats så undantagslöst för sina album och live framträdanden som Lambchop. Musiken på nya albumet spänner emellan Country, Soul & Burt Bacharach orkestrerat.

AIR Talkie Walkie
Air's debutalbum "Moon Safari" tog världen med storm med sin softrockiga nästan Kitchiga rymd fascination. Nya albumet är en återgång till debut-albumets sound.

JOSS STONE The Soul Sessions
Hon har allt emot sig: hon är ung (16 år), vit och ifrån England... Men låter som 60 talets tyngsta soul-drottningar. Introduktionspris!

EMI

www.emi.se www.virgin.se

Denna kupong berättigar till **10% rabatt** på de annonserade albumen i angivna butiker. Tag med kupongen eller sidan, eller varför inte hela tidningen till din sjsyssta skivnasare.

SKIVFÖNSTRET
STOCKHOLM

SKIVHUGGET
www.skivhugget.se

NAJZ PRAJZ
ÖREBRO

SKIVBORSÉN
VÄSTERÅS

TROPEZ RECORDS
ÄPPLEBY

SKIVHÖRNAN
Östersund

CD
Göteborg

FOLK & ROCK
Hälsö Land Skövdeborg Kungälv Skövde

NORRLANDS STÖRSTA SKIVAFFÄR
SKIVBUTIKEN

BEST BUY

A large portrait of Sarah McLachlan with long dark hair, wearing a black top and gold jewelry, set against a blue background with window panes.

Sarah McLachlan afterglow

Nytt album "Afterglow"

I butik nu

Nytt album från Grammy Award-vinnande
singer/songwriter-artisten Sarah McLachlan.

Inkl. singeln "Fallen".

BMG
SWEDEN

CEE-LO GREEN...

IS THE SOUL MACHINE

Cee-Lo är tillbaka med ett nytt album efter förra hyllade och grammy-nominerade plattan "Cee-Lo Green And His Perfect Imperfections". Nya albumet gästas av flera kända namn som t ex Timbaland, Pharrell, Jazze Pha, T.I. och Ludacris.

I BUTIK NU

cee-lo green... is the soul machine

BMG
SWEDEN

ALL NIGHT RADIO "Spirit Stereo Frequency"

Subpop/Border

Jag är väldigt svag för band som skriver klassiska poplåtar och sen pyntar och smyckar ut dem med ordentligt skruvade effekter, galenskap och knepiga klanger. Man kan göra det enkelt för sig och kalla Beachwood Sparks-medlemmarna Dave Scher och Jimi Heys musik för drömsk pop men det här är ett verk av två riktigt kläfriga pojkar. Det är fingrarna i syltburken som gäller hela tiden. Inställningen ekar sent sextiotal eftersom det i grunden är klassiska poplåtar som man vridet och vänder ut och in på. Klockspel, blås och så börjar allt vridas i sidled, det är en mäktig fäsförskjutning som tar över. Titellåten är en märklig psykedelisk resa och ett gäng låtar till är värda investeringen. En annan anledning till plattans förträfflighet är den fläkt av melankoli som genomsyrar. Men det starkaste intrycket, och det som gör att man harmonierar med de här killarna, är inte bara de nynnvänliga låtarna utan den genialt bisarra stämning som råder.

Jonas Elgemark

ANDRA GENERATIONEN

"Kärlekens land"

Warner

Skivdebut efter 15 år i den musikaliska svängen. Och detta med något som tyvärr nästan känns unikt: balkansk musik med svenska texter. *Kärlekens land* innehåller både den vemodiga touch och den frisläppta glädjen i den visserligen omstöpta, men fortfarande djupt rotade, musiken. Visst är det bra att de till sist kommer till den stora allmänhetens kännedom, det är inte ofta musik med rötter i Balkan eller mellanöstern kommer i fokus. *Kärlekens land* blir dessutom extra speciell med svenska texter. Och det är väl där jag till en början kan känna att det tar emot lite. För det blir lite krystat ibland, något rim som känns lite väl sökt, någon vändning eller ordval som blir lite kantig. Men man vänjer sig efter ett tag. Man kan till och med börja dra paralleller till svensk hiphop eller raplyrik, även om Andra Generationen rör sig på ett annat, mer melankoliskt och moget plan i positiv bemärkelse – med starkare rötter i traditionen än i ungdomskulturen. *Kärlekens land* är på samma gång nödvändig som smittande och en skapare av nyfikenhet till musik, kultur och, även om det låter både högtravande och storvulet, integration och förståelse. *Kärlekens land*, anslagen av den energiskt sprudlande tolkningen av den svenska nationalsången, är den perfekta porten in.

Magnus Sjöberg

MELISSA AUF DER MAUR

"Auf Der Maur"

Capitol

Hon utbildade sig i Hole och tog examen i Smashing Pumpkins. Och med lärare som Courtney Love och Billy Corgan är det lätt att skriva upp förväntningarna. Men var lugn, *Auf Der Maur* gör dig inte besviken. Melissa Auf Der Maur har under åren som bakgrundsfigur till Love och Corgan byggt upp låtar av hög kvalitet.

Melissa står nu stabilt på egna ben med högt huvud och med en giftig bas som skjuter tunga pilar. Det hörs att hon är stolt över sitt verk. Jag förstår henne. Till skillnad från sin gamla musikaliska skolfröken drar Auf Der Maur ner på tempot och sveper in sina ord i en mörkare kappan än Courtney.

Debutskivan är väl förankrad i nittiotalets alternativa rockscen, det är en trevlig nostalgitripp som Melissa bjuder på. Hon provar sig fram på ett lekande sätt och hittar oftast rätt. Som i lugna *Overpower Thee* där rösten är ensam med ett melankoliskt och monotont piano.

Med hjälp av diverse polare, från Eric Erlandson via James Iha till Josh Homme, skapar hon en suggestiv och mörk rock som i jämförelse känns mer intressant än *America's Sweetheart*.

Andreas Eriksson

BETTY GOES A GO-GO

"Jetagelove"

Molten Universe

Det verkar nästan som om Fab 5 bjudits in till fotosessionen för att styla till killarna till det rätta rockstar-utseendet. Speciellt sångaren är för snygg och för medveten för att ens komma i närheten av Nikki Sixxs spottloskor. Detsamma gäller musiken. Borlängekvartettens röjrock är tillrättalagd och polerad. Skrikande gitarrer och hårda slag på pukorna räcker inte. Det fattas något. Texterna känns intetsägande och gitariffen har slagits an till förbannelse. Jag måste låna ett uttryck av Carrie Bradshaw. Det finns ingen throw-down. Det känns mer som en slow-down.

Annica Henriksson

BLINDSIDE

"About a Burning Fire"

Elektra/Warner

Okej, nu gäller det att koppla bort sarkasmen. Låta bli syrliga kommentarer om frikyrkor och kristendom. För nu ska det förstås handla om musik. I biktbasen (nä, lägg av!) ligger *About a Burning Fire*, den troende stockholmgruppen Blindsides nya CD.

Jag blir tvungen att dela upp bandets musik i tre kategorier:

1. Den bra kategorin. Hit hör bland annat inledande *Eye of the Storm* och tredjespåret *All of Us*, där Blindside på ett effektivt sätt kombinerar kraft och melodi och skapar en dynamik värdig At The Drive-In. I de här lågena är sångaren Christian i sitt esse och rör sig obehindrat mellan "fulsång" och "finsång". En röst som når fram. Till kategori nummer ett hör även baladen *Roads* med spännande instrumentering och känsligt anslag. Hit hör också det avslutande titelspåret, som är plattans enda egentliga hard-core-låt. Befriande hård.

2. Den vämjelige kategorin. Hit hör lyckligtvis bara låten *Shekina*. En inbjuden "sångfågel" ylar på värsta Sarek-vis, och Blindside fastnar i rena förskräckelsen i patetisk smörja.

3. Mellankategorin. Under nästan hälften av

låtarna kämpar Blindside på med sin mjukisvariant av nu-metal. Det låter tillrättalagt och direkt anpassat för en amerikansk marknad. Men, framförallt kännetecknas denna lite för stora kategori av segt och fantasilöst riffande.

Slutsatsen är förstås självklar. Mer av kategori ett och mindre av de andra två. Precis så enkelt är det. Och precis så svårt är det också att anta jag.

Daniel Axelsson

DUB NARCOTIC SOUND SYSTEM

"Degenerate Introduction"

K/Border

Calvin Johnson är inte bara den här världens mest originelle skivbolagsdirektör, han är också Beat Happening och Dub Narcotic Sound System. Kanske två av de mesta DIY-grupperna där de senare i ett decennium lyckats förena tre så oförenliga element som dub, lo-fi och indiepop. Fast han har ju förstås häcken full med annat, senaste DNSS-skivan kom för sex år sedan. Därför är vi alla glada att märka att lekfullheten och kaoset fortfarande lever hos denne veteran.

Degenerate Introduction är sprängfylld med infall, förvirring och vägran att ställa saker i sin rätta ordning. Här finns alla de replokalsjam som annars skulle glömts bort och skrats åt som ett sällsynt dåligt och nerrökt försök att få en trio av K:s musiker att spela svängig funk-dub. Inte mycket mer än en basgång och ett beat håller ihop kaoset. Och det är så befriande. Ju mer jag fördjupar mig i skivan desto mer förstår jag att det unika med improvisation och galenskap i förening leder oss närmare ett uppenbart sanningsögonblick än all jävla skotsk newnofunkrockpunkwave någonsin har att ge (mer än en svag förnimmelse av hur förbannat tråkiga Oasis egentligen alltid var).

Om man nu inte är från hålan Olympia och inte har någonting att ge mer än att vara fruktansvärt berusad så kan man ändå få ett grepp om att varje lös idé ändå kan få en mening. Att det faktiskt finns ett förfärligt dansande i varje överstyrd elbas. Det är så fruktansvärt egendomligt fel att över huvudtaget hoppas att någon alls kommer att tro att *Degenerate Introduction* är något mer än femtio minuters total galenskap. Ändå vill jag bara hoppa runt i all min misslycka och vara så nöjd att det finns någon slags rikt-

ning och mening med att spela musik riktigt högt och vara låtsascool.

Fredrik Eriksson

FRONT LINE ASSEMBLY

"Civilization"

Synthetic Symphony/Playground

Efter några år isär har Bill Leeb och Rhys Fulber hittat tillbaka till varandra igen. Detta innebär att Front Line Assembly åter är tillbaka i gammal god stil. Mystiska filmsamplingar, hårda beats, smattrande syntar, symfoniska melodier, taggiga gitarrer och distad sång är receptet.

Roligt är att FLA tagit ett steg i sin musikaliska utveckling och inte varit rädda för att (till viss del) förnya soundet. Lekfulla avbrott i det maskinella mangel, kvinnokörer som påminner mer om sidoprojektet Delerium och ljusa harmoniska pianoslingor som bryter av mörkret är exempel på detta. Resultatet är att musiken känns mer varierad och intressant. Det är fortfarande klassisk cybersynt, men lite roligare. Ibland kan det dock slå över lite väl mycket åt hårdrocksballadhållet, som i titelspåret. Då blir det pompöst, ansträngt och tråkigt. Men som tur är verkar detta vara undantag från regeln.

Mats Almegård

JOHN FRUSCIANTE

"Shadows Collide with People"

Warner

Han är egendomlig, gitarristen i Red Hot Chili Peppers. Men så är det förmodligen därför han lyckas så bra med sina soloutflykter. I alla fall nya *Shadows Collide with People* och den tre år gamla *To Record Only Water for Ten Days* – men jag minns en soloplatå från mitten av nittio-talet då han lät helt förskräcklig. Och bilderna från konvoluten vittnade om en människa som inte såg ut att ha alla grävlingar hemma i grytet. Det var förvisso under hans sex års långa frånvaro från Chili Peppers. Han kanske behöver den nuvarande balansen, för flera låtar på hans senaste soloalbum är riktigt bra.

Melodierna är hans starka sida, både instrumentalt och sångmässigt – och plattans anslag är magnifikt. *Carvel, Omission, Regret* och *Ricky* är ett suveränt fyrtal låtar, men efter det slarvar John Frusciante bort resten av plattan en aning. Det går lite upp och ner under skivans 18 spår. Och även om man tycker det är kul att dra i mixerbordets alla regler och spela in oösendet är det onödigt att lägga det på skiva. Men han kanske vill utnyttja eventuella kontraktsklausuler med artistisk frihet eller liknande. Oavsett är det som sagt onödigt att slarva bort helheten. För det kunde blivit smält sensationellt – nu stannar det vid riktigt bra.

Niklas Simonsson

GHOST

"Hypnotic Underworld"

Deconstruction/Border

Plattan inleds med ett fjorton minuters experimentellt missljud, ordentligt ofokuserat och jag känner hur jag börjar hata de här små japanerna. Sedan händer något. *Escape and Lost Down in Medina* tar vid och bilderna börjar rullas ut på näthinna. En distad basslinga ligger och pulserar under det som så småningom utvecklas till ett tungt svängigt stycke. *Aramic Barbarous Dawn* tar vid och det är då man faller på knä och ger sina högtalare en stor kram. Men efter två minuter är det över. Det som skulle kunna blivit en fantastisk tiominuterslåt... jag känner hatet komma upp igen. Sedan söker de sig ut på de finstämda psykedeliska ångarna och Michio Kurihara visar upp fina gitarrkonster.

Det blir bara bättre och bättre. *Piper* är storslagen och en förträfflig låt. *Gagamanag* är krautrockig och *Holy High* blandar snyggt de

FIREWATERS "The Man on the Burning Tightrope" Jetset/Border

Ibland händer det. Ibland, när man nästan kan tycka att all musik, alla intressanta arrangemang, alla nyfikna infall, är gjorda. När ens passion och kärlek till musik och ljud är på väg in i någon form av kris, ett äktenskapligt status quo, ett rutinartat delirium. Man lyssnar, man häpnar, man faller. Det är som en rening, det är terapi.

Firewaters *The Man on the Burning Tightrope* är visserligen inte unik och nyskapande i någon mening, nästan tvärtom. Ibland låter sångaren Tod Ashley (tidigare frontman i Cop Shoot Cop) som om han inte bara vill vara, utan håller på att bli, Tom Waits i de mest teatraliska post-föreställnings-cirkusmusiknumren. Men jag bryr mig inte om det. För det blir aldrig jämntjockt, det finns hela tiden något man kan hitta, något man inte anade, något man inte förstår. Det är spretigt, oerhört spretigt, men samtidigt också behagligt välfunnet och bra. Mörkt. Ibland riktigt nattsvart, på gränsen till morbiditet. Men inte påträngande

destruktivt, utan mer desillusionistiskt deskriptivt: en känsla, en aning. Visserligen hela tiden med ord som slår rakt på, men med en känsla att något gömmer sig där bakom, inte för att skrämra eller hota, inte för att förstöra, utan bara för att själv kontempera i sin ruelle. Det är kabaré, cirkus, rock, pop. Det är arrangemang och sättningar man inte förutser alla gånger. Det är tradition och frustration. Det är utspel, det är fasad, det är kväst ångest. Blåssektioner, fuzzade, distade gitarrer. Bra låtar. *Don't Make it Stop. Dark Days Indeed. Ponzi's Revenge*. Titellåten. Mycket mer. Jag är hel.

Magnus Sjöberg

INDEPENDENT MUSIC FOR INDEPENDENT PEOPLE

CONSTRUCTED DEAD "VIOLADEAD"

CONSTRUCTED DEAD VISAR MED ALL TYDLIGHET ATT METAL LEVER. TRADITIONELL DEATH BLANDAS MED NYA INFALLSVINKLAR OCH GREPP. ALLTING SERVERAS MED EN INTENSITET, HÄRDHET OCH SKÄRPA SOM FÅR DIG ATT KIPPA EFTER ANDAN!
BLOD006CD / BLACK LODGE

DECAPITATED "NEGATION"

FÖRUTOM VADER SÅ HAR POLEN ÄVEN GETT OSS KOMPROMISSLÖSA OCH BRUTALA DEATH-BANDET DECAPITATED! GRUPPENS NYA ALSTER SOPAR MATTAN MED MÅNGA BAND FRÅN VÄSTLIGARE BREDDGRADER!
MOSH274CD / EARACHE

DEICIDE "SCARS OF THE CRUCIFIX"

GLENN BENTONS SATANISKA OCH LEGENDARISKA DEATH METAL-GÅNG DEICIDE ÄR STILL GOING STRONG! MED SITT NYA ALBUM VISAR DE ATT DE FORTFARANDE ÄR LIKA HÄRDA OCH FARLIGA SOM NÅGONSIN FÖRR!
MOSH273CDL / EARACHE

DISMEMBER "WHERE IRON CROSSES GROW"

EFTER LÅNG TYSTNAD FRÅN ETT AV DEATH METAL-SCENENS FÖRSTA OCH STÖRSTA BAND, SMÄLLER DET TILL ORDENTLIGT! DET BÄSTA FRÅN DISMEMBER SEDAN "DESCENDANT AND OBSCENE"! SKOL-EXEMPEL PÅ BRA DEATH!
KARMA025 / KARMAGEDDON

DOMINE "EMPEROR OF THE BLACK RUNES"

FJÄRDE ALBUMET FRÅN DESSA POWER-METAL-KRIGARE ÄR DET BÄSTA DE GJORT! HEAVY METAL OCH PROGRESSIV HÄRDROCK I EN FULLÄNDAD HYBRID AV TUNG MUSIK! HAR ÅGERAT FÖRBAND ÅT BÅDE IRON MAIDEN OCH MANOWAR!
CHAOS024 / DRAGONHEART

SIRENIA "AN ELIXIR FOR EXISTENCE"

ANDRA ALBUMET FRÅN SIRENIA ÄR LIKT DEBUTEN ETT STYCKE RIKTIGT BRA OCH RIKTIGT MELANKOLISK, SVARTSINT, GOTISK METAL FÖR FANS AV KATATONIA, SINS OF THY BELOVED OCH OPEH!
NPR135 / NAPALM

EDGUY "HELLFIRE CLUB"

TYSKA EDGUY ÄR DET JUST NU STÖRSTA POWERMETAL-BANDET NÄST EFTER HAMMERFALL! MED DETTA NYA ALBUM KOMMER TOBIAS SAMWETT & CO ATT GE SVENSKARNA EN TUFF MATCH!
NB12440 / NUCLEAR BLAST

IN FLAMES "SOUNDTRACK TO YOUR ESCAPE"

BANDET SOM GÅR FRÅN KLARHET TILL KLARHET, MED SIN MELODIÖSA POWER-DEATH/THRASH HAR DE BILDAT SKOLA FÖR BAND FRÅN HELA VÄRLDEN! NYA ALBUMET VISAR SOM VANLIGT VART SKÅPET SKÅ STA!
NB12310 / NUCLEAR BLAST

MAYHEM "CHIMERA"

MAYHEM ÄR TILLBAKA MED ETT HELT NYTT STUDIOALBUM! VARKEN OND BRÅD DÖD, BRINNANDE KYRKOR, FÄNGELSE ELLER MORDISKA KONKURRENTER HAR LYCKATS STOPPA DET NORSKA BANDET SOM RÄKNAS SOM "THE ORIGINAL BLACK METAL GROUP #1"! SPELAR SNART I SVERIGE.
SOM084 / SEASON OF MIST

PROBOT "PROBOT"

DAVE GROHL (FOO FIGHTERS/NIRVANA) SAMLAR ALLA SINA GAMLA IDOLER OCH VÄNNER SOM LEMMY, WINO (ST VITUS), CRONOS (VENOM), KING DIAMOND, LEE DORRIAN (CATHEDRAL), MFL. OCH BRÄNNER AV EN LADDNING HÖGEXPLOSIV HÄRDROCK!
SUNN30CD / SOUTHERN LORD

STORMWIND "LEGACY"

GRYM STORMWIND RELEASE! DUBBEL-CD TILL ENKELPRIS. LIVE, DVD-DOKUMENTÄR + 9 EKKLUSIVA NYA LÅTAR. GITARRVIRTUOSEN TOMAS WOLF OCH SÅNGAREN TOMAS VIKSTRÖM (EX CANDLEMASS) BRILLERAR MED POWERMETAL I VÄRLDSKLASS!
MASC0411 / SMR/MASSACRE

MARDUK "FUNERAL MARCHES..."

MÖRDAR-DVD FRÅN ETT AV VÄRLDENS HÄRDASTE BAND - SVENSKA MARDUK! 2 TIMMAR SPELTID! VIDEOS, PROFESSIONELLT FILMAT LIVE FRÅN POLEN OCH FRANKRIKE 2003 + BONUSMATERIAL!
BLOOD017 / REGAIN

NOTRE DAME "DEMI MONDE BIZARROS"

NOTRE DAME FORTSÄTTER ATT GÄCKA OSS MED SIN EGENSINNIGA OCH OFÖRUTSÄGBARA METAL. EROTISK HORROR-GOTHMETAL HAR SNOWY SHAW (EX KING DIAMOND, MERCYFUL FATE, MEMENTO MORI) OCH HANS MUSIK KALLATS.
OPCD101 / OSMOSE

RAGNAROK "BLACKDOOR MIRACLE"

FEMTE ALBUMET FRÅN DENNA ONDSINTA NORSKA KVARTETT. DIABOLISK, KULTFÖRKLARAD OLDSCHOOL-BLACK METAL. INSPELAD I ABYSS-STUDION AV TOMMY TÅGTGREN.
RR0402025 / REGAIN

www.soundpollution.se

asiatiska influenserna med rock’n’rollen. Ghost har gjort en skiva som inte bara är effektiv utan också full av själ och värme och man vänder sig mot den japanska solen med ett leende och bugar. Det är magi i luften. Känner ni? Jonas Elgemark

HELLACOPTERS
“Cream of the Crap Vol. 2”
Universal
Det är svårt att räkna upp alla plattor som Hellacopters gjort. En sak är säker – bandet tillhör det absolut bästa som kommit från Sverige. En oklanderlig liveakt som ger allt varje gång de står inför publik. Visuellt kanske det snyggaste livebandet. Med en trummis och en basist som bergfast backar upp en sittande Boba på piano och två gitarrister i Nicke och Strängen. En vänster- och högerfattad. Det ser jävligt snyggt och tufft ut.

Love, Nomads, Radio Birdman, Dead Boys, Kiss, Dictators och Black Sabbath. Band som Hellacopters älskar och högaktar genom att göra covers på deras låtar. *Cream of the Crap Vol. 2* är bara ett steg på vägen till total världsdominans. En parentes för de oinvigda. Ett viktigt tidsdokument för de riktiga fansen. Ser med spänning fram emot vilken väg Hellacopters väljer att ta i framtiden. Men med den kunskap som de fem herrarna besitter går det inte att välja fel.

Per Lundberg GB

MATTIAS HELLBERG
“Mattias Hellberg”
Silence/Border
Det hörs att Mattias Hellberg trivs och det är på honom som soloartist man har väntat. Det man visste, men än en gång får bekräftat, är att Mattias Hellbergs röst räcker långt, mycket långt. Det är sällsynt det artisten som har den naturligt sträva stämman. Men för mig får gärna stämbanden drabbas av ännu mer whisky och fler cigg.

Förväntningarna var väldigt höga efter duon Hederos & Hellberg, Nymphet Noodlers och så vidare, men allt är inte perfekt på fullängdsdebuten. Rocken tenderar ibland att bli väl stadig och traditionell, men det är en skön enkelhet och livekänsla i inspelningen. Flera av låtarna räcker också långt. Favoriten är *I Could Have Reached for You*, en rörande bra låt. Det är den här sidan jag skulle önska att Hellberg spann vidare på ännu mer nästa gång. Smygande, rysande rockmusik. Andra favoriter är *True*, *A Small Amount of Confusion* och *Deep into the Bone*. Skönt med en svensk artist som tar sitt soloupptåg på allvar.

Jonas Elgemark

HEPCAT DADDIES
“Daddies’ Joint”
Heptown Records
Cigarröken ligger tjock och tung. Jag har blivit tagen till Al Capones jazzklubb i Chicago. HepCat Daddies skulle kunna ha spelat där, för sisådär 70 år sedan. Till och med Daniel Bromans uttal känns nästintill genuint. Men allt är inte som det en gång var. HepCat Daddies är också moderna. De blandar in element från stilar som bossa, rockabilly och punk. Självklart ges det plats för långa solopartier där varje instrument får glänsa, partier med handklapp som komp och barbershopstämor.

Jag visste inte att det fanns något som neo-swing, än mindre att det tydligen finns en hel underground-rörelse. Men nu när jag vet jublar jag! Här finns en chans att drömma sig tillbaka till en tid då flickorna kastades högt upp i taket, dansen höll på hela natten och musiken fick blodet att pumpa fortare genom ådrorna.

Cecilia Lönn

TOMAS JIRKU
“Bleak 1999”
No Type/import
Trots den nedslående titeln är *Bleak 1999* faktiskt kanadensaren Tomas Jirkus bästa album hittills, i en snygg men något opraktisk pappförpackning. Han återvänder till bolaget han debuterade på, med CDR/mp3-släppet *Immaterial* (som han sedan arbetade om till ett annat album med samma namn). På *Bleak 1999* ligger fokus varken på dubbig ambient techno eller minimalistisk tech house, även om de elementen finns där, det är istället först och främst en skiva med elektronisk musik att lyssna på. Albumet frammanar bilder av futuristiska kromblänkande 3D-landskap, men också paradoxalt nog av mörka vindpinade hamnar, där mistlurarna ekar i dimman. Det är stundtals rätt ödsligt, men ändå inte utan värme i de djupa ekande basgångarna. Ett konstverk man kan stirra på länge.

Henrik Strömberg

J’S PLAIN BAND
“Boulder Dash”
Gain/BMG
De har utvecklats. Från att tidigare mest låtit som ett popband som flirtar med country känns nu countryinfluenserna mer påtagliga, även om popen är det dominerande. Tyvärr känns det också som att utvecklingen berövat J’s Plain Band deras självklara, omedelbara identitet. Som lyssnare känner man igen rätt mycket på skivan rent genremässigt, men man hittar inte längre det där personliga som gjorde bandets debut. Jag vet inte, men det kanske är rädslan för att hamna i något riktigt fack, rädslan att bli förutsägbara, som gör att man gjort avkall på en del av det originella. Men när man blir för mycket country eller folk blir det alldeles för vanligt. Och när man blir för mycket pop låter det lite väl mycket R.E.M. En visserligen lovvärd referens, men det var väl knappast så det var tänkt...?

Magnus Sjöberg

KATAKLYSM
“Serenity in Fire”
Nuclear Blast/Sound Pollution
Den här releasen kan göra för dödsmetallen vad Deicides *Deicide* från 1990 gjorde – väcka den till liv. Kanadensarna har gjort en enorm insats med våldsamma riff som fastnar bättre än katt-hår på Marilyn Mansons kostym. *As I Slither*, *The Ambassador of Pain* och *Seconds from the End* är exemplariska, men likaså gunigga *Serenity on Fire* eller *The Night They Returned*. Det här är ett album som formligen sväller i CD-spelaren.

Det finns dock rötägg i produktionen. För det första är det ganska hackigt. Som om musikpartierna har satts ihop av en skock döva rockers med orden “lycka till”. *Blood on the Swans* är ett typexempel. För det andra är duetten med en arg smurf på *For All Our Sins* så genant att bara Tommy Nilsson och Tone Norum kan försvara dess existensberättigande.

Torbjörn Hallgren

KOMA
“Tsunami”
Fullsteam/Blackstarfoundation
Möten kan leda till intressanta saker, vilket bandet Koma är ett exempel på. Medlemmar från så vitt skilda band som The Perishers och Cult of Luna sprang på varandra i en replokat hemma i Umeå för två år sedan. Och resultatet talar för sig själv – mycket bra emo, lika doser vemod och mangel blandas i de tunga malande gitarmattorna. Välproducerat utan att vara tillrättatlagat och vattenkammad. Plus att Jan Jämte har en riktigt kraftfull stämma, nästan

GROOVE

Mobilsnel

3d Adventure

GRS 3D
Nokia N-Gage, 3100, 3200, 3300, 3510i, 3650, 5100, 6100, 6220, 6610, 6800, 7210, 7250(i), 7650.
Pris 30,-

GRS XXX
Sony Ericsson T300, T310, T610, T630, Z600.
Pris 30,-

MOONBASE One

MOONBASE
Nokia N-Gage, 3100, 3200, 3300, 3510i, 3650, 5100, 6100, 6220, 6610, 6800, 7210, 7250(i), 7650, Sony Ericsson T610, T630, Z600.
Pris 30,-

• Så gör du: Skicka t.ex **GRS MOONBASE** till 72102
Tjänsten kräver WAP, se WAP info.

Bildmeddelanden

GRB RALLYCAR2

GRB BEER

GRB CIGARR

GRB GARF03

GRB HELPU

GRB KISSMYASS

GRB SNGHT

GRB PUPPYF

GRB MAAL3

GRB FACECRAZY

GRB FROUND

GRB MELIKEU

• Till dig: Skicka t.ex **GRB BEER** till 72102
• Till kompis: Skicka t.ex **GRB BEER 07XXXXXXX** till 72102
Fungerar på nyare Nokia, Sony Ericsson T300, T310, Samsung R200, R210, R620, N620 & T100. Pris 10,-

Bakerundsbilder

GRBG BIO

GRBG NUCLEAR

GRBG CHEVIL

GRBG FLAME3

GRBG BLUEDOTS

GRBG DODGE

GRBG PHOTODG

GRBG RESPECT

GRBG 30SKULL

GRBG ASTON

GRBG TURNT

GRBG CHE2

GRBG DOG7

GRBG FLATFROG

GRBG POISON

GRBG CCLOVER7

GRBG CCSWEDEN

GRBG HAI

GRBG BLUE2

GRBG BADASS

GRBG SCREAM

GRBG HEADPHONES

GRBG PARENTAL

GRBG XRAY2

• Till dig: Skicka t.ex **GRBG XRAY2** till 72102
• Till kompis: Skicka t.ex **GRBG XRAY2 07XXXXXXX** till 72102
Fungerar på nyare Nokia med färgskärm (ej 9210) & Sony Ericsson med färgskärm. Tjänsten kräver WAP. Pris 15,-

Ringsignaler

Mest Laddade

1 Gunther & the Sunshine Girls – Ding...	DINGDONG	Iron Maiden – Fear Of The Dark	FEAROF
2 Björn Rosenström – Pojkarna Som...	POJKARNA	Linkin Park – Faint	FAINT
3 Britney Spears – Toxic	TOXIC	Linkin Park – Numb	NUMB
4 Film – Rocky – Eye Of The Tiger	ROCKY	Marilyn Manson – Tainted Love	RTAINTED
5 50 Cent – P.I.M.P.	PIMP	Marilyn Manson – This Is The New Shit	NEWSHIT
6 Underdog Project – Summer Jam 03	SUMJAM	Metallica – Enter Sandman	RENTER
7 Black Sabbath – Paranoid	PARANOID	Muse – Hysteria	HYSTER
8 Björn Rosenström – Pojkarna Techno	RPOJK	N.e.r.d. – Lapdance	LAPDANCE
9 Dr. Dre ft Snoop Dogg – Still D.R.E.	STILLDRE	Offspring – Hit That	HITTHAT
10 Film – Snuten i Hollywood	BEVERLY	Outkast – Hey Ya!	HEYYA
		Per Gessle – Här kommer alla...	KÄNSLOR
		Scooter – Weekend	WEEKEND
		The Beatles – Get Back	GETBACK
		The Darkness – I Believe In A Thing called...	IBELIVE
		Coldplay – In My Place	1251
		The Verve – Bittersweet Symphony	BITTERSWEET
		Usher ft Lil Jon & Ludacris – Yeah	YEAHUSH
		Film – Gudfadern	RGODFATHE
		Film – The Bridge of Khazad-dum	KHAZAD
		TV – The Simpsons	SIMPSONS
		Hammerfall – Hearts On Fire	ONFIRE
		TV-Spel – Super Mario Bros	MARIO

Vanliga:
Till dig: Skicka t.ex **GRR JC** till 72102 | Till kompis: Skicka t.ex **GRR JC 07XXXXXXX** till 72102
Fungerar på nyare Nokia, Samsung T100, N620, R210s, Sony Ericsson T300, T310 & T610. Pris 10,-

Polyfona:
Till dig: Skicka t.ex **GRPOL JC** till 7210 | Till kompis: Skicka t.ex **GRPOL JC 07XXXXXXX** till 72102
Fungerar på Nokia med färgskärm (ej 9210) + 3510, Sony Ericsson med färgskärm (ej T681i). Pris 15,-

Wap info: Kontakta din operatör för att aktivera WAP/GPRS.
GPRS INSTALLNINGAR: Skicka **GPRS** till 72102 (Comviq GPRS) SMS-et koster som ett vanligt SMS.
När du mottagit din anställning måste du spara/aktivera den för att du kunna beställa.

Hjälp: Mail: kundtjanst@inpoc.com • SMS: Skicka **SUPPORT DITT ÄRENDE** till 72102
• Inpoc, Igeldammsgatan 22, 112 49 Stockholm.

Tjänsterna levereras av

NY CD / VINYL UTE NU!

"Unrelated Statements är stundom oemotståndligt. I Lilja har man en sällsynt själfull sångare som höjer sig över genomsnittet." *Sonic*

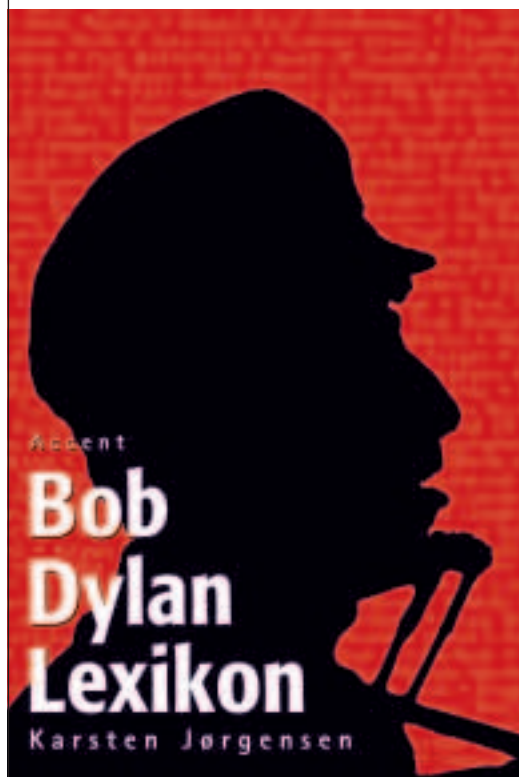
"The Maharajas are in love with R&R. And boy, can you hear it! It's pop hooks galore." *Shindig Magazine*

DISTRIBUTION AV SOUND POLLUTION

LOW IMPACT RECORDS, BOX 475, 701 49 ÖREBRO

info@lowimpact.nu www.lowimpact.nu

Allt du inte visste att du inte behövde veta om Bob Dylan. Och lite till...

Myterna om Dylan är många, liksom frågorna som denna mediaskygga person givit upphov till. Bob Dylan Lexikon med sina 1200 uppslagsord ger dig några svar.

Bob Dylan Lexikon är det första någonsin om Bob Dylan. Karsten Jørgensen har tidigare skrivit ett lexikon om The Beatles.

Finns i välsorterad bokhandel.

Accent förlag
ISBN 91-89622-17-0

JA Distribution

Industrivägen 11, 712 30 Hällefors, Tel/Fax: 0591 - 487270
Mail: order@jadistribution.se - Hemsida: www.jadistribution.se

Kommunikation Skivor – ljudbärare

hothouse flowers
/into your heart
(rubyworks)

thomas dybdahl
/...that great October sound
(ccap)

diesel
/hear
(kick)

...och hör sen!

som ett instrument i sig. Lika överraskande som angenämt med oväntade nykomlingar. Speciellt när denna kraftfulla kvintetts musik har all potential att göra sig suveränt live.

Niklas Simonsson

SONDRE LERCHE "Two Way Monologue" Capitol

Det mesta man hör i singer/songwriter-väg idag låter som det är inspelat en ruffig höstdag av en skäggig man med försmak för bylsiga koftor. Sondre Lerche från Norge bryter det trista mönstret med sitt andra album *Two Way Monologue*. Hans singer/songwriter-pop väcker värkänslor. I likhet med Ed Harcourt har han en ljudbild fylld av orgel, fiolstråk och annat trevligt. Om man lyssnar noga märker man att han hört en hel del på såväl Burt Bacharach som Beach Boys. Han når inte upp till någon av sina förebilder, men i alla fall en bit på vägen. *Two Way Monologue* är (bortsett från Turbonegros alster) den bästa norska skiva jag hört på länge.

Moa Eriksson

THE MAHARAJAS "Unrelated Statements" Low Impact/Sound Pollution

En maharaja är en indisk furste. Ordet är sanskrit och betyder något i stil med "stor konung". Förutom någon enstaka orientalisk melodislinga så låter den stockholmska gruppen The Maharajas inte särskilt indisk. Men bandnamnet passar fint ändå, för med nya plattan *Unrelated Statements* skapar de ett väldigt starkt furstendöme. Om man så vill.

Viktigaste ägodelen i furstepalatset är förstås en gammal jukebox laddad med 14 mycket stilsäkra garagerocklåtar med genuin sextiotals-känsla. Slamrande förstaspåret *Medication* skulle inte bara platsat på, utan också förgyllt, Nuggets-boxen. Bitterljuva *Another Turn* blir med snygg stämsång och försiktigt tempo en sann poppärla. Knivskarpt riffiga *I Won't Die* känns som en kusin till rockklassikern *Stepping Stone*. Och så vidare.

The Maharajas varvar ösigt driv med sköna temposänkningar. Fuzziga gitarrer samsas med lekande basslingor och smekande orglar. Sångaren Mathias Lilja, värvad från nerlagda The Strollers, har en i sammanhanget perfekt röst och ser till att jukeboxen snurrar varv efter varv. Furstligt, indeed.

Daniel Axelsson

CEE-LO GREEN "Cee-Lo Green... is the Soul Machine" Arista/BMG

Efter soulsvängande solodebutplattan *Cee-Lo Green and His Perfect Imperfections* är förväntningarna otroligt höga på den gamle Goodie Mobb- och Dungeon Familymedlemmen. Och nya *Cee-Lo Green... is the Soul Machine* innehåller en omfattande dos groovy sydstats-beats tillsammans med livsbejakande texter.

Hyllningen till livet känns som den stora anledningen till att plattan överhuvudtaget sett dagens ljus, och det är sålunda ett tufft jobb att inte bli på bra humör i Thomas Cal-laways sällskap. Den trinde lille livsnjutaren och familjemannen med hög spiritualitetsnivå plockar med hjälp av The Neptunes, Timbaland, Jazze Pha, Premier och Ludacris fram det frö av lycka som finns i oss alla och planterar det med bestämd hand i Georgias mylla. Sen är det bara att se det växa sig starkt i spår som *The*

One, The Art of Noise, singeln *I'll be Around* och *Evening News*. Det påminner ibland om Michael Frantis mjuka musikaliska välvilja, men även spår av blaxploitation, jazz och klassisk Stax-soul gör sig påmind. Plattan är omväxlande och infallsrik utan att spreta, den är en kamrat man inte vill lämna. Och självklart är den även lite snuskig. Den har allt, kort sagt. Inklusiva asgrymma vokala insatser från Cee-Lo själv, hans spruckna röst funkade både i höga och låga register.

Gary Andersson

KARL MOESTL "Touching this" Edel/Playground

Karl Moestl är mest känd som ena halvan av duon walkner.moestl, och för det faktum att han är en av de få utvalda som ligger på Kruder & Dorfmeisters etikett g-Stone. Han har bland annat medverkat på *Suzuki in Dub* och *g-Stone Book*. Nu har det blivit dags för ett soloalbum och visst hörs det att han har umgåtts en del med de övriga österrikarna. Det handlar om dub, jazz, house och lite drum'n'bass. Ungefär som K&D alltså. Men det betyder inte att detta låter som en kopia – faktum är att Moestl har gjort ett riktigt intressant album med olika infallsvinklar och en skön blandning av de olika stilarna. *A Pure Heart* är dessutom en av de vackrare electronica-soul-låtar jag hört på länge. Den sammanfattar skivan bra, för den är väldigt fin utan att vara sockersöt. Skiten under naglarna finns där och gör musiken dynamisk och spännande. Dessutom går den bra att dansa till, liksom många andra spår på *Touching this*.

Mats Almegård

STEVE MORSE "Major Impacts 2" Magna Carta/BonnierAmigo

Steve Morse är en sjuåklä gitarrist, förutom ett par egna band var han även turnégitarrist åt Deep Purple 1996. Här lirar han 13 instrumentala låtar där han antingen imiterar gitarrtekniken hos sina förebilder eller själva spelstilen i ett par genrer. Han rör sig friskt mellan exempelvis The Who, Aerosmith, cajun och britpop. Jag kollar min bärbara gitarronanimätare, den är inne på rött – men jag gillar verkligen det här.

Antagligen är det de vida influenserna som är behållningen. Vore detta enbart en dröm med torra hårdrocksriff hade jag slutat lyssna för länge sedan, men när Morse ger sig på att spela en låt på det vis han tror att Bach skulle ha komponerat låtar till gitarr – den oerhört vackra *Air On a 6 String* – är det bara att njuta.

Mikael Barani

MY DYING BRIDE "Songs of Darkness, Words of Light" Peaceville/Sound Pollution

Hårdrockens svar på The Cure är tillbaka. My Dying Bride är mandomsprovet för finsmakare. Lika lång tid som det tar att lära sig älska rökgig whisky, ädelost och rugby, lika lång tid tar det att uppskatta dessa engelsmän.

Albumet *Songs of Darkness, Words of Light* utstrålar samma patenterade känsla som de tidigare albumen. Det är långsamt och vackert, inte en enda extraton förekommer varken i vers- eller gitarmelodi. Musiken är tämj, den kryper på knä ut ur högtalarna med sänkt huvud. Att lyssna på My Dying Bride är som att lugnt se på när vardagsrummet fylls med vatten.

The Wreckage of my Flesh är tillsammans med lugnande *My Wine in Silence* den låt propagandaministern skulle spela upp för omvärlden. Den sistnämnda är det mest radiovänliga gruppen gjort sedan starten.

För nybörjare av My Dying Bride rekommenderas ändå de tidigare mästerverken *Turn Loose the Swans* och *The Light at the End of the World* att börja med.

Torbjörn Hallgren

MUSICMUSICMUSIC "One, Two Free" Hoob Records

Skönt. Äntligen en tung motvikt till Moserobies totala dominans inom den lite yngre svenska indiejazzen. Göteborgsskivbolaget Hoobs första skiva är en frisk fläkt och en välbehövlig smäll i huvudet på oss som värnar om det struliga och bråkiga och stirrar oss blinda på grupperna runt Kullhammar.

Musicmusicmusic består av bröderna Fabian och Josef Kallerdahl på piano respektive bas plus trumslagaren Michael Edlund. Tillsammans bildar de en kraftfull men ändå lättsam trio som tvistar, kränger, svänger och i några ögonblick följsamt laxar mina öron till extas. Storebror Fabians ekvilibristiska pianospel är fantastiskt. Vare sig gruppen spelar sina egna eller andras låtar driver han, sträcker ut, matar på med de mer fantasieggande utflykterna och får det att låta lätt och kraftfullt på samma gång. Hans krängningar och stängningar ackompanjerar han med stilrent Jarrettstön som skulle få torgossen Esbjörn att rodna av avund. Förstås finns basen och trummorna där och följsamt drar de på i ett tajt underlag som knäcker de flesta nutida rytmsektioner. Särskilt Edlunds fjäderlätta anslag i kombination med kontrollerad stökighet fyller tomrum med all briljans som kan tänkas behövas.

På *Four Brothers* leker de runt och snurrar Jimmy Guiffres original till en bedärande uppvisning i hur man bäst väcker en sovande klassiker. På Abdullah Ibrahims *Blues for a Hip King* är det nästan sakralt vackert men ändå pregnant och tveklöst, det mynnar ut i en klar bäck av popmusik som återigen skulle få EST att häpna. Fabians egna kompositioner släpper inte riktigt samma dundrande hakor i golvet men utklassar ändå mycket jag hört, speciellt del 2 av *Orientaliska härskarsviten: Djingis Kahn* och bedärande *Dekadent och viljelös i största allmänhet*. Vad de två remixarna har att göra på skivan är det enda som jag ställer med tveksam till. Speciellt Stockholm Cyklos, som mest frambringar hemiska svettningar som legat i glömska sedan 1993 och absolut inte vill visa sina fula jeans igen.

Tja, inte för att jag vill låta som reklam, men fram till och med det sista spelade spåret är *One, Two Free* en sällsynt stark och muskulös skiva med det mest finurliga lekarna snurrande i händerna. Kraftekvilibriser med fantasi och humor.

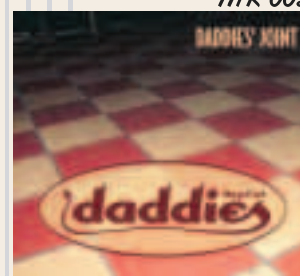
Fredrik Eriksson

TONY NAIMA "Imprints" Sidechain/Border

Han hade uppenbarligen för många låtar kvar att göra och låta världen få ta del av när gamla bandet lade av, så Tony Naima beslutade sig för att gå solo, som det heter. När man hör

heptown records

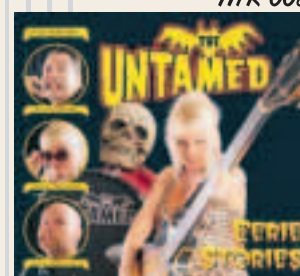
HTR 005

HepCat Daddies - "Daddies' Joint"

Hard-boiled NeoSwing with a twist.

HTR 008

The Untamed - "Eerie Stories"

Hellcat blues, swingpunk, voodoo-billy & twangy r'n'r thrills!

HTR 009

Screamin' Eric - "Freak Show"

Poisoned mix of punk, garage-rock & deltablues.

Clubs

Records

Booking

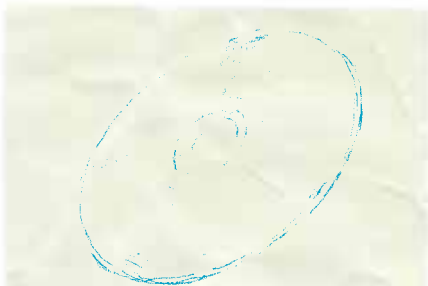
Webshop

info@heptown.com

www.heptown.com

T/F: 046 211 14 49

MAIN DISTRIBUTOR CDA
Tel: 08 442 11 20 Fax: 08 442 11 33

En förklaring innan jag börjar: vi får flest paket från artister som verkar i Göteborgsområdet. Resultatet blir att vi skriver om många band därifrån. Inte för att vi har någon förkärlek till dem, det beror mest på att göteborgarna är bättre på att skicka in plattor till oss.

Linköpingskillarna i **Ben Hogan** säger sig vilja radera ut stadens uttjatade hardcore-scen. En fin tanke. Jag vet hur de ska gå till väga. De paraderar längs gatorna med paljetstjärnor på kinderna skrikandes "We wanna be Broder Daniel tonight!". Det går inte att sticka under stol med vilka förebilder Ben Hogan har. Gitarr-slingorna, sången, kören – allt skvallrar om deras fanatism gentemot Henrik Berggren & co. Däremot rymts de inte riktigt i Henriks kostym. Sömsmånen är för knapp. Istället låter bandet som ett plagiat på BD eller Bad Cash Quartet. Killarna är duktiga på att klämma ur sig sprudlande melodier och i en låt väver de in The Smiths *Panic* på ett roligt sätt, men de skulle må bättre av att hitta sitt eget sound. Och sångaren måste lära sig uttala engelska.

Elton John är död om man ska tro **The Spiritual Negroes**, en trio från Malmö. Åtminstone utnämner de sig själva som gärningsmännen. "I killed, I killed Elton John/There's nothing wrong with that/I killed, I killed Elton John/I didn't like his act". Rätt kul faktiskt. Två andra giganter tåls att nämnas i samband med Malmötrion, nämligen Iggy Pop och J. Mascis, men av mindre morbida anledningar. Det är istället så att sångarna kommer väldigt nära de tidigare nämnda herrarnas röstregister. The Spiritual Negroes influeras av så pass skilda saker att de inte går att placeras in i ett fack. Låt oss bara kalla det grymt bra lo-fi. Eget och mycket intressant.

Min kollega Fredrik har hyllat **The Iskariots** i denna spalt. Och jag är inte sämre. När något är bra förtjänar det uppmärksamhet. Iskariots tar mig tillbaka till Brixton Market en lördags-förmiddag. Stadens avgaser dränks av de söta dofterna från rökelse och gräs, reggaemusiken dånar mellan fiskständer och rastafälätorna. Kristian Käll har ett uttal som känns genuint när han sjunger om "rebels" och "slavery". Tänk att reggae/dancehall från Göteborg kan vara så bra.

Ren och snygg hårdrock av gamla skolan kommer från **The Nautic Movement**, även de ett göteborgsband. Med gamla skolan menar jag då svängig rock'n'roll à la The Stooges och inte alls så mycket Sabbath. Jag skulle kunna kalla detta band "nästa Hellacopters". Snygga gitarrriff, bra melodier men också exceptionellt bra sång av Anders Kjellberg som inte känner behovet att spänna halsmuskulerna till Henry Rollins storlek. Minns den gamla frasen "Would you let your daughter marry a Rolling Stone?" Tja, "Your parents will kill you/if you're hanging out with me" lutar väl lite åt det hållet, va?

Strayfolk från (surprise, surprise) Göteborg spelar amerikansk folkmusik som om de inte gjort något annat. Bandet skulle kunna vara det skäggiga flumkollektivet i filmen *Easy Rider*. Sångaren har en fantastiskt röst som kan jämföras med en hes men var avslappnad Dylan. Han låter även som Springsteen i dennes mest förtröstande stunder, komplett med munspele och rader som "honey let your hair hang down/ while the night's still young". Gräsligt vackert.

Annica Henriksson

Kontakt:
Ben Hogan: benh@spray.se
The Spiritual Negroes:
makes.me.wanna.die@loveable.com
The Iskariots: theiskariots@mail.com
The Nautic Movement: www.nauticmovement.com
Strayfolk: strayfolk@hotmail.com

Imprints förstår man faktiskt varför. Jag skulle också vilja fortsätta om jag hade de låtarna. Jag skulle också vilja föreviga dem, låta dem få en relevant struktur, blåsa liv i dem och hoppas att det varade för evigt. Det där sista kan jag dock inte sia om, men att det är ett rejält knippe riktigt schyssta låtar Tony tryckt in här är det inte tu tal om. Bitvis nästan sakralt, ibland lite väl storvulet, men hela tiden gjort med små, ja nästan minimala medel. En musikalisk poesi, en klingande kvalitet utan egentlig originalitet, men med så pass mycket passion att det inte bara funkar utan också blir riktigt bra. Någonstans mellan singer/songwriterfacket och countryn, mellan popen och rocken, mellan balladen och det utspelande poseraandet. Någonstans i ett gränsland där vi alla varit förut, och dit vi alltid kommer att återkomma. Lagom melankoliskt, precis när vi behöver det. Lagom optimistiskt utan att vi vet om det. Lagom tryggt när vi sover. Tony Naima vet, och vi lär medan vi insuper.

Magnus Sjöberg

ORGANISM 12 "Petar på döda saker med pinnar" JuJu/Playground

Organism 12 fortsätter sin utveckling från förra tolvan *Diamanttårar* med melodlösa Flyphonic-produktioner och allvarligare teman än haschrökning och fulla som härjar.

Det ironiska introet till *Den fulaste mannen i världen* är ett klipp från en gammal intervju där Organismen klagar på att många rappare låter rätt efterblivna när de kör samma tugg över samma dystra beat hela tiden. *Petar på döda saker med pinnar* lider tyvärr lite av samma dilemma. Singeln *Sångfågel* går visserligen i struttig valstakt men plattan är väldigt mörk. Rimmen är givetvis snygga och det är inget fel på framförandet men Organism 12 har nästan helt övergett sitt adelsmärke dråpliga och elaka punchlines. Istället bygger han upp olika stämningar genom att dränka lyssnaren i en lavin av ord, men det är inte så lätt att fatta vad han egentligen vill säga. Utveckling är naturligtvis positivt men här föredrar jag faktiskt låtar som *Katter & hundar* där Organism 12 och Pst/Q går loss på ett gammalt hederligt DJ Large-beat.

Daniel Severinsson

PENNILESS "All Good Things Come to Those Who Wait" A West Side Fabrication

I tio år har finska bröderna Alisaari & co harvat utan större kommersiell framgång. De har på sina fem svenskutgivna plattor utvecklats från Pixiesplagiatörer till en snärtigt poporkester med känsla för melodier. Utan att helt glömma sina rötter.

På *All Good Things Come to Those Who Wait* är bandet synnerligen tillgängliga, även för en ansiktslös radiolyssnande massa. Men trots att en del låtar känns fluffigare än vanligt kan jag inte låta bli att charmas och imponeras av Penniless. De låter fortfarande fräscha och hungriga, låtarna har spänst och självhäftande refränger samtidigt som en viss Bob Hundig kantighet består.

I och med perfekt titulerade *All Good Things Come to Those Who Wait* tycker jag att tiden är mogen att fler av oss ger Penniless chansen, risken att bli besviken är minimal vare sig man tillhör rock- eller popfalangen.

Gary Andersson

MAX RICHTER "The Blue Notebooks" Fatcat/Border

I bakgrunden stadens brus, närmare ett och annat fågelkvitter och så ett finstämt piano. Max Richters andra album är definitivt åt det

melankoliska hållet, men också fruktansvärt vackert. Antingen framförs styckena av en stråkvintett och Richter på piano, då påminner det om Michael Nymans musik till Peter Greenaways filmer, eller så skapar Richter suggestiva ljudlandskap med gamla analoga apparater. Mellan låtarna kan man höra Tilda Swinton läsa valda stycken ur böcker av Frans Kafka och Czeslaw Milosz, mot en bakgrund av skrivmaskinsknatter. Huruvida ljuden är skapade på akustisk eller elektronisk väg har mindre betydelse, *The Blue Notebooks* är en imponerande helhet, ytterst känsligt komponerat och framfört.

Henrik Strömberg

SCISSOR SISTERS "Scissor Sisters" Polydor/Universal

Två saker fick Scissor Sisters att framstå som lite intressantare än vad de egentligen är. De är döpta efter en lesbisk samlagsställning, vilket inte är lika skojigt som att ta sitt namn från en bisarr sexlek som involverar hamstrar, men nästan. Och de fick Pink Floyds *Comfortably Numb* att låta som Bee Gees producerade av Daft Punk.

Om de gjort lika förträfflig bögdisco på resen av albumet hade jag böjt mig ner och plockat upp tvålen av glädje. Nu är det bara halvkul. Outhärdlig boogie-rock blandas med rätt snygga Bowie/Elton-ballader och åttiotalspastischer som hade fungerat alldeles utmärkt mellan Eurythmics och något från Bowies *Never Let Me Down* om kommersiell radio hade funnits på åttiotalet. När Scissor Sisters är som sämst är de bara fånig gaykitsch, när de är bra har man överseende med det.

Thomas Nilson

STATISTICS "Leave Your Name" Jade Tree/Border

Leave Your Name är ett debutalbum med elektronisk indie-rock från Nebraska. Gitarrplock och pompösa syntmattor, som i *Mr. Nathan*, har vissa beröringspunkter med Smashing Pumpkins. Med den skillnaden att Denver Dalleys röst är mörkare och behagligare än Billy Corgans kattstämma.

Man luras till en början av det Alphaville-klingande syntintroet till förstaspåret *Sing a Song*. Men låten övergår snabbt i en emotionell vrålrefräng och ett distat mellanspel som river

RUNDFUNK "Kings & Queens" A West Side Fabrication

Ett mer osvenskt sound från ett band med rötter i de norra delarna av landet får man nog leta efter. Tänker först på Komeda, men Rundfunk känns ännu mer kosmopolitiska än Umeås stoltheter. På *Kings & Queens* är Rundfunk-kvartetten i alla fall omtänligt charmiga hela plattan igenom.

Visst, vissa engelska uttal sitter inte klockrent men det känns nästan som en del av konceptet. Och jag har inga problem med det. Inte när låtarna är öppna och välkomnande som en orörd sandstrand, när instrumenten plingar och småsvänger till synes utan varken bekymmer eller en tanke på givna popramar. För bandet spelar elektronisk popmusik utan skygglappar.

Singeln *Rock & Roll Hall of Fame* är allra mest direkt med sina rullande rytmer och sockersöta melodislingor. Kan popmusik någonsin bli gulligare än så här? Men electro-ekande spår som *Oktoberfest* och *Marathon*

likt filterlösa John Silver i ett bronkitbröst.

Det är när Statistics stampar distpedalen i botten, som i det Archers of Loaf-sjungande gitarrintroet till *Reminisce*, det känns bäst.

Statistics symbios mellan pop och elektronisk musik för ibland tankarna till finfina Postal Service. Textmässigt handlar *Leave Your Name* inte om några nobelpris. Det är gräs som alltid är grönare på andra sidan och timmar som känns som dagar.

Johan Joelsson

SUN KIL MOON "Ghost of the Great Highway" Jet Set/Border

Inom vissa kretsar lär *Ghost of the Great Highway* vara snuskigt efterlängtat, eftersom det är debutskivan med Mark Kozelek från Red House Painters. Såväl hans röst som soundet känns igen, och det är enbart ur positiv bemärkelse. För även om det är oerhört mycket Red House Painters över plattan är det ibland så skönt när saker och ting inte förändras bara för sakens skull.

Den lugnt vankande och fränt gitarrprydda *Salvador Sanchez* sätter sig snabbast, så även den skönt avslutande *Pancho Villa*. Men emellanåt blir det väl mycket ondt gubbrock-andar vilandes över *Lily and Parrots*. Men det stör inte mycket, så med *Ghost of the Great Highway* i bagaget är det bara att hoppas att bandets turnerande under året når Sverige.

Niklas Simonsson

TIGER LOU "Is My Head Still On?" Startacks/V2

Ibland händer det. Bara väldigt ibland, och förmodligen är det därför det både känns och märks så mycket mer när det väl inträffar. Men när väl en skiva fullständigt sopar undan benen på en är risken överhängande att man blir rakt igenom högravande och totalpatetisk emotionell när man därefter ska ge sig i kast att ge ett vettigt omdöme. Men risken är värd att ta. För Tiger Lous debut är så jävla bra att jag knappt vet vart jag ska ta vägen.

Sellout, The War Between Us och första-singeln *Oh Horatio* hamrar sig direkt innanför såväl bröst- som pannben och sprider sig snabbare än giftig tätningsmassa i en Hallandsås. Och det sköna är att ingen låt är den andra lik – Rasmus Kellerman, som Tiger Lou egentligen

Man pockar på uppmärksamhet ur ett rakare och mer kyligt beatsstänkande perspektiv. Uhm, superskönt. Och blåsfyllda *The Puppets* är en smäktande, men samtidigt annorlunda, strandserenad som bara måste gå på repeat några gånger varje dag. Yep, en skön cocktailpassad sveper in genom fönstret.

Faktum är så gillar jag nog allt som Rundfunk serverar. Även den delvis lite tuffare *Kill the Motherfucker* och vemodiga *It Was a Very Good War*. Och hur ofta får man chans att säga att en hel platta kan innehålla spännande, vacker och omväxlande musik? Nä, just det.

Gary Andersson

Arvikafestivalen

2004 / 15-16-17 juli

CRADLE OF FILTH [uk]

SOUNDTRACK OF OUR LIVES - IRIS [us]

FIXMER/McCARTHY [fr/uk] - PATRICK WOLF [uk]

MESHUGGAH - VIVE LA FÊTE [b] - JENS LEKMAN

SUB6 [isr] - BAMBOO FOREST [fr] - SARA NOXX [d]

DJ ANTARO [d] - DJ D-NOX [d] - DJ PUSHAVA [d]

DJ DIMITRI [uk] - SOPHIE RIMHEDEN

Över 120 artister på 6 scener under 3 dagar.

En tredagars festivalbiljett kostar 830 kr + serviceavgift.

Biljetter finns hos alla ATG-ombud samt hos BiljettDirekt på 077-170 70 70 eller www.ticnet.se.

Mer information finns på www.galaxen.se

"Franz Ferdinand är exakt så bra som bra retro kan vara." DN

Franz Ferdinand "Franz Ferdinand"

WIGCD136 / WIGLP136

Vårens debutalbum ute nu!

Sydsvenska Dagbladet

Aftonbladet

Svenska Dagbladet

Expressen

www.dominorecordco.com
www.playgroundmusic.com

playground
• • • • •

CD / DVD duplikation

CMM Group har sammanlagt 30 års erfarenhet av CD- och DVD-tillverkning både i Sverige och USA.

Vi ger samma professionella och snabba service oavsett om din order är 10 eller 10 000 cd-skivor.

Kontakta oss. Vi hjälper dig att spara tid, pengar och energi.

Tel 08-441 45 40,
info@compassmm.com

 CMM GROUP

BILLIGASTE BREDBANDET FÖR FÖRETAG

399:- /MÅN

Beställ bredband på
www.bostream.com

Bostream

Priset gäller cityADSL 1 Mbps. Anslutningsavgift tillkommer. Besök www.bostream.com eller ring 090-20 80 800 för fullständig information.

vinyl dvd

Från Prominents camp (Royalty Music) kommer två tolvor med **Honestly, Better Than Me** och *The Gymnstructor*. Bägge andas svalt funkigt sväng, ser därför fram emot kommande fullängdaren *Honestlies*. Bäst är Neptunesinspirerade *The Gymnstructor* och dess tuffa B-sida *Fasulz Part II* där skönsjungande Castelo bidrar med snygg porrfunksvibb. När kommer förresten Prominent med nytt material?

Måste erkänna att jag har lite problem med **Summertime**s bredbenta och episkt anrättade gitarrlarm på sjutummaren *State of Confusion* (Big Brothel). De balanserar på den svulstiga knivseggen och riskerar definitivt att trilla ner. Baksidans *Summertime Blues* låter till och med lite Big Country, medan framsidans intro får en att tro att Scorpions släppt nåt nytt. Hmmm.

Gary Andersson

En av Sveriges bäst bevarade musikhemligheter är The Coffinshakers. Ett gäng som med hillbilly, Johnny Cash-imitation och skräcktema skapar en lite bonnig, men oerhört charmig, häxbländning. Här släpper frontmannen **Rob Coffinshaker** sin andra solo-EP *Fairytales from the Dungeon* på Primitive Art Records. Den hemsökte skräckmästaren vågar sig på countryklassiker som *Ring of Fire* och *Long Black Veil*, och klarar med sin mörka, laddade stämma av uppgiften ganska väl. Därefter följer en uppdaterad version av den gamla Coffinshakers-låten *Until the End*. Smärta, misär och ond bråd död har sällan låtit bättre.

Hej musik! Så heter ett skivbolag i Göteborg som bestämt sig för att starta singelklubb. Först ut på plan är **Chandra**, också de från Götet. En vägg av euforiskt poplarm strömmar ur högtalarna. Chandra häver sig på tå, viftar maniskt på armarna och verkar vilja skrika "vi ger allt vi har – lyssna för fan!". Det är svårt att låta bli.

Mer popglädje i singelformat levereras av Labrador Records och sjumannabandet **Corduroy Utd.** Om *Without the City* på sida B kanske inte riktigt när fram, så gör den energiska soulpopen på A-sidans *Daddy's Boy* det definitivt. Med otyglad bläsektion, handklapp och massa Dexty's Midnight Runners-känsla är budskapet solklart: dags att putsa av dansskorna!

Daniel Axelsson

DIVERSE ARTISTER

"Definitivt Birdnest 1"

Birdnest/BonnierAmigo

Det här är en trevlig nostalgitripp, men inte mycket mer. Birdnest har städat ut sitt lager och presenterar både gamla och nya kompisar på *Definitivt Birdnest 1*. Totalt visat 18 band upp sig med sammanlagt 23 videor. Och visst bjuds det på en del guldkör som Abhinanda som öppnar med *City of Hope*. Andra trevliga återseenden är Charta 77, De lyckliga kompisarna, Dia Psalma, Johan Johansson, Räserbajs och Troublemakers. Men i det stora hela känns hela presentationen inte så angelägen. Många av videorna är amatörmässiga, ibland med ett charmigt resultat, men oftast är det bara intressant.

Resten av DVD:n består av biografier av både skivbolaget och av banden, men den informationen finns att få tag på via andra kanaler och det är inget unikt eller nytt. *Definitivt Birdnest 1* är bara början på en serie DVD-skivor. Nu i mars kommer nummer två och jag är rädd för att det blir samma sak då.

Andreas Eriksson

heter, doserar likvärdiga mängder smygande lågmäldhet (*Like You Said*) med mer rak fyraktig rock (*The Wake/Hooray Hooray*). Han lyckas göra det egna, lyckas kila in sig någonstans mellan pop och rock i den halvalternativa fåran. En bedrift bara det, om man nu dessutom vill gå i mål med ett gott resultat.

Men givetvis har plattan sina skönhetsfläckar. Halvtrista *Warmth* och avslutande *Low Down* är inte den mäktiga avslutning plattan förtjänar, även om det samtidigt är en petitesse för liten att låta helhetsintrycker befläckas. För *Is My Head Still On?* är nästintill helt suverän – rätt doserat det bästa en svensk albumdebutant presterat på åratals.

Niklas Simonsson

WEEPING WILLOWS

"Presence"

Grand Recordings/Capitol

Weeping har varit ett favoritband ända sedan jag 1997 satt och snyftade till *Broken Promise Lands* alla stråkvågor, och på bandets fjärde fullängdare fortsätter de att greppa tag i lyssnaren genom att öppna våra kollektiva känslöfördämningar.

Skillnaden är att de nu musikaliskt sätt även kan vara lekfulla. Släppa allvaret för en stund och bara forska igenom en enkelt uppbyggd låt som *You Weren't Even Close*. Eller fräsande *How Could You Forget?* med sina snirkliga melodisnuttar och vuxenproblematis i texten. Men refrängerna är fortsatt maffiga. Och Magnus Carlsons texter och sång kryper omgående in under gäshuden. Som vanligt.

Influenserna och inspirationen från andra artister är också ständigt närvarande, men att rabbla dem är mindre intressant än att konstatera att Weeping gör dem till sina egna. I alla fall oftast. En underliggande känsla av att *Presence* är för spretig och ofokuserad gör sig trots allt påmind då och då. Men jag gissar att bandet älskat att pröva nya saker, att inte måla in sig i ett hörn. Ompa-ompa-singeln *Stairs*, flyhänta *Heart of Hearts* med sin strålende refräng och lilla skinande pärlan *Skin On Skin* är alla bevis för att Weeping kommer att beröra människor ett bra tag till.

Gary Andersson

WEIRD WAR

"If You Can't Beat 'em, Bite 'em"

Deconstruction/Border

Förre Make Up-sångaren Ian Svenonius nya trio vänder sig bort från det Svenonius hållit på med tidigare. Det här är mil från Royal Trux och den postpunk han höll på med i The Nation of Ulysses. Första låten heter *Music for Masturbation* och påminner inte så lite om något på Funkadelics första. Ofta får trion ur sig ett slags organiskt groove som lyckas vara funky. Michelle Maes tjocka bas bidrar starkt. Men ibland låter det Can cirka *Tago Mago*. Ständiga överraskningar och inte så lite tunga, distade grooves.

Jonas Elgemark

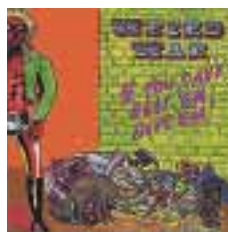
KANYE WEST

"The College Dropout"

Roc-A-Fella/Universal

"Be cool, stay in school" hette det för många år sedan men nu är det tvåtusental och millenniets hetaste producent hittills har valt att viga sin solodebut åt att bekämpa vidareutbildning. College-avhopparen Kanye West tar gruvlig hämnd på alla som inte trodde att han skulle lyckas.

The College Dropout är sammanhållen av raa skits om hemlösa som håller värmen med diplom istället för tidingar och plugghästar

som aldrig haft sex. Däremellan kickar Kanye rim om så vitt skilda ämnen som Jesus, work out, sin familj och sin svåra bilolycka. Han rappar nästan lika självsäkert som Jay-Z, om än inte lika elegant, och han briljerar stundtals med flyt och ordlekar utan att för den skull låta forcerad. Humorn är ständigt närvarande, även när han beklagar sig över att alla tivilade på honom som rappare och att hans "money was thinner than Sean Pauls goatee hair". Nu är Kon the Louis Vuitton Don däremot rik och på *All Falls Down* ifrågasätter han varför han är så materialistisk när han inte ens kan uttala något svårare än Versace (uttalat Vörsäsi). Enda gången det verkligen hörs att Kanye menar allvar är när han representerar south side Chi town ända tills han dör i *Two Words* med Mos Def och Freeway. Tråkigt nog verkar Kanye West inte mena allvar när han säger att han sparar alla sina bästa beats till sig själv, för med lite färre utslätade smurfsoullåtar hade *The College Dropout* nått ändå upp till MVG.

Daniel Severinsson

WITCHCRAFT

"Witchcraft"

Rise Above/Sound Pollution

Min första kontakt med Witchcraft var när de värmdes upp publiken inför Mustasch. Önskar jag kunde säga att jag då hade på känn hur bra det skulle kunna göra sig på skiva, men där och då förpassades häxkraften till skuggorna som en rätt tröttsam stonerkvartett. På deras självbetitlade debut låter det inte lika modernt längre utan gammal hårdrock, blues, folkmusik och proggt strömmar ur högtalarna. Black Sabbath och Pentagram nämns bland referenserna och plötsligt börjar jag förstå varför Lee Dorian i Rise Above höjde på ögonbrynen. Genom att citera en bekant vill jag avsluta med att säga att "detta är inte bra, det är skitbra".

Roger Bengtsson

XELA

"Tangled Wood"

City Centre Offices

Xela utgörs av John Twells, en 22-årig kille som måste ha haft en riktigt kall vinter eftersom han

gjort ett varmt och mjukt täcke bestående av åtta låtar.

Ljudbilden är väldigt naken, uppbyggd kring en akustisk gitarr som vävs samman med enkla beats, mysiga syntljöd och ett par samplingar, inte helt olik The Album Leaf.

Melodierna tillåts aldrig sväva iväg, utan Twells ikläder sig rollen som den erfarne drakflygaren – han låter vinden föra draken men låter den aldrig lyfta till oanade höjder. Det bästa exemplet på denna metodik finns på *You Are in the Stars*, en låt som hela tiden ligger på gränsen till att brisera utan att göra det.

Tiondelen innan startskottet för ett hundrameterslopp förevigas på ett sånt effektivt sätt att jag känner mig smått matt när låten når sitt slut.

Mikael Barani

ZERO 7

"When it Falls"

Ultimate Dilemma/Warner

Det har snart gått tre år sedan Sam Hardaker och Henry Binns släppte *Simple Things*. Den blev snabbt hyllad av pressen, sålde bra och nämns ofta som en milstolpe i genren soul-electronica, eller downbeat/chillout om man hellre vill det.

Jag får nog erkänna att jag aldrig förstod storheten med Zero 7. Visst, det var välproducerat, snyggt, bra sång och med fina arrangemang. Men nerven och ryggraden i musiken saknades.

Många jämförde dem med Röyksopp och ja, det är nog en jämförelse som fungerar. Röyksopp är ju också tråkiga.

Nu släpps den efterväntade uppföljaren och vad är nytt? Jo, Zero 7 har turnerat i USA. All tid de inte använde till resor eller konserter lades ner i skivaffärer. De har torskats rejält på gammal hederlig americana och vävt in det i sitt elektroniska soulound. I en låt fungerar det. *Somersault* är en vackert dammig road-song för en nutida cowboy. Men resten är dessvärre lika tråkigt som *Simple Things* var.

Mats Almegård

Fler recensioner på www.groove.se

THE VON BONDIES

"Pawn Shoppe Heart"

Sire/Warner

Svett, soul och krossat glas. Det är mina starkaste minnesbilder från när The Von Bondies uppträdde i Göteborg hösten 2002. När de gick av scenen var Pusterviksbaren varmare än någonsin och fler ölglas hade splittrats mot golvet än någonsin förut. Så kändes det i alla fall. Istället för att springa och gömma sig i logen direkt efter spelningen tog det uppslupna Detroitgänget plats på dansgolvet och skakade loss till soulklassiker efter soulklassiker.

Så. Svett, soul och krossat glas. Det ger en ganska bra bild av vad The Von Bondies nya album *Pawn Shoppe Heart* handlar om. Svetten finns i deras täta och vilda garage-rock'n'roll. Det krossade glaset får stå för deras farliga och intensiva bluesriffande. Soulen personifieras förstås av frontmannen Jason Stollsteimer. Han ylar, skriker och stönar med stor inlevelse och känsla. Den unge amerikanens röst är på desperat jakt efter något att gripa tag i, och du kommer att ha mycket svårt att fly undan.

I jämförelse med debuten *Lack of Com-*

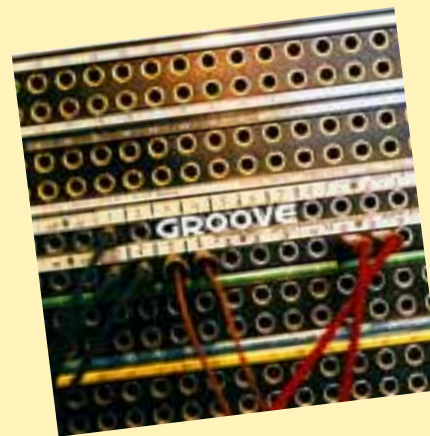
munication har nya skivan kanske några mer direkt hitvänliga element. Mest uppenbar är förstas *C'mon C'mon* som ger samma känsla av självklarhet och simpel genialitet som många av låtarna på Nirvanas *Nevermind* gjorde. Annars tycker jag ändå att The Von Bondies satsar mer på kraft och känsla än på melodier. Något de gör rätt i. Coolt larmande *Crawl Through the Darkness* och inledande monstret *No Regrets* är medryckande nog som de är. De flesta av de andra låtarna också för den delen.

Ifjöl fick Jason Stollsteimer en smäll på käften av White Stripes-mannen och före detta vännen Jack White. Här levererar The Von Bondies en snyting tillbaka. Hård och mitt i prick.

Daniel Axelsson

CD 2 • 2004

Här kommer årets andra bland-CD med ny sprudlande fräsch musik. Groove presenterar 20 inspirerande låtar som seglar fritt mellan allehanda genrer. Pop, rock, klubbjazz och reggae är ett par exempel – så det är bara att ladda stereon och invänta våren. Om du är prenummerant, vill säga. Inte? Gå in på www.groove.se och åtgärda. Du kommer inte ångra det...

Omslag till CD:n finns att ladda hem från www.groove.se

1 J's Plain Band

Halfway There

En låttitel som kanske passat bättre som spår nummer tio. Men de countryrockande grabbarna från Kinna förtjänar verkligen att inleda månadens skiva. *Boulder Dash*, uppföljaren till debutskivan *Colour of Today*, har äntligen kommit. Lika härlig musik men kanske lite mindre country än tidigare.

www.jsplainband.com/

2 Andra Generationen

Spela för mig

När Andra Generationen spelar för dig blir det makedonsk, jugoslavisk musik och turkisk och grekiskt folkmusik. I orkestern trängs instrument som dragspel, zurla, tarabuka, saxofon, kaval, och bouzouki. Sexmannabandet har spelat sedan 1989 och har uppträtt på allt från bröllop till P3-Guldgalan.

www.andragenerationen.com/

3 Diamond Dogs

Autopilot

Medlemmarna Sören "Sulo" Carlsson, Anders "Boba" Lindström, Robert "Strängen" Dahlqvist, Henrik "Honk" Widén, Johan Johansson, och Jesper Karlsson. Kanske ringer det en klocka någonstans?

www.diamonddogs.info/

4 Phoenix

Everything is Everything

Låten *Too Young* gör succé i Sofia Coppolas film *Lost in Translation*. Från samma album kommer *Everything is Everything*, en oemotståndlig poplåt som fick en självklar plats på Grooves blandskiva. Glädjande hög radiorotation dessutom.

www.emi.se

5 The Maharajas

Another Turn

Du sitter på en blommig filt i en lummig park. Det är sextioal och solen kan inte sluta skina. The Maharajas ger ut sin första skiva på svenskt bolag. Före detta medlemmar ur The Maggots och The Strollers utgör fuzzbandet som startades på 1990-talet av Jens Lindberg.

www.lowimpact.nu/

6 I Love You Baby!

Don't be so Fucking Eager

Våren 2000 drog bandet till Baskien i en minibus där de spelade på barer och gaztetexeor (ockuperade ungdomshus) i två månader. Men livet i en trång minibus gjorde att två av medlemmarna hoppade av på vägen hem till Stockholm (ungefär vid Statoil i Södertälje). Som tur var överlevde i alla fall bandet.

<http://iloveyoubaby.se>

7 The Carnation

New Sensation

Det hörs mycket väl att Nejlikorna, undantaget en norman i bandet, kommer från Göteborg. Och det var i Göteborg framgången började, popstadsåret 2001. Det rullade igång med klubbspelningar, månadens demo i P3 och

Emmabodafestivalen. Och nu släpps den efterlängtrade svängiga fullängdaren.

www.thecarnation.net/

8 Penniless

Pitiful

Ja, det är synd att det inte finns så många finska musikreferenser. Men Penniless själva är det inte ett dugg synd om. De vet nämligen precis hur man gör riktigt bra rock. Här ligger en syntslinga bakom hela låten som gör den energirik och glädjeväckande.

www.penniless.biz

9 Anna Ternheim

I'll Follow You Tonight

Försiktigt fingerknäpp på gitarren. En bakåtlutad låt och en annorlunda men mycket behaglig röst. Denna 25-åriga singer/songwriter kommer från Stockholm. Anna skivdebuterar i höst men släpper EP:n *To Be Gone* redan nu i mars. Hon låter precis som om hon berättar sagor. Så lyssna noga!

www.annaternheim.com/

10 Spring in Paris

Can I Stay

Liten budget och fria händer har resulterat i ett debutalbum som kommer den sista mars. Bandet med det vackra namnet spelar glad musik någonstans mellan pop och rock. Passar utmärkt nu när våren är här. De är ännu ett Göteborgsband som haft hjälp av Björn Olsson (som förutom att han spelat i Union Carbide Production och The Soundtrack of Our Lives producerat en hel del göteborgsmusik).

www.gravitation.nu

11 Similou

Supernova Sky

Avslappnad musik med feta basljud och drömsk atmosfär. Trumkompet tar låten fram i gungande takt. Similou är Erik Niklasson (yngre brodern från Plej) och Joel Eriksson (tidigare JOL). Yukimi Nagano sjunger.

www.dnm.se/

12 The State of Floral Beings

Modern Samurai

De är barn av sjuttioalet, uppfostrade av banden på nittioalet. Namnet har inspirerats av den vilda naturen. Stockholmsbandet har spelat olika genrer under olika namn sedan sju år tillbaka. Inspelningen är halva nöjet enligt dem själva och därför sköter de både den och produktionen.

www.trewetharecords.com

13 Wired for Mono

Losin' Street

Det ryktas att The Soundtrack of Our Lives diggar Wired for Mono. Vi också. Munspe, piano, mycket körer och svängig rock'n'roll är deras signum. Rötterna är hos klassikerna men känslan är ändå fräsch.

www.wiredformono.com

14 Rundfunk

Rock & Roll Hall of Fame

Ett galopperande trumkomp ställs mot långa pianoackord och en försiktig melodi överst. Rundfunk är elektronisk pop med inslag av hip-hop, house och latin. Nytt men inte chockerande. Kul och väldigt bra helt enkelt.

www.rundfunk.se

15 Ana

Life

Andra singeln från Ana, tjejen man känner igen om man troget tittade på kanal 5:s *Popstars* för några år sedan. Idag har Ana dock lämnat Excellence, tagit sig an en lite rockigare genre och syns istället i sin nya video på bland annat ZTV.

www.ana.nu/

16 Kingston Air Force

There's a Riot a Gwaan

Syntar möter melodier som kunde vara hämtade från Afrikas djungler. Detta niomannaband verkar ha förstått hur kul det ska vara med musik. Här blandas allt i en salig röra. I gänget göms bland annat en musklärare, en doktor och någon som en gång sade sig vara Gud.

www.kingstonairforce.com

17 Sister Lightyear

Marty Parties Arty

När Sister Lightyear tar plats går det undan. Man kan riktigt höra hur det dansas, hur trummisen jobbar sig genomsvett och hur det bjuds på en riktig show. Nu arbetas det på en video till en av låtarna på en singel/EP, som släpps under våren. Även en konstutställning sägs vara på gång eftersom Sister Lightyear är så mycket mer än bara ett rockband.

www.sisterlightyear.com

18 Slagsmålsklubben

Hit Me Hard

SMK spelar instrumental indie-syntpop med titlar som *Övningsköra* och *Rörmokarhäng*. Melodier som klistrar sig fast i hjärnbalken, takter som inte kan hålla fötterna i styr och en helhet som bara kan lämna ett stort leende på läpparna.

www.smk.just.nu

19 Nautic Movement

Your Parents Will Kill You

Rock med ändelsen 'n'roll kan aldrig vara fel. Nautic Movement är fyra kompisar med ett gemensamt intresse. Med rätt darr på rösterna och pumpande gitarrer håller de måttet för vad som krävs för att lira just det. Rock alltså.

www.nauticmovement.com

20 Strayfolk

Hard Cold Eyes

Det här låter inte svenskt. Det låter bra, men inte som om låtmakaren kan heta Henrik Thorén. Pete eller Cliff kanske, men inte Henrik. I vilket fall som helst är det lugnt, känsligt med finstämd gitarr och en fiol som skapar rätt vemod.

<http://hem.passagen.se/egar>

#Maurice

"IT'S E-STYLE, IT'S E-STYLE"

501[®]
JEANS
WITH
ANTI-
FIT

Levi's[®]

501@eu.levi.com

DVD

DAVE GAHAN
"Live Monsters"
Mute/Playground

Jag var på Dave Gahans spelning på Hultsfred. Det var riktigt kul, lite för många långsamma låtar från hans soloalbum, men det svängde ordentligt under Depeche Mode-låtarna. Sedan försökte jag se samma konsert på ZTV, men det gick bara inte. Jag höll på att dö av uttråkning. Visserligen har jag aldrig varit vidare för tjust i filmade live-konserter, men ändå.

Den här DVD:n innehåller film från Dave Gahans spelning i Paris i juli 2003. Han kör alla tio låtarna från *Paper Monsters* och fem Depeche-låtar. Bara fem finns med på DVD:n, skulle jag kanske säga. Eftersom han faktiskt körde fler känns det nuggigt att de är bortklippa. Det är ju ändå Depeche-låtarna man vill se – när publiken känner igen ett intro på en DM-låt skriker de typ tio decibel högre än annars. Det som verkligen drar ner farten på konserten är att 80 procent av Daves egna material har definitiv powerballad-känsla. Det är bara under *Bottle Living* och Depeche-låtar som *Personal Jesus* och *A Question of Time* som det blir någon fart på DVD:n. De låtarna låter å andra sidan riktigt bra. Dave Gahan ger verkligen allt på scen, hans engagemang lyfter konserten från medioker till bara tråkig. Att han sedan tar av sig på överkroppen redan under andra låten kan man säga vad man vill om, för att inte tala om alla hans lätt tveksamma höfttrullningar och irriterande yeah!-rop.

Extramaterialet är synnerligen blekt, tre låtar i akustiska versioner från en dåligt filmad promokonsert och några rejält blodfattiga intervjuer. Det känns också extremt taffligt att DVD:n är kodad i 4:3-format fast allt material är filmat i 16:9. Hallå! Har ni hört talas om anamorfisk widescreen? Amatörer.

Henrik Strömberg

ALBUM

00100
"Kila Kila Kila"
Thrill Jockey/Border

Apropå etniska slagverk, Yoshimi P-wes grupp 00100 verkligen frossar i dem. Vanligtvis skulle jag hata *Kila Kila Kila* för dess flörtande med den värsta formen av fusion, dess obehagliga eskapism och alla dessa gongar, fågelkvitter och körsbärsblommor. Fast det gör jag inte. Det finns en sådan vänlighet i det genomarrangerade kaoset, sådana oskyldiga melodier, som liksom ströar alla chorusgitarer som pappersdrakar upp in ibland pentatoniska skalor in mellan modernistiska glashus och neonskyltar. Jag märker att orientalismen slår sina fula klor i mig med en gång. Fast vad kan man göra? Det jag vet om japansk populäravantgardism förmedlas nästan alltid genom skivor och bilderna i dem, kanske spridda artiklar i Wire, (vars oinskränkthet kan gå vem som helst på nerverna). Och den är väldigt säregen, den japanska musiken. Ingen annan är så intimt auditivt geografiskt förknippad, jag hör nästan direkt om det är japanskt. Den musikaliska bilden blir ens verklighet och plötsligt finns Japan mitt i vardagsrummet.

00100 arbetar så oerhört mycket med sin inhemska tradition, den tusenåriga likväl som den alldeles färsk. De kör ihop den i en mix av fläpighet och atmosfäriska ljud utan rock. Långt, långt bort ifrån rocken. Istället leksaksljud och konstigheter. Fast det är härligt, och väldigt organiskt vackert, mjukt och fluffigt. Mangafigurer far in i förstärkarna och med blå laser skjuter de effektrack och Zappa in i nutiden. Bilden av Japan har sällan varit så kroppslig och Yoshimi framstår än tydligare som en av de största, en Zorn för vokala postrockare.

Fredrik Eriksson

A CERTAIN RATIO
"The Graveyard and the Ballroom"
"To Each..."
Universal Sound/BonnierAmigo

A Certain Ratio lanserades av Tony Wilson som nästa stora band från Manchester. Det var från tiden då Factory var ett ledande skivbolag. Joy Division var relativt okända. Det var tiden då punken var i sin linda. Postpunkten började ta sina första stapplande steg med band som Talking Heads och Durutti Colonn. Men A Certain Ratio är till skillnad från sina labelkollegor lite mer dansanta och mindre dramatiska, fast med dagens mått mätt så var inte ACR direkt något lättlyssnat dansband.

Storproducenten Martin Hannett gjorde tillsammans med A Certain Ratio dessa två skivor. *The Graveyard and the Ballroom* är en samling demolåtar med ganska kackig ljudkvalitet. Men visst hör man att det är ett band på gång. ACR var en av föregångarna inom postpunkten att använda trumpet. Det ger ett funkigt och jazzigt sound. Lägg därtill sångaren Simon Toppings röst, han låter ibland som Ian Curtis spöke.

Vad har då ett relativt obetydligt band från Manchester betytt för eftervärlden? The Rapture hade förmodligen inte låtit som de låter utan A Certain Ratio. Och givetvis så hade vi aldrig fått höra dansant indie i form av låtar som *Schack up* och *All Night Party*. A Certain Ratio är varken det bästa eller viktigaste bandet från Manchester – men helt klart ett av de mer intressanta.

Per Lundberg GB

LUDVIG ANDERSSON**"Sro"****S56**

En del glider in på räkmackor i musikbranschen. Ludvig Andersson tog hela räkråla-ren. Gör man sitt första gig på Allsång på

Skansen och dessutom har pappa Benny vid flygeln får man faktiskt stå ut med att få sin talang ifrågasatt.

På sin debutskiva har Ludvig kända musiker till hjälp, bland annat Esbjörn Svensson på piano och så pappa Benny då, som spelar orgel. Överlag kan man säga att det är en välproducerad platta med goda popmelodier. Ja, för även om Ludvig själv ville att det skulle bli rock ligger det mer åt det *Fame Factory*-poppiga hållet. Han har en bra sångröst med lagom rasp i som man bör ha om man är kille med akustisk gitarr. Men det sticker inte ut, förvänar inte och får i alla fall inte mig att gå i taket. Förmodligen får Ludvig skriva en massa autografer åt småflickor och kanske spela på både mer och mindre hypade ställen än Skansen. Men mig går det lätt förbi. Det känns redan som man hört det många gånger.

Cecilia Lönn

ATTACKER
"Soul Taker"
Iron Glory/Sound Pollution

Sist Attacker gjorde en platta var 1988. Sedan dess har bandet lagts ner, återupptäckt och halat flaggan på halv stång för två av medlemmarna. Med comebackplattan *Soul Taker* har dock inte mycket ändrats i musiken. Deras hårdrock är fortfarande kvar i åttiotalet, i samma genre som andra mindre kända band med västar och snopptajta brallor som ideal. Även om Bob Mitchell har en spännande röst och låtarna är fyllda trallvåniga, särskilt *The End*, så är det här en parentes i musikhistorien. Om än en godkänd sådan. Bandet kommer att fortsätta harva i skuggan av jättar som Helloween, Iced Earth och Hammerfall.

Torbjörn Hallgren

THE ATTIC
"Destiny"
Stockholm Records

Brathouseduo The Attic har legat etta i sju miljoner veckor på Swedish Dance Chart och gjort musiken till *Fångarna på fortet*. Alla tycker att det är toppen att hitsinglarna *I Just Can't Help It* och *Destiny* låter som svenneversionen av Modjors *Lady*, en låt som i sig var mer än tillräckligt svennig. Ingen bryr sig om att det numera står 2004 i almanackan. Och när vi druckit upp våra drinkar, tagit på oss våra Canadian Goose-jackor och tagit taxin hem softar vi till *Petite Difference* – svenneversionen av Röyksopp.

Thomas Nilsson

BEANFIELD
"Seek"
Compost/Border

På sedvanligt Compost-svalt sätt svävar Beanfield fram i hotelloungen. Med cocktail och laxsnitt inom räckhåll försäkrar sig duon om att alla mår fint och med kindpus-sar utlovar de en mysig kväll. Sen händer inte så mycket på en stund. Man minglar. Söker ibland efter något att intressera sig för i musiken. Hittar inget. Sen är det hela över.

Förra plattan *Human Patterns* var lite spänstigare, med sitt friska steg och orädda upptäckarlusta föll den mig bättre i smaken. Nu har Beanfield istället tagit ett steg tillbaka i utvecklingen, och det var fel val. Att göra utslädd och färglös hissmusik borde förbjudas.

Gary Andersson

BESEECH
"Drama"
Napalm/Sound Pollution

Gothbandet som informerar om sina stjärntecken på sin hemsida är tillbaka. Sextetten från Borås släpper sitt fjärde album *Drama*. Det är vackert och vuxet, en industriell distad blandning av pianon,

depprock och Tori Amos. Men ibland är det också tunt, segt som kola och till råga på allt händelselöst. Beseechs smala musik kommer inte att locka den stora skaran till skivbutikerna.

Emellanåt känns det som om Erik Molarins Sisters of Mercy-röst spelar över, särskilt i *Addicted*. Å andra sidan låter Lotta Höglin som äkta Aimee Mann i sina bästa stunder. Minus och plus. Beseech kommer ändå att gå hem hos de redan döpta. Huvudspåret *Drama* är en låt som till och med radion kommer att gilla.

Torbjörn Hallgren

BRING ME THE FUCKING RIOT... MAN "Bring Me The Fucking Riot... Man" S56

Det speciella med Bring Me The Fucking Riot... Man är inte bara det långa namnet. Har man bara hört dem en gång finns där ändå något som fastnar och gör att man kommer känna igen dem. Kanske är det rösten man känner igen. Men det är också gitarren och basens pumpande som sätter sig fast. Snudd på rock'n'roll men rakare. Ja, det är svårt att beskriva och det är ännu svårare att hitta något liknande att jämföra med. Och det är ju alltid positivt.

Jens, Jonas och Jon låter lika svettiga och trötta som de var när jag såg dem live för ett tag sedan. Hela skivan känns som en livespelning, och har ändå bra kvalitet. Bring Me The Fucking Riot... Man brukar säga att en livespelning inte ska vara längre än 20 minuter för att publiken tröttnar annars. Kanske hade de tjänat på att tänka likadant på skivan?

Cecilia Lönn

VIDAR BUSK

"Love Buzz"

WEA/Warner

Ett stort practical joke från vårt vackra västra grannland Norge. För något annat än ett skämt kan det inte vara om man låter snubben posera som en cowboy med en Dobrogitar i famnen på omslaget. Det slår an en viss ton. Betänk då förvåningen när det första som hörs är Eye-n-I- och Profilen-rappande över snälla beats om hur ball det är att festa på Rock'n'Bowl i New Orleans, Louisiana. Fullständigt obegripligt. R'n'b, soul och mjukisrock när den är som allra sämst. Taffliga försök att låta blues genom att låta Dobron stiga fram i ljudbilden. Absolut förfärligt. Vidar sjunger om hur tungt och jobbigt det kan vara att leva. Där har ni bilden klar.

Per Lundberg GB

DAVID BYRNE

"Grown Backwards"

Nonesuch/Warner

Efter soundtracket till *Young Adam*, som visserligen innehöll en del godsaker, kommer så en "riktig" skiva av David Byrne. Det har varit lite upp och ner med hans skivor de senaste 15 åren. Jag minns debuten som en känsla av sprudlande tillbakalutad siestarock, så apart men ändå så nära det Talking Heads gjort mot slutet. Men efter det blev det lite svårt att hålla fokus på honom och hans fäbless för brasiliansk musik. Därför kändes *Look into the Eyeball* som en befrielse när den kom för några år sedan. Det var som att alla bitar föll på plats, som att där kom en ledtråd till allt det som jag som lyssnare inte begrep tidigare.

Så. Då står man här igen, då. Och, visst, jag fattar. Uppenbarligen har gamle David fått upp öronen för opera: här finns både Verdi och Bizet, men allt känns också igen från tidigare skivor. Men jag fattar inte varför jag hela tiden förpassas till en sval veranda i kvällssolen varje gång jag lyssnar. Inte varför jag långsamt måste låta kvällen omsluta hela varat, inte varför hela tillvaron blir ett, visserligen lovligt, men i sam-

manhanget önskat, långsamhetens lov. Jag vill inte vara där. Jag vill vara i förorterna till de heta rytterna, jag vill känna en doft av utmattning och svett, jag vill känna vinden mot ansiktet men samtidigt kunna röra mig avslappnat och låta rytmen, blodet och själen gå upp i musiken och mig själv. Men det händer inte.

Grown Backwards är mer intelligent än otämd, mer hjärna än hjärta. Inget fel i det, i och för sig, men min förutbestämda förhoppning och fördom ville annat. Jag ville resa, inte sitta. Jag ville fly. Nu får jag bara tänka.

Magnus Sjöberg

THE CARNATION

"Gothenburg Rifle Association"

Sounds of Subterranea

Det här är något nytt. För en gångs skull har det kommit rock från Göteborg som inte låter som något man redan hört. The Carnation låter ung och upptäcktslystna. Men de är inte tonåringar direkt och det är kanske därför de lyckas hålla skivan igenom. Därgorna *Should Have Seen it Coming* och *New Sensation* får mig på riktigt bra humör. Synt- och orgelljuden tillsammans med riktigt bra melodier är svaret på varför det är så bra. Och att det är energiskt i musiken. De lyckas övertyga mig så mycket att jag till och med tycker det är charmigt när sångaren inte riktigt når upp till de höga tonerna.

Det blir sällan trögt, men *Resembling an Angel* är en låt som behöver tid för att växa. Och *No Other Way* är precis den där andningspausen man behöver i partyrock-andet. Där visar killarna att det finns en känslig sida i musiken. Och med skör stämsång, vackert gitarrplink och en såg som sjunger i bakgrunden får de plattan att bara bli mer komplett.

Cecilia Lönn

THE CASUAL DOTS

"The Casual Dots"

Kill Rock Stars/Border

Den här typen av släsig och DIY-osande popmusik är alltid supercharmig att lyssna på ett par gånger, sen får jag migrän av de störriga gitarrringarna och den skrikiga sången. Visst är det underground och visst är det independent – men är det intressant att lyssna på när denna trio maler fram sina dissonanta små trudelutter? Jag tycker inte det.

Gary Andersson

THE CASUALTIES

"On the Front Line"

SideOneDummy/Sound Pollution

On the Front Line börjar till tonerna av marscherande kängor och vad som verkar vara fabriksirener. En början som känns helt rätt. Resten av skivan rusar fram i en värld full av kängpunk, tuppkamsfrisyrer och skinnjackor fulla med nitar.

Det är en hård värld som The Casualties lever i och de gör allt för att vi ska förstå det. Med en attityd som kan flytta hela bergsmassiv och med en sång som har hämtat sin stämma långt ner i whiskyflaskan knockar *On the Front Line* allt motstånd. En knytnäve som känns äkta.

Andreas Eriksson

CHALLENGER

"Give People what they Want in Lethal Doses"

Mordam/Border

Al Burian och Dave Laney från Milemarker gör tillsammans med Timothy Remis en ganska traditionell blandning av indierock och punk. Men det är en fyndig blandning som svänger likt en flaggstång i orkanvind.

Blandningen har gjorts förr, både i bättre och i sämre varianter, men trion dryper av spelglädje som smittar av sig. *Give People what they Want in Lethal Doses* är skitiga replokaler, tränga rockklubbar, skrikiga

gitarrer, melodlösa poptoner och uppror.

Andreas Eriksson

CONSTANTINES

"Shine a Light"

Sub Pop/Border

De har marknadsförts som ett Fugazi med Joe Strummer på sång. Det är faktiskt ganska träffande och inte alls så dåligt som det i den pessimistiska teorin kan tänkas se ut. Faktum är att kanadensiska Constantines inte bara väcker upp gamla minnen av ett nittital befolkat av trasiga Converse som hade förmågan att göra dissonant indierock med melodier, utan också visar att det finns hopp även för framtiden. Jag gillar de verkliga Polvo, Fugazi, Cell med flera, som blomstrade sådär 1996 och även om de nuförtiden låter hopplöst daterade gör faktiskt inte Constantines det fullt så mycket. Trots att de har lämnat traditionen med ytterst små och försiktiga steg.

De har en sångare – hes, manlig och säkert svettig redan efter första ackordet – som har det där souliga som bara vissa vita manliga rocksångare kan ha, som Van Morrison. Det kanske till och med började med en alka Joe Cocker.

De har en mörk popnerv som i samklang med lagom skramliga gitarrer, smakfulla orglar och Rhodes, ibland fuktiga saxofoner, kokas ihop till en mustig gryta toppad med sydstatliga svettningar. Instrumenteringen kan tyckas vara petitesser men det bidrar i allra högsta grad att sparka liv i dissonantrockens mest eländiga hörn. Jag förstår de kanadensiska universitetsradiostationernas samtidiga toppjuck för gruppens förra skiva. Den har jag inte hört än. Kanske letar jag upp den, för *Shine a Light* har till och med i sin tradiga tradition, fått mig att få upp hoppet för den anspråksfulla indierocken. Om tiden sprungit en helt annan väg så spelar det mindre roll när det gäller kvalitet. Något så här gediget och oskyldigt bra hade i alla fall inte jag väntat mig ifrån Sub Pop idag.

Fredrik Eriksson

THE CRIBS

"The Crib"

Wichita/V2

Deras första spelning skedde på nyårsafton 1989. Bröderna Gary, Ryan och Ross mimade sig igenom *I Just Called to Say I Love You* och *We are the Champions*. Vid tidpunkten var de nio respektive fem år gamla. Och mycket har hänt sedan dess. Nu är det den egna musiken som gäller för trion. *The Crib*s är en skön mix av alternativ popmusik i samma skola som The Strokes, Sonic Youth och The Beatles. Men The Crib gör inspirationen till något eget. Det är ungdomligt, spretigt och spontant. Skriktigt och distat i ena stunden och lugnt och kontrollerat i nästa. Produktionen är amatörmässig på ett professionellt sätt. Och det är den lekfulla egenskapen som höjer *The Crib*s ett par nivåer över den stora massan.

Andreas Eriksson

DAMEGEPLAN

"New Found Power"

Elektra/Warner

Textraderna "Pure adrenaline, I tear in/Hatred is my fuel" från inledande *Wake Up* symboliserar på ett bra sätt hur Damageplan låter. *New Found Power* tränger sig på som en testosteronfylld, hatisk tjur.

Dimebag Darrell och Vinnie Paul från Pantera har tillsammans med sångaren Paul Lachman och basisten Bob Zilla skapat sig en ny plattform för sina frustrationer. Men till skillnad från de tidigare musikaliska avtrycken är de inte främmande för att lugna ner sig lite och lita mer på melodier. Det är fortfarande tung metal, men med Paul Lachman vid mikrofonen blir det fler dimensioner på färden.

Andreas Eriksson

THE DEFECTORS**"Turn Me On"****Bad Afro/VME**

Danska skivbolaget Bad Afro Records börjar framstå som ett mycket intressant skivbolag. Förra året kom Baby Woodrose och nu är det dags för The Defectors tredje album. Men på *Turn Me On* handlar det mer om soulfylld garagerock, där orgeltoner i bakgrunden skapar ett groove som vrider dina höfter ur led. Lite som den glada och spralliga sidan hos The Doors. Förutom i *Sleepwalking* som mer påminner om en psykedelisk mardröm.

Turn Me On är en resa tillbaka i tiden som passar utmärkt i bilen. Det står dessutom så på omslaget.

Andreas Eriksson

CELINE DION**"1 Fille & 4 Types"****Columbia/Sony**

Konvolutet är fullt av bilder på Celine och hennes band i turnébussen och på sjabbiga motellrum. Vilket oavsiktligt blir ganska komiskt när hon verkligheten bara uppträder i Las Vegas för astronomiska summor. Men marknadsföringsavdelningen på skivbolaget kanske hade en tanke bakom det här, att hennes publik skulle få lättare att relatera till hennes musik om man låter henne slumma lite, om man visade att hon fortfarande bara är "Celine from the block".

Det är knappt ett år sedan hon senast släppte en skiva (som floppade), fast det här är en av hennes franskspråkiga skivor som hon gör lite vid sidan av de vanliga albumen. Mer åttioitalsschlagers än kraftballader, men mer uthärdligt? Såklart inte.

Thomas Nilson

DISILLUSION**"Back to Times of Splendor"****Metal Blade/Border**

Tyskarnas debutverk för tanken åt Opeth då det är både tekniskt och varierat. Även låtarnas längd och episka karaktär ligger nära mästarna och jag ser med stor förväntan fram emot nästa skiva. På *Back to Times of Splendor* får jag känslan att Disillusion vill lite för mycket och intrycket blir lite splittrat med å ena sidan agro/thrash och å andra sidan stråkar och eftertänksamhet. Titellåten, som inleder med redan nämnda stråkar, är en fantastisk 15-minutare men de övriga fem spåren förmår inte riktigt gripa tag i en.

Roger Bengtsson

DIVERSE ARTISTER**"Back to Mine – Richard X"****DMC/Goldhead**

Jag är en sucker för samlingssskivor (och även blandband), har ju gjort ett sjuttioåttal hemma själv också. Och denna är så där hemtrevligt lyssningsvänlig att det är svårt att sluta lyssna på den. Medverkande är bland andra Heaven 17, Pete Shelley, Goldfrapp och Kelis, alla med rätt så harmlösa låtar. Så inget sticker ut speciellt. Men Richard X blickar bakåt med mjuk blick och jag myser. Perfekt köksmusik, speciellt som Jona Lewies klassiker *In the Kitchen at Parties* finns med.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER**"Delicious Evenings at Softore"****DGR**

För ungefär tio år sedan kom ett par samlingsplattor under samlingsnamnet *Kittenish*, där flera svenska lovande band och redan halvtablerade indieorkestrar samsades om utrymme. Souls, Yvonne, Candysuck och The Cardigans är några exempel på medverkande – och i sina stunder var det väldigt bra. Vet inte om *Delicious Events at Softcore* bör stämplas som en direkt efterföljare, men koncepten känns ju onekligen igen. Laakso, David & The Citizens, Nixon

och EP's Trailer Park blandas snyggt, flera bidrar dessutom med tidigare outgivna spår – med Tiger Lous akustiska version av *Sam, as in Samantha* som grandios höjdpunkt. Och som helhet är det ett bra tidsdokument och bevis på hur den så kallade indiescenen fortfarande frodas i Sverige. För de som nu tvivlat.

Niklas Simonsson

DIVERSE ARTISTER**"Doin' it After Dark Vol. 01, Groove Armada"****Ragbull Music/Goldhead**

Så här när ljuset börjar återvända kanske man inte nödvändigtvis längtar tillbaka till mörkret. Men för den som orkar stanna uppe till natten har lägrat sig och som vill dansa till skön electro och skruvad house finns nu en möjlighet. Groove Armada har satt ihop en mix-CD för de som ännu inte behöver ljusterapi, utan mer mörker och mer dans. Jag trodde att jag längtade efter sommarens ljusa nätter, men med den här skivan orkar jag med en del vinterkvällar och nätter till. Inte för att hela mixen känns helguten, men det finns guldgruv här som får pulsen att slå snabbare och fötterna att röra sig i takt. Inledande Unknown DJ med *Basstronic*, Chicken Lips med *He not in*, Tiefschwarz med *No More Trouble* och Groove Armada själva med *Superstylin'* får mig på gott humör. Inga nyheter kanske, men bra låtar och förnämligt mixade.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER**"Donnie Darko, Soundtrack"****Sanctuary/Snowtime**

Mörkt, dunkelt och smygande suggestivt. Soundtracket till filmen *Donnie Darko* är lyssningsmässigt vad filmen lyckades vara visuellt. Stämningen är smäläskig genom hela albumet. Och även om åsikterna gick vitt isär om hur bra rullen var (den gick trots allt inte ens upp på bio) har den erhållit hög kultstatus. Nog så stort inom vissa kretsar vågar man förmoda. Och musiken är bra – så bra som instrumentalmusik som bevisligen behöver bilder som ackompanjemang kan vara.

Michael Andrews som komponerat hela albumet avslutar plattan tillsammans med Gary Jules i *Mad World* – låten som snurrat friskt på musikkkanalerna senaste tiden. Ett lika skönt avbrott som underligt, eftersom det inte tycks mig så nödvändigt. Men alla skivor behöver ju en hit som draghjälp. Frågan är bara om det var baktanken eller en tacksam slump...

Niklas Simonsson

DIVERSE ARTISTER**"Under the Influence, Paul Heaton"****DMC/**

Efter Morrissey, Ian Brown och Paul Weller har det nu blivit Paul Heaton som tar plats i den sympatiska *Under the Influence*-serien, där män i fyrtioårsåldern med väldigt stora skivsamlingar väljer sina favoritlåtar – eller de låtar de helst vill imponera på sina fans med. Heaton, som redan har dokumenterat god smak genom sina coverval i såväl Housemartins som Beautiful South, sjabblar heller inte bort uppdraget. Han har förstärkt tagit med lite omistlig sjuttioåttalssoul med Al Green och Hues Corporation. Men också City High. Och Willie Nelson. Och *Lazy Eye* med Hem som låter som någon av de vackraste bland Heaton's egna kompositioner.

Thomas Nilson

EKTOMORF**"Destroy"****Nuclear Blast/Sound Pollution**

Tar du med dig Ektomorfs stenkaka till SVT:s *Antikrundan* i tron att det är en äkta Sepultura finns risken att du blir besviken. Det låter nämligen som brasiliannarna, men det är definitivt inte de. Gråt inte i direktsändning för det – Ektomorfs

från Ungern är visserligen en kopia, men inte helt utan värde.

Här finns liknande aggressioner, samma flört till inhemsk folkmusik och riff i samma snajdade anda. Det finns till och med samma känsla för att blanda höjdare med nedköp som Sepultura gjort de senaste tio åren.

Ungerska Ektomorfs låter bäst i huvudspåret *Destory, I Know Them* och *You Are my Shelter*.

Torbjörn Hallgren

FAKE MOSS**"It's You Against the City Tonight"****Ultrachrome/Sound Pollution**

Jim Morrison vaknar upp i samma säng som Joy Division. I ett annat rum har The Doors ett intimt förhållande med Ian Curtis. Ibland hittar kärlekens utsända de mest otänkbara offer. I Fake Moss fall känns det helt naturligt. Deras resa genom den musikska tidsrymden sker med stor finess.

Sångaren Erik Johnsson lånar det sensuella, mörka, men samtidigt dödssträvande, i Jim Morrisons röst och passar samtidigt på att kopiera den legendariska sångarens yttre. Resten av bandet nöjer sig med att plocka ner den psykedeliska musiken i ryggsäcken och från Joy Divisions hämtar de den mörka och monotona domedagsrocken. Väl tillbaka i nutid är blandningen fulländad.

Stockholmarna i Fake Moss kan ha något riktigt stort på gång. Redan har de skördat framgång med utmärkelsen "Årets demoband" av NME. Jag ställer mig direkt in i hyllningskören. *It's You Against the City Tonight* är suggestiv och kryper under ditt skinn. En musik att slumra till medan rödvinsglaset töms.

Andreas Eriksson

THE FALL-OUTS**"Summertime"****Estrus/Border**

På baksidan av *Summertime* sitter ett genomskinnigt Made in Canada-klistermärke. Det brukar vara ett kännetecken för kvalitet. Den här gången stämmer det sådär.

Punkrockiga The Fall-Outs har funnits hur länge som helst. Och ibland kan det dessvärre låta lite gubbigt och pubigt. Men blåsarrangemang, körer och skeva gitarrlingor räddar The Fall-Outs från det bredbenta och riffglada rockparadiset. Gillar också hammondorgeln och stämsången i direkta *One Thought Too Much*. Och de markerade trummorna, basgången och tamburinen i *Staring at the Sun* är kanon.

Summertime har kvaliteter men det lite jämntjocka helhetsintrycket gör en inte så benägen att leta.

Johan Joelsson

FRONDA**"En armé på två ben"****Pay Per Bag/Border**

Fronda är den medlem i avsmnade De 6 Apornas Armé som gjort mest väsen av sig, både på egen hand och i konstellationer som Gängbängertz, Favete Linguis, Efterblivna och Kamphundar. Med provocerande rim och irriterande röst har han lyckats göra sig ovän med stora delar av hiphop-Sverige, nu senast T.R. och Scissors.

En armé på två ben håller mestadels hög klass med vissa undantag som patetiska fjortissuparlåten *Det är inte över än*, Frondas sånginsatser och enstaka inhopps av sämre rappare. Frondish lever främst på sina punchlines men han är bra när han vågar vara personlig också i till exempel *Gränslandet* och *Trött på skiten*. *En armé på två ben* är godkänt producerad av bland andra Fronda själv och Ten-Brink. Och bara Frondas geniala vers i *Klart* räcker faktiskt för att plattan ska vara värd att köpa.

Daniel Severinsson

GRANADA

"Let that Weight Slide off Your Shoulders"

Look Left/V2

En bekant beskrev Granada som "tråkbra". En mer träffande beskrivning får man leta efter. Granada har under årens lopp mer eller mindre blivit en institution i den svenska indiepopvärlden med sin lagompop. Nya skivan *Let that Weight Slide off Your Shoulders* innehåller visserligen ett par guldskor, men det mesta är lika jämntjockt som vanligt. Det känns som om lagomkänslan har att göra med en viss feghet, som om de inte riktigt vågar lämna ut sig. Det gör musiken könlös och svår att ta till sig, ungefär som en unisexparfym – den är gjord så att alla ska kunna tycka om den vilket gör den så opersonlig att ingen älskar den.

Skivans guldskor är den karusellinfluerade *No Way Down*, den klockrena popdängan *Where Stars are Made* och Magnus Vikströms röst i de lugna partierna (han borde bara låta bli att gå upp i falsett så ofta, när hans röst är lugn och mörk är den som bäst).

Moa Eriksson

HELLA

"The Devil isn't Red"

5RC/Border

Hella är en duo så oändligt långt borta från rock och tvåfärgade kläder och gitarrer. Inte korrekt coolt tvåkönat utan manligt, tekniskt och elektriskt. Det är högmodernt, snirkligt, oerhört mycket rytm och fragmentariska gnisslanden. Och givetvis även hysteriskt upplyftande.

Deras debut *Hold Your Horse* is kom ut för ett antal år sedan och väckte väl lite uppmärksamhet, men inte så att världen välte. Inte lär de göra det nu heller. För Hella är fortsatt kaotiska, ryckiga och trumslagaren Spencer Seim indierockens Jeff Porcaro på speed, elektroniskt buller för en ful värld. Men bakom alla dessa toner, vändningar och tekniskt hackande finns en stillhet och lugn som sällan är amerikansk utan mer japansk. Lyssnar jag på det korthuggna såsom bitar i ett avancerat programmerat 8-bitars spel framträder de vackraste melodier och kontemplativa auditiva skulpturer, lika bräckliga som de är vackra. Rustat med gitarr och möjligheten att slå på allt, knastrar Hella sig igenom en snygg tillvaro där varje nittioåttendel till bredden är fylld med stekande trioler. Hella är till en början löjligt smärtsamma att förstå sig på, övertekniskt och bökitigt, men trägen vinner och *The Devil isn't Red* blixtrar plötsligt som, inte bara överlägsen samtliga låtsascoola syskon i världen utan också som ett kvartalsbokslut i korsningen mellan Shellac och Merzbow kan tänkas se ut.

Fredrik Eriksson

CLARA HILL

"Restless Times"

Sonar Kollektiv

Klangrika och stämningsfulla tongångar signerat Jazzanova är grunden som Clara Hill från Berlin står på, och utan tvekan låter och känns *Restless Times* solid och säker. Men det händer ju inget. Det klingar och klangar runt Claras väna stämman utan att plattan tar fart. Och en platta utan riktning eller tempo sjunker snabbt till sjöns botten.

Gary Andersson

RONALD ISLEY & BURT BACHARACH

"Here I Am : Isley Meets Bacharach"

Dreamworks/Universal

Man har ju hört Burt Bacharachs låtar. Alltid. Ständigt i etern, ständigt i ens närhet, för alltid varande evergreens. Och jag har inget emot det, jag gillar låtarna, jag gillar Burt Bacharach. Men när jag hör Ron Isley ta sig an låtskatten med len soul-

stämma känns det lite ... fel. Visserligen är allt i ordning, allt på plats. Alla i sköna stolar. Alla i välkammade frisyrier. Allt som det ska vara. Men det känns också som att låtarna fräntas det där som gjorde dem bra. Förmodligen är det låtarna själva och deras tidsstämplade ok. Att det helst ska vara Dionne Warwick som tolkar. Att de ska vara sådär sextiotalsdoftande. Visst är Ron Isley en utmärkt uttolkare av Bacharach, och visst kommer den här skivan, fullt berättigat, att finna många lyssnare. Men jag blir personligen bara irriterad när det soft, och nästan lite väl smörgit, en bit in på skivan levereras en *Close to You* med hög fetthalt. Trodde inte jag skulle känna så här.

Magnus Sjöberg

JAMELIA

"Thank You"

Parlaphone/Capitol

Hon sjunger om pojkvännen som misshandlade henne, men hon gör det till den där djävulskt tråkiga brittiska lightversionen av amerikansk r'n'b, som bara är en musikalisk ljudtapet där texterna inte betyder någonting alls. För att göra det här materialet mer intressant krävs snarare att man är betydligt mer originell sångerska än vad 22-åriga Jamelia är. Inte ens låten hon skrivit ihop med Coldplays sångare Chris Martin sticker ut i den här samlingen av jämntjock tristess.

Thomas Nilson

PAUL KELLY

"Ways & Means"

Cooking Vinyl/BonnierAmigo

Paul Kelly var en gång i tiden sedd som en av de stora singer/songwriterartisterna i Australien. Och för många är han det fortfarande. Denna gång har han låtit Tchad Blake ratta spakarna och producera. Blake som är mest känd för att ha producerat Peter Gabriel, Crowded House och Travis gör ett bra och återhållsamt jobb med Kellys låtar. Låtar som kräver uppmärksamhet och som ibland är smått imponerande. Kelly lyckas med sina countrydoftande musiker hålla känslan vid liv i alla 21 låtarna. Fina slidegitarrer och en varm ljudbild. Trevlig och lättlyssnad musik behöver inte alls vara tråkig.

Jonas Elgemark

KINSKI

"Kinski"

Start Klart Records

Vad? Har Nina Rochelle redan släppt ett nytt album?

Nej, så är det inte, även om likheterna ibland gör sig pinsamt påmind. Alla ska dock ha en ärlig chans, och efter ett par lyssningar upptäcker jag ett par nya bottnar hos Kinski.

Thåströms kyla mixas med värmen från Elvis Costello vilket konstigt nog resulterar i ett par riktigt hyfsade bitar även om jag hellre lyssnar på originalen. Ja, faktiskt får jag en oerhörd lust att istället spisa Imperiet när jag hör detta.

Kinski innehåller en riktigt bra låt som verkligen tar tag i mig och verkligen bara ... känns. *Simone* har ett fantastiskt drag och en refräng som ekar Håkan Hellström utan att låta det lysa igenom. Där har vi en kioskvärtare som heter duga.

Mikael Barani

KROKUS

"Live! Fire and Gasoline"

Warner

I vissa lägen saknar man saxarna på gamla hederliga Statens biografbyrå. När sångaren Marc Storace i Krokus går runt i sandaler och bermudashorts och klappar sina stora händer på scenen, då ger han rock-'n'-roll ett så dåligt rykte att censur hade varit det enda rätta. Ska alla coola rock-sångare klä sig på samma sätt så fort de fyllt 50?

Bluesrockande Krokus släpper 30 år efter starten en liveplatta inspelad under förra turnén, både i DVD-format och CD-format. Med på detta dubbelalbum finns alla gubbrockiga låtar som vi alla så kärt känner igen. Eller inte. Krokus hade inte en enda hit när det begav sig.

Vill du ändå ha det här 20 låtar starka albumet kan du alltid roa dig med att räkna antal titlar med ordet "rock" och "night". Det sparas inte på klichékrutet.

Torbjörn Hallgren

KVLR

"KVLR"

Stickman/Chalksounds

Jämförelser band emellan kan oftast tyckas trist och andefattig. Men i fallet med KVLR känns det befogat – deras skramliga halvalternativa poprock slår sig in någonstans mellan Starmarket och gamla Fireside. Fast med lite mer finesse och slipat låtmateriäl (i alla fall jämfört med Starmarket). *Slow Clapping*, *Spit* och inledande *Lost Rhyme* sitter som sportkepsar och överlag håller det bra. Inte fantastiskt, men eftersom jag inte hört talas om bandet innan känns de som en fräsch fläkt. Svenska band, stora som små, fortsätter att övertyga. Även om man kanske inte bör snacka export och miljonsatsningar utomlands i KVLR:s fall ...

Niklas Simonsson

GRANT LEE PHILLIPS

"Virginia Creeper"

Cooking Vinyl/Bonnier Amigo

Som låtskrivare och frontman i Grant Lee Buffalo höll han en grymt hög kvalitet – plattan *Mighty Joe Moon* tillhör en av nittitalets största stunder i min bok. Då hade Grant Lee Phillips det där lilla extra. Något han tyvärr inte kunnat bibehålla som soloartist, vare sig på *Mobilize* från häromåret eller nya *Virginia Creeper*.

Albumet är på intet sätt dåligt, men jag förväntar mig alltid något mer än bara bra från herr Phillips. Hans grundbegåvning kan bogsera igång de flesta idéer, så det är underligt att plattan inte är bättre. Inledande *Mona Lisa* ger ett anslag som han följer sedan. Akustisk gitarr plus fiol är stommen – utöver det livas det inte upp i onödan. Folk/america när det är bra, men inte på långa vägar representativt för vad som kunde presterats.

Niklas Simonsson

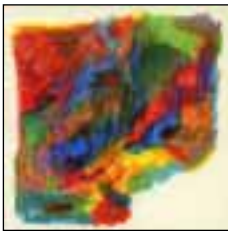
LIARS

"They Were Wrong So We Drowned"

Mute/Playground

Om New York-bandet Liars förra skiva *They Threw Us All in a Trench and Stuck a Monument on Top* var ett vackert slammermöte mellan handklappsmaskiner, Gang of Four och Chicagos hårdaste postrockare, är uppföljaren någonting helt annat. Visst finns fragment kvar, någon koklocka, en fräsgitarr och funkiga trummor, fast sådär hårda och osvängiga som liksom själva definitionen av hur trummor lät 2003, men det är bara brottstycken och trasor kvar. Istället tornar sig en svart sumpmarksmystisk noiseprogg upp, späckad med ockultism och svarta munkkåpor. Vi har förflyttats fram något år på åttiotalet och upptäckt den tidiga industrirocken, Throbbing Gristle, SPK och Cabaret Voltaire tvistat runt bland drakar och demoner och annan naturromantisk gotik.

Det tog någon vecka innan den första chocken lagt sig. Det där med häxor och djävlar är inte riktigt det som ligger mig varmast om hjärtat. Samtidigt som det känns fullkomligt logiskt med tanke på den faktiskt så ickeurbana musikaliska traditionen de återupplivar. Monotonin, bruset, pratsjungna ramsor, etniska 23 Skidoo-slagverk hör inte hemma på trendiga klubbar bland svettiga designerjeans, utan på

THE MINUS 5 "In Rock"

Yep Roc/Border

Det var Peter Buck, Scott McCaughey, John Ramberg och Bill Reflin som för några år sedan mest på skoj spelade in lite låtar och gav sig ut och spelade. Det resulterade i en platta som släpptes för några år sedan i endast 1 000 ex. Nu har de lagt till ytterligare några låtar och släppt den igen i vad de kallar för en deluxe edition. Det rockar och är löst och ledigt. Gitarrerna är vässade men ändå känns det som en parentes och man anar att det mesta är låtar som är skrivna under en fikapaus. Lite som REM:s *Monster*. Perfekt att spela i en svettig lokal för en berusad publik, men inte mer.

Jonas Elgemark

THE MO "Night at the Zoo" National/BonnierAmigo

Night at the Zoo är en temaskiva. Något jag själv är väldigt förtjust i. Visst kan man göra en massa hitlåtar och sätta ihop till ett album. Men det krävs ändå mest av de artister som gör skivor som en sammanhängande helhet. Brainpools album *You are Here* från 1999 är ett exempel där det inte går att lyssna på en låt separat. Man måste lyssna på hela skivan. På *Night at the Zoo* finns flera låtar som fungerar separat, men där finns också flera som inte skulle klara sig på egen hand. Men djurtemat håller ihop dem som i ett skyddande nät och trots att det är lite trögt i början finns där *Rats On the Radio* och *Ghosts of Love* som lyfter. Det är förresten andra halvan av skivan som är bäst, där singeln *Nostalgia Locomotive* finns. Kris LeMan tillför ett djup som kanske behövs för att man ska ta rättorna som kallas The Mo på allvar.

Cecilia Lönn

MONTEFIORI COCKTAIL

"Raccolta n.3"

Kaleidofon Snc/V2

Har du torskatt rejält på Italien? Vinet, maten, fotbollen, historien, landskapet och den ljumma brisen från Medelhavet? Eller jobbar du som hissreparatör och bryr dig inte om något annat än hissar? Grattis, då kanske du kan uppskatta denna skiva. De båda bröderna Federico och Francesco Montefiori gör nämligen italiensk hissmusik: bossa, jazz, lite covers av kända dängor som Serge Gainsbourgs *Comment te dire adieu* – allt i easy listeningversioner. Som sagt, har du torskatt kanske det går. Men då måste du i princip inte tänka på något annat än hissar eller Italien. Drömma om det på nätterna. Leva med det i tankarna varje sekund. Då kanske. Fast helt säkert är det ju inte. För den här musiken tigger stryk. Den är så mesig och yligt trist att man måste vara besatt av Berlusconi eller hisshistoria för att orka med.

Mats Almegård

MOTHER SUPERIOR

"13 Violets"

Fargo/Border

Ja, jag vet att MC5-legenden Wayne Kramer har producerat *13 Violets*, men tyvärr är det kanske därför som Mother Superiors sjätte platta låter så gubbig. I *Fuel the Fire* låter de som ett halvtaskigt coverband som tragglar ZZ Top, och resten av låtarna ligger på samma nivå. Bara popsvänget i *Queen of the Dead* ger mig positiva vibrationer. Resten är skräp.

Gary Andersson

OMAR & THE HOWLERS

"Boogie Man"

Ruf/Playground

Cigarröken ligger tät. Baren är fullsatt av cowboyhattprydda män. På en liten scen i ena hörnet står Omar & the Howlers. Takt-säker blues sprider sina toner och det är säkert populärt för gästerna, men inte

särskilt spännande för mina öron. Ett scenario som känns passande. Det händer inget oväntat. Omar håller sig på samma breda väg genom hela skivan. Men sen tillhör jag nog inte den tilltänkta målgruppen. Min pappa har säkert en annan uppfattning.

Andreas Eriksson

PARAGON

"Ni borde älska mig"

Hemmalaget/V2

Stabilt mixtape från Hemmalaget med alla nödvändiga ingredienser: bra gäster som Highwon och Mackan, tunga produktioner av bland andra Sekken Thautz och Astma plus roliga telefoninterludes. Paragon själv levererar någorlunda men det går inte att komma ifrån att många fler skulle älska honom om han hade originellare stil och coolare öst.

Daniel Severinsson

P.E.A.C.E.

"Megabite"

Battle Axe/Border

Det mesta på *Megabite* låter precis som man väntar sig att conscious underground hiphop ska låta, förutom drum'n'bass-dängan *Your Body* som drar upp tempot rejält. Och det med gott resultat. För även om P.E.A.C.E. och beatskonstruktören Kenny Segal är kompetenta så lyfter inte plattan till fantastiska höjder, nivån är hela tiden godtagbar men jag längtar inte tillbaka till någon speciell låt. Det finns tyvärr alldeles för många okej album därute, men jag orkar inte slösa bort min tid på något som är halvljummet.

Gary Andersson

CHASE PHOENIX

"Cut to the Chase"

Underworld/Border

Underground och old school hiphop från New York, Chase Phoenix förvaltar med höguret huvud ett massivt arv på *Cut to the Chase*. Beatsen är humana och repetitivt mjuka bakom underhållande och medkännande rhymes som hela tiden tillåts ha huvudrollen. Innehållet i texterna är viktigast, musiken ska bara framhäva berättelserna. Soft och skönt. Som banden i The Native Tongue Family brukade kicka det. Och sämre förebilder man ju ha. Dessutom sätter Chase sin egen stämpel på varje låt, utan att han har grymmaste rösten. Den är istället behaglig. Och tajt. Precis som plattan.

Gary Andersson

PRAETORIAN PLATOON

"Likt slöjor av ädelsten"

Ägg Tapes & Records/Border

Utan politiska och religiösa ställningstagande och med en svenskspråkig variant av metalldoftande rock försöker Praetorian Platoon skapa en värld full med kärlek och förståelse. Tanken är självklart god och metallrock på svenska låter till en början intressant men det vill sig inte riktigt. Det är stabilt, välregisserat och ganska tråkigt, även om de andliga sångerna har en hel del poäng. Men det finns inget som tar tag och ruskar om. Men tanken är som sagt god.

Andreas Eriksson

PROBOT

"Probot"

Southern Lord/Sound Pollution

Så har då äntligen Dave Grohl lyckas ge ut sin älskade Probotplatta. En hyllning till den hårdrock han växte upp med och började trumma till. Det är ett ambitiöst projekt, Dave spelar allt och har skrivit allt utom texter och sen skickat det till sina favorit-sångare och låtit dem göra vad de vill med det. Och vilka sångare det är han har fått ihop: Snake från Voivod, Cronos från Venom, Lemmy, King Diamond och dess likar i Celtic Frost, Napalm Death, D.O.A., med flera. Och som med de flesta andra

sådana här samlingar så blir det lite ojämnt, men ändå jämnare än de flesta Foo Fighters-plattor, tycker jag.

Det finns givetvis ett par lågvattenmärken, men desto fler riktiga höjdar; bland annat Cronos, Snake och Max Cavalera från Soulfly är riktigt, riktigt bra. Vad som gör att plattan funkar är att det verkar som om Mr Grohl försökt att istället för att skapa nytt bara ge sångarna vad de redan kan. Det vill säga, Max låt låter verkligen Sepultura, Lemmys är som en välproducerad Motörheadsingel och Cronos, ja Cronos kommer alltid att låta Venom oavsett vad han gör.

Men för att riktigt uppskatta Probot måste man nästan ha grunden, ha varit med på åttiotalet. Förväntar man sig mera Foo Fighters eller nänting modernt som nu-metal eller rap-metal är man helt fel ut. Det låter fett åttiotal och det rockar fett åttiotal. Det är bara ljudbilden som är uppdaterad med bättre och mer påkostad produktion. Sen hjälper det ju också att Voivods Away har målat omslaget.

Näh, inte visste jag att gamle Dave kunde vara så hård och så här bra, det kanske är dags att plocka fram sina gamla speed- och trashplattor från 1985.

Mathias Skeppstedt

SCREAMIN' ERIC

"Freak Show"

Heptown/CDA

Herregud – detta svänger ju! Denna danska veteranrankvartett stampar gasen i punkrock-botten med en gång och får rockabillyriffen att svärma som ilska bälgetingar i varje tvåminuterslåt. Inledande titelspåret är en av plattans riktiga höjdar med gitarrer ilska som Mike Tyson på en dålig dag, men även *Bad Girl* levererar högoktanig svartklubbssrock. Att texterna inte är några poetiska mästerverk är väntat men samtidigt lite trist. Det som ligger Screamin' Eric i fatet är som väntat att alla låtar på *Freak Show* påminner om varandra. Men avslutande fuzzfesten i Stooges *Cock in My Pocket* är i alla fall riktigt rolig.

Gary Andersson

THE SHINS

"Chutes Too Narrow"

Subpop/Border

Uppföljaren till The Shins debut för tre år sedan tar vid där den gamla slutade. Men de har vässat till kanterna lite extra denna gång och James Mercers sång är ännu mer nervös och överspänd. The Shins från Albuquerque, New Mexico blev ändå lite av ett namn när de fick stolta recensioner i de stora musikblaskorna. Men förra plattan var bättre och det slår mig hur mycket bättre the New Pornographers gör samma grej. Bättre låtar, roligare arrangemang och med en betydligt bättre eftersmak. Att sen låtarna är förvillande lika varandra, både vad det gäller sound och struktur, gör inte saken bättre.

Jonas Elgemark

SLOW TRAIN SOUL

"Illegal Cargo"

Murena/Playground

Javisst! *Illegal Cargo* är en fullträff av en dansk/brittisk duo med ett extremt talande namn. För låtarna är nämligen små frustande och puffande färdmedel mot en annalkande storstadsnatt som lovar att bli svettigt sexig i ena neoblänkande klubblokaler på nedre botten.

Inledande *Slow Train* består av en störd och jazzig knarkpuls som utlovar en sällsam resa. Danska blekansiktet Morten Varano och etniska London-bon Lady Z svänger efter detta i seriöst avslappnad stil vidare mot destinationen. Klart är att resan sker i första klass. Allt är designpropert och de höga drinkarna är färgglada och fruktbeströdda. Högtalarna är varsamt

monterade så att de ges maximalt estetiskt och soniskt uttryck. Och det är sååå skönt att luta sig tillbaka i kuddarnas omfamning. Jag bryr mig inte det minsta om att folk på perrongen snäser "byräsoul" och "designfascism" åt mig genom kupéutan. Vad kan det egentligen vara för fel på skönhet och perfektion?

Gary Andersson

SOEL

"Memento"

SCPP/Warner

Grymt cool och svängig jazz/funk – nästan som ett blaxplotation soundtrack, fast med nutida datering. Bakom namnet Soel gömmer sig Pascal Ohse, som trumpetade friskt i St. Germain. Och med tanke på hur det låter är det ett under att hans solodebut inte inträffat tidigare.

Resan genom plattans nio spår är som resan genom hans liv, där han återger allt han smakat på och allt som kommit i hans väg. Och det är en anmärkningsvärd levnadsfärd, där han bland mycket annat backat upp latinolegenden Ernesto Puentes. Därav bredden på låtarna, där det ömsom svänger och ömsom softar ned tempot. Ordet coolt bör användas sparsamt som beskrivning, men i Soels fall finner jag inget mer passande adjektiv.

Niklas Simonsson

[SPUNGE]

"That Should Cover it"

Dent/All/Border

Englands hårdast jobbande skate-ska-punk-band (över 600 spelningar på två år) släpper en skiva med två ansikten. Första delen utgörs av ett gäng covers där bland annat *Circle in the Sand*, *Land Down Under* och *I'm Gonna Be (500 Miles)* får nya kläder med en stor portion humor och en lika stor portion ska-punk. Oftast med ett godkänt resultat.

Den andra delen består av demoversioner och vanliga inspelningar av nya låtar. Och det fortsätter i samma lättsamma, skämtsamma och ska-influerande stil. [Spunge] får mig att le som mest när de gör sina egensinniga tolkningar i början. Det egna materialet är mindre roligt.

Andreas Eriksson

MONICA STARCK

"Desert Flower"

Bolero

Det går ibland fort att bilda sig uppfattningar om skivor. Men när man synar dem närmare kan man ofta upptäcka att det första intrycket är av lögnaktig natur, att ens alltför snabba kategoriserande spelar sprätt som man måste kämpa sig ur. Här är det nära. Jag kände någon slags Fame Factory-leda sätta stora avtryck under lyssning efter lyssning, men upptäckte efter ett tag att här ju finns saker, här finns substans, inte allt för lätt att avfärda. För trots att det ofta rör sig om rätt slicka, slimmade, skräddarsydda och anpassat brusfria produktioner så lyckas Monica rätt ofta ta lyssnaren upp från det där krondiket som leder ner i teflonpopens mörka glömska. Det är i och för sig nära att det halkas till, att en vindstöt stjälpur den trygghet och balans som byggts upp, att ett otänkt ord eller ackord eller gitarrfill leder skrämmande nära det sömninga. Men allt som oftast är det faktiskt riktigt trevligt att göra Monica Starck sällskap. Ofta kommer man på sig själv att sitta och faktiskt följa med i musiken än låta den leva ett eget liv bakom ens rygg. Och det är ett betyg så gott som något.

Magnus Sjöberg

STEREOLAB

"Margerine Eckipse"

Elektra/Warner

Stereolab har sedan *Dots and Loops* befunnit sig i utförsbacke både artistiskt och kommersiellt. När Mary Hansen tragiskt

gick bort i december för två år sedan trodde jag, och säkert fler med mig, att det var (förlåt) dödsstöten för gruppen. Stereolab var liksom nittioalets självklara soundtrack för de avsexualiserade romantikerna. Svalt och intelligent, nostalgiskt och dansant kluriga. Men nu hopplöst daterade.

Jag vill gärna lyssna på *Margerine Eckipse* förbehållslöst. Kanske hoppas jag att ännu en frasig farfisa ska låta all deras franska sensualism blixtra bland blommorna i postpopland. Där John McEntire inte bara är en tunnhårig tråkig jazzrockare, där det fortfarande glimrar av referenserna Can, Neu och Faust, där sextioalets softrock inte har decimerats till en samling trista skivor man köpt till överpris. Där det fortfarande är tillåtet att vara designersmart. Men den tiden är som tur är förbi och än känner sig ingen nostalgisk, tvärtom – alla är nog glada att det är över. Är det en slump att postrockdinosaurierna Tortoise släpper sin första skiva på många år i nästa månad? Eller är det så att vi väntas en revival redan innan vi hämtat oss från baksmällan?

Samtidigt kan jag inte sticka under stol med att *Margerine Eckipse* är ett mycket gått hantverk, faktiskt ett förbannat snyggt, väl disponerat album. Stillsamt knaster samsas med plöttrig pop och som vanligt slående referenser till den välmenande tyska monotonin. Melodier som gjutet plastar in franska ord till musikaliska dockskåp och arrangemang som små polyfoniska kontrapunktiska gräddbakelser. Som vanligt retrofuturistisk nostalgi som svänger. Kanske är det bara min inbillning, men ett viss välbehövlig melankoli dämpar experimenten och koncentrerar skivan till att ofta vila i ett välbehövlig mellanläge av eftertanke. Det är så synd att deras hantverk och språk liksom kväver innehåll och svårigheten att ta sig bakom det daterade soundet dämpar ofrivilligt den själ som faktiskt finns där. Smärtan hos Stereolab är välproducerad, snygg, distanserad och avslagen istället för ologisk, kaotisk och taggig som den kanske brukar vara. Jag har ändå svårt att beröas när den egentliga kärnan, det som kunde vara så bra, så betongfast fastnat i ett låst tidsligt rum.

Fredrik Eriksson

SUFFIAN STEVENS

"Seven Swans"

Rough Trade/Border

Det finns förmildrande omständigheter när det gäller New Jerseybandet Suffian Stevens platta. Men då handlar det mest om stämningar och intressanta idéer. En banjo, ljudet av en såg, körer. Det råder en låg stämning på hela plattan och ibland kryper det fram lite låtar men, och det är ett stort men, det känns alltför högrävarande och låtskrivaren Daniel Smith verkar ha glömt bort att musik aldrig, aldrig får bli tråkig. Tyvärr blir det så lite för ofta här.

Jonas Elgemark

SVINTASK

"Karl XII:s kukfärd"

Ägg Tapes & Records/Border

Svintask satsar mer på fart än på finesse, mer på kaos än på struktur. Det är kängpunk och trallpunk i en rörig blandning. Tretton låtar trycks in på drygt sexton minuter. Och det är till viss del ett lyckat val. Ibland behövs det inte längre tid. De vågar även förgylla *Brinn handeln brinn* och *Studentunkare* med ett hysteriskt trumpetspel vilket känns lika oväntat som klockrent.

Trots den korta livslängden på skivan hinner de få med en hel del åsikter och attityderna fullkomligt rinner över. Men att ta Svintask på allvar? Nä, jag småler mest åt deras entusiasm.

Andreas Eriksson

TENFOLD LOADSTAR

"Mellow Garden"

L'age D'or/Border

Jag minns ett svenskt popband som hette Petrol. Deras skiva reades ut i stadens samtliga skivaffärer. I en svag stund köpte jag ett exemplar.

Det är med nostalgisk bitterhet jag lyssnar på tyska Tenfold Loadstars *Mellow Garden*. Spröd och slätstruken pop som inte ställer några som helst krav på mottagaren. Hur koncentrerat man än lyssnar förvandlas *Mellow Garden* till bakgrundsmusik. Det är inte dåligt på något sätt, bara trist.

Berlin är en okej dansmelodi som till uppbyggnaden påminner om Stereo Total, men helt utan Stereo Totals nerv och humor.

Det enda roliga med skivan är att Tenfold Loadstars logga är skriven med metalteckensnitt, att sångerskan ser ut som Robinson-Emma och att det är söta gulfärgade rävar och björnar på omslaget.

Johan Joelsson

THY PRIMORDIAL

"Pestilence Upon Mankind"

Blackend/Sound Pollution

"Är inte black metal den där typen av musik då allt går skitsnabbt och sången låter som ett studiebesök på Scans slakterier?", tänker kanske den oinvigde. Hör man överhuvudtaget vad de sjunger? Svar, ja.

Sex skivor har Thy Primordial, ej att blanda ihop med irländska Primordial, från Mjölby hunnit släppa. Från starten 1994 blev bandet snabbt ett av de starkast lysande på black metal-himlen. 2004 års version av Thy Primordial är fortfarande lika kompetent, lika tungt och lika bra. Vad jag saknar är nyanser i låtarna. Eller något som sticker ut och sliter tag i en. Det blir en ganska jämn massa utan vare sig toppar eller bottnar. Hyfsat bra. Men absolut inte så långt ifrån att vara skitbra.

Per Lundberg GB

TURID

"I retur"

Silence/Border

Turid Lundqvist har de senaste åren fått ett slags genombrott, trots att det var 20 år sen hon offentligt la av. Hennes originalskeivor är plötsligt eftertraktade och hon anses som en av de stora svenska sångerskorna från sjuttioalets. Och det är en välförtjänt upprättelse. På denna samling har det plockats låtar från hennes tre första platator. Det är hennes första *Vittras visor* som har åldrats minst och det är där hon känns som en svensk motsvarighet till både den psykedeliska San Franciscoscenen och de mer folkbetonade amerikanska låtskrivarna. Turid letar sig fram mellan tonerna och lindar sin röst kring ganska säregna melodier. Uttrycket kan liknas vid Joni Mitchell. Jag hade önskat låtarna i kronologisk ordning med de äldsta först, som det är nu får man inget riktigt grepp om vad Turids plattor har innehållit. Men annars ger plattan en bra insyn i hennes karriär.

Jonas Elgemark

THE UNTAMED

"Eerie Stories"

HepTown Records

The Untamed är ett sådant där band som inte stavar rock'n'roll som andra. Här heter det rawk'n'roll. Och låtarna har skräckfilmsklingande namn: *Skeleton Dance*, *Nighttime* och *Beauty Born in Hell*. Dessutom har bandmedlemmarna hittat på tuffa artistnamn åt sig själva: Jakob the Ghoul, Marco Burro och Helle Hellcat.

Trion från Danmark har tidigare hörts på olika håll i bland annat The Jetsons och The Burnouts. Detta är deras första fullängdare och här samsas 13 låtar, där skräckfilmsmusik i rockabillykostym möter

garage. Darr på rösten och stön och höga skrik verkar även höra till mellan gitarrsolon. Marco Burro kan sjunga som en halvbra Elviskopia för att i nästa andetag skrika så att stämbanden hade krullat sig på vem som helst. Likheter finns med The Cramps. Förmodligen är The Untamed inte bäst i sin genre, men när de håller sig till stilen i *Demons of the Past*, det där lite punkigare, fungerar det riktigt bra.

Cecilia Lönn

THE VINES "Winning Days"

Engine Room/Capitol

Med rockattityd och bekanta riff kommer man långt, men The Vines har på *Winning Days* svårt att bestämma sig om de ska fortsätta vara ett Nirvana-larmande band eller helt och hållet syssla med Beatles-orienterad popmusik. Jag tycker de borde fokusera på de stora gitarrerna och tuff attack även om man redan hört det mesta de serverar i den genren.

Winning Days fastnar nämligen inte riktigt. Den känns mest som tomma poser utförda till konturlösa melodier. Den är varken eller. Istället blir den lagom. Lagom ointressant för att de flesta ska rata den. Men jag tror att slynglarna i The Vines kan bättre än så här. Antydningar om större saker finns ju i inledande *Ride* och skrikiga *Fuck the World*.

Gary Andersson

V-ZILLA

"The Lockdown Sessions" III Dyalekt

The Lockdown Sessions är en kraftfull gammalskollig hiphopkånga i systemets feta röv där V-Zilla sparkar uppåt och slickar nedåt. Precis som det ska vara. Och i detta "jämlika" och "rättvisa" samhälle lär han inte sakna bränsle till nya texter, gissar jag. Och just texterna och flytet imponerar på *The Lockdown Sessions*. Det är inspirerat, kargt och argt men aldrig uppgivet. Även beatsen är schyssta men för mig är det meddelandet och inte mediet som är behållningen. Fast gatusoulskänslan i *Leave You* är rejält skön och grekvibben i *Z.I.L.L.A.* är sanslös.

Gary Andersson

THE WASHDOWN

"Yes to Everything"

Lookout/Sound Pollution

The Washdown tar på sig dansskorna, punkkostymen och kammar sina popfrisyrer, men de vågar till en början inte ta ut stegen på riktigt allvar. Inte förrän på sjunde spåret, *Ladies and Gentlemen*, hittar de rätt med sin dansanta poprock och under knappt fyra minuter svänger det riktigt bra. Och även om det rycker i mina ben under resten av skivan känns det mesta ganska slätstruket.

Andreas Eriksson

WESTSIDE CONNECTION

"Terrorist Threats"

Hoo-Bangin'/Capitol

Ice Cube (The Gangsta), WC (The Killa) och Mack 10 (The Dope Dealer) är trötta på all soft r'n'b-skit som förstör musiken – därför släpper de en dystopisk platta till, men väntan ha varit lång efter 1996 års *Bow Down*. Å andra sidan innehöll den bara en tuff singel och en massa utfyllnad.

Att Ice Cube är i en klass för sig i denna trio konstaterade jag redan då och det är fortfarande sant. Han borde självklart satsa på att knäcka ben med vokal attack och basfladder på egen hand och inte bära runt på en massa ballast. Men det kanske är roligare att vara med i en grupp, vad vet jag. Men när det låter så här mesigt när man utger sig för att hårdaste akten på hela västkusten orkar i alla fall inte jag lyssna mer.

Gary Andersson

MIKAEL WIEHE

"Kärlek och politik"

BonnierAmigo

Mikael Wiehe är inte, och har väl egentligen aldrig varit, den skrikande typen längst uppe på barrikaderna, utan mer den eftertänksamme, observante leverantören av kritik. Hårda ord, men väl avvägda. Och alltid kryddade med en varm humanism, som efter hand utvecklats till kärlek. Och det är väl det som gör honom stor i så många läger: att han på samma gång vågar säga det han tycker och vara människa, att våga vara den som står för sina ord och åsikter.

Kärlek och politik är precis vad man får. Här finns vackra kärleksförklaringar, svartsjukereflektioner. Här finns funderingarna kring de folkhemsmurar i förfall som omger oss dagligen. Allt i rätt typisk, neutralt tillbakahållen musikalisk dräkt, tillräckligt lugn och vaggande för att inte väcka anstöt, men heller inte så lagom att den faller sönder; den sköra balansgång som Mikael Wiehe är så bra på. En värme i både text och musik, och bitskt tankvärda reflektioner om saker och tings tillstånd.

Nu känns det som att Wiehe börjat luta sig tillbaka lite grann musikaliskt, men det innebär inte att han är mindre angelägen, tvärtom. För någon som både kan se och känna kärlek och vrede och ta sig an dem med behärskning får fler åhörare än den som skriker alltför högt. Mikael Wiehe är kanske inte revoltören som aktivt hetsar oss till förändring. Men han är definitivt den som får oss att fundera över om saker och ting ska se ut som de gör, om det finns andra alternativ, om det går att göra något. Att vi inte får slumra till i våra liv. Att vi inte får glömma.

Magnus Sjöberg

THE YOUNGSTERS

"The Army of 1-0"

F Communications/Playground

Hela spektrumet elektronisk musik går The Youngsters igenom på *The Army of 1-0*. Från electropop över detroit-techno och tech-house till symfonisk chill-out, och *Place, Race & Face* påminner om tidiga Orbital. Det är utan tvekan bra gjort, snyggt producerat, och funkhar hemma på stereon. Men det saknas det där lilla extra, det är inget riktigt sting i musiken. I det stora hela går skivan in genom ett öra och ut genom det andra.

Henrik Strömberg

ÖSTBLOCKET

"Yes We are a Swedish Balkan Band, You Don't Have to Look Twice"

CDA

Ja, vad ska man säga? Det handlar om en hel del här. Till att börja med en lysande CD-layout. Om både balkanmusik och kletzmer, om både fest, fart, party, lust och plast. För att det inte handlar om autentiska och med rötterna bundna i den mella-nösterska eller sydeuropeiska traditionen märks rätt tydligt, även om spelglädjen och -glöden finns. Men det finns tyglar, alltför strama; musiken är lite för bunden för att falla in i den fälla den vill falla in i. Det är lite för mycket sele; tillbakadraget, bundet, för att man spontant ska sprudla upp i en dans. Det är lite för lite för oklara roller som intas för både spelare som lyssnare. Passiv lyssnare eller entusiastisk dansare? Lyssna med intellektuella öron eller låta allt gå genom mörken, genom ryggraden, genom reptilhjärnan. Tror säkert det tyglade försvinner live, i skivform blir det lite för uppstylat. Det svänger, definitivt, men det känns också som att det är en tillskansad musikform, inte något som finns naturligt i blodet eller kulturen. En musik som är en kärlek till musik, kultur, person. Men dock en musik som finns bortom ett ursprungligt

spektrum. Det kunde bli rusligt bra. Eller bara lovande. Som här.

Magnus Sjöberg